

தல்த் தற்கிகாலைகள்

எஸ். பீரேம் தாஸ்

தலைத் தற்கொலைகள்

நவனகாசுரீயத் தலைத்

சென்னை

(தலைத் - தலைத்) தலைத் தலைத், தலைத் தலைத்

தலைத்

தலைத் தலைத், 215
தலைத் தலைத் தலைத்
215 238 - தலைத்
தலைத் தலைத்
81252 - 12345

தலைத் தலைத்

தலைத் தலைத்
தலைத் தலைத்
தலைத் தலைத்
1 - தலைத் தலைத்

தலைத்

(தலைத் தலைத் தலைத் தலைத்) தலைத் தலைத்

0008 தலைத்

தலைத் தலைத்

தலைத் தலைத்

தலைத்

எஸ். பிரேம் தாஸ்

தமிழ்நாடு அரசுத் திட்டமிடல் துறை

நூல் பெயர் : **தீவிரத் தற்குறைவைகள்**
உரிமை : **வி. மரிய அற்புதம்மாள் (ஆசிரியை - ஓய்வு)**

ஆசிரியர் முகவரி : **1/84 G, ததேயுஸ் பவன்
அமலா கான்வென்ட் தெற்கு
தக்கலை - 629 175.
குமரி மாவட்டம்.
☎ 04651 - 52518**

பதிப்பகம் : **திணை வெளியீடு
36, பகவதி லாட்ஜ்
மீனாட்சிபுரம்,
நாகர்கோவில் - 1**

அட்டை படம் : **ஃப்ரண்ட் லைன் (ஆங்கில மாதிரிமுறை இதழ்)**

முதல் பதிப்பு : **டிசம்பர் 2000**

விலை : **ரூ. 35/-**

அச்சிட்டோர் : **கம்பியுநெட்
பழைய பஸ் நிலையம்
தக்கலை.**

ஆறு தலைமுறைகளாக
 தன்னுடைய திறமைகளையும் அறிவு வளங்களையும்
 மரபணுக்கள்
 வழியாக வழங்கி கொண்டிருக்கும்

- தமிழ்நாடு மரபுகள் -
- தமிழ்நாடு மரபுகள் -
- தமிழ்நாடு மரபுகள் -
- தமிழ்நாடு மரபுகள் -
- தமிழ்நாடு மரபுகள் -
- தமிழ்நாடு மரபுகள் -

- தமிழ்நாடு மரபுகள் II
- தமிழ்நாடு மரபுகள் II
- தமிழ்நாடு மரபுகள் II
- தமிழ்நாடு மரபுகள் II
- தமிழ்நாடு மரபுகள் II
- தமிழ்நாடு மரபுகள் II
- தமிழ்நாடு மரபுகள் II
- தமிழ்நாடு மரபுகள் II
- தமிழ்நாடு மரபுகள் II
- தமிழ்நாடு மரபுகள் II

சிவசூர்ய

ஆசிரியர்

தமிழ்நாடு மரபுகள் -
 (தமிழ்நாடு) மரபுகள் -

உள்ளடக்கம் :

தமிழ்நாடு அரசு
பொதுவாங்குமன்றம்
கி.சி.ஜெ.பி.
சென்னை

☒ தேசமும் நாகரீகங்களும்	- கெயில் ஒம்புவத்
☒ திராவிட இயக்கம்	- கெயில் ஒம்புவத்
☒ கூட்டு கலாச்சாரம்	- அஸ்கர் அலி எஞ்சினியர்
☒ சுயநலத்தின் கோரமுமாயக ஜாதி	- வால்டர் பெர்ணாண்டஸ்
☒ தலித் தற்கொலைகள்	- கெயில் ஒம்புவத்
☒ தலித்துகளும் தேர்தல்களும்	- கெயில் ஒம்புவத்
☒ தலித்துகளும், பொருளாதார
தாரளமயமாக்கலும்	- பிரதாப் பானுமேத்தா
☒ பழங்குடிகளும் மதமாற்றங்களும்	- இர்ஃபான் ஹபீப்
☒ அரசும் மத அடையாளங்களும்	- பி. சர்மன் (நியூ டெல்லி)

அடையாளங்களை பாதுகாப்போம்

கழிந்த பத்து இருபது ஆண்டுகளாக இந்திய கூட்டமைப்பில் பண்பாட்டு தளத்தில் மிகக் கடுமையானப் போராட்டங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. வி. பி. சிங் அவர்கள் நடைமுறைக்கு கொண்டு வந்த மண்டல் கமிஷன் அறிக்கை இந்திய அரசியலின் போக்கில் ஒரு பெரும் மாற்றத்தை உருவாக்கி விட்டுள்ளது. பாபர் மஸ்ஜித், ஷாபானு வழக்கு, பசு பாதுகாப்பு சரஸ்வதி வந்தனம் என்று போராட்டம் வெவ்வேறு முனைகளில் நடைபெற்று வருகிறது. நவ பிராமணியம் ஒருபுறம் தன்னுடைய அதிகாரத்தலைமையை உறுதி செய்து கொள்வதற்கான தொடர் நடவடிக்கைகளில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. மறுபுறம் ஒற்றை தேசியம், ஒற்றைப் பண்பாட்டை பன்முகக் கலாச்சாரம், பன்முகப் பண்பாடு இவற்றிற்கு மாற்றாக முன்னிறுத்துகின்றன.

சுதந்திர இந்தியாவில் ஐம்பது ஆண்டுகளாக மைய ஓட்டத்திற்குள் அனுமதிக்கப்படாத தேசிய இனங்கள், தலித்துகள், பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள், சிறுபான்மையினர், பெண்கள் அதிகார அமைப்புகளில் பங்கெடுக்கவும், 'ஒற்றை', 'பெரும்பான்மை' - என்ற சொல்லாடல்களின் வழி அழிக்கப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் தங்களின் அடையாளங்களைப் பாதுகாக்கவும் தொடர்ந்து போராடி வருகின்றார்கள். இந்தியாவை தங்கள் அதிகார கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருப்பதற்காய் வைதீக சக்திகள், பெரும்பான்மை X சிறுபான்மை இந்து X முஸ்லிம் இந்து X கிறிஸ்தவம் நாம் X அவர் என்கின்ற எதிர்நிலைத் தன்மைகளை தொடர்ந்து கருத்தியல் ரீதியாகவும் கலவர ரீதியாகவும் வலியுறுத்துகின்றன. சமீப காலமாக ஒரிஸ்ஸா, குஜராத் மாநிலங்களில் கிறிஸ்தவர்களை மையப்படுத்தி தொடர்ந்து நடத்தப்படுகின்ற தாக்குதல்கள் இதற்கு ஓர் உதாரணம்.

இந்தப் பண்பாட்டுப் போர் குறித்து ஆங்கில நாளிதழ்களில் வெளியான அறிஞர்களின் கட்டுரைகளில் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்து நூலாக்கி தந்திருக்கிறார் நண்பர் பிரேம்தாஸ். குறிப்பாக தலித்துகள் குறித்தும், கிறிஸ்தவர்கள் மீது சமீபகாலமாக அதிகரித்து வரும் அனைத்து வித தாக்குதல்கள் குறித்தும் அதிகமான கட்டுரைகள் பேசுகின்றன.

தமிழ் நாட்டில் காலை, மாலை நாளிதழ்களாக பத்துக்கும் மேற்பட்டவை வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றில் தொண்ணூறு விழுக்காட்டிற்கும் மேற்பட்டப் பத்திரிகைகளில் தலையங்கமே கிடையாது. தலையங்கத்துக்கும் செய்திக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாட்டைப் புரிந்து

கொள்ளாமலே பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. தமிழ் நாட்டிற்குள் வெளிவரும் ஆங்கில தினசரிகளில் தலையங்கம், சிறப்புக் கட்டுரை என்பவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. தமிழ் மொழி வழியாக, சமூகத்தையும், அன்றாட நடப்புகளையும் தெரிந்து கொள்ளும் தமிழ் மக்களை தொடர்ந்து தமிழ் நாளிதழ்கள் வளர்ச்சித்து வருகின்றன. இப்படிப்பட்ட தமிழ்ப் பத்திரிகைச் சூழலில் தான் பிரேம்தாஸ் அவர்கள் கட்டுரைத் தொகுப்பு வெளிவருகிறது.

நண்பர் பிரேம்தாஸ் மாணவராய் இருந்த காலத்திலேயே கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தோடு தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர். பேச்சுத் திறமையுடன் தன் கலை இலக்கிய வாழ்வைத் தொடங்கியவர் கட்டுரையாளராய் தன்னை வளர்த்து இன்று மொழி பெயர்ப்பாளராய் மாறி இருக்கிறார். தமிழ், ஆங்கிலம் இரு மொழிகளிலும் அவருக்கு இருக்கின்ற பயிற்சி ஆரோக்கியமானது. புத்தகம் வாசிக்கும் பழக்கம் இளைஞர்களிடம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் குறைந்து வருகின்ற காலத்தில்தீவிரமான புத்தக வாசகனாக தன்னை வளர்த்தெடுத்திருக்கிறார்.

புதியனவற்றை அறிந்து கொள்வது, நண்பர்களோடும் தோழர்களோடும் அதனைப் பகிர்ந்து கொள்வது என்பது அவருக்குள்ளே இருக்கின்ற இயல்பான குணம். இந்த குணம் இன்னும் இன்னும் அவரை புத்தகங்களை நோக்கி நகர்த்துகிறது.

இது அவரின் இரண்டாவது நூல், 'மதவெறி எரித்த மாணுடம்' என்ற தலைப்பில் இவரின் முதல் நூல் வெளி வந்தது. ஓரிஸ்ஸாவில் சமூக சேவை செய்ய வந்த கிறிஸ்தவ பாதிரியார் ஸ்டெயின்ஸ், அவரின் இரு குழந்தைகள் உயிருடன் எரிக்கப்பட்ட பாசிசக் கொடுமையின் சமூக அவலத்தை மையப்படுத்தி வெளிவந்த நூல் அது.

மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் இது அவருடைய முதல் முயற்சி. இந்த நூல் குறித்து நீங்கள் அவருக்கு வழங்குகின்ற விமர்சனங்களும், மொழிபெயர்ப்பின் நுட்பமான அடவு முறைகளும் வருகின்ற காலங்களில் அவர் இன்னும் சாதிக்க உதவி செய்யும்.

ஸ்நேகமுடன்

எச். ஹாயீம் முஸ்தபா

(திணை வெளியீட்டகத்திற்காக)

நன்றியை சொல்ல வேண்டும்

கட்டுரைகளுக்கு மூலமாக இருந்த 'தி இந்து' நாளிதழ்

(i) தொகுப்பு வெளிவரக் காரணமாக இருந்த பெற்றோர்கள், சகோதரர்கள், சகோதரிகள்.

(ii) எனக்குள் இருந்த இலக்கிய ஆர்வத்தை தூண்டிவிட்ட தக்கலை பென்னி அவர்கள்.

(iii) துவக்க படைப்புகளுக்கு களன் அமைத்துக் கொடுத்த தக்கலை கவிஞர் சுதரா, காலகட்டம் இதழ் நிர்வாகிகள் மற்றும் 'சினேகம்' ஷாலோம்.

(iv) தொடர்ந்து கட்டுரைகளை பிரசுரம் செய்து தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி கொண்டிருக்கும் இதழ்களுக்கு குறிப்பாக சுந்தரசுகன், நம்வாழ்வு, திணை, தடயங்கள்.

(v) இதழ் உருவாக்கத்தில் பல வழிகளில் உதவிபுரிந்த 'விடுதலைச் சிறுத்தைகள்' அமைப்பாளர் இரா. திருமாவளவன், ஹாமீம் முஸ்தபா, இசைக் கலைஞர் ஸ்டாலின் ஜவஹர், இசைக்கலைஞர் பெனோ அவர்கள்.

(vi) பெரும் சிரமமெடுத்து அலைந்து அழகோடும், நுட்பத்தோடும் கட்டுரைகளுக்கு அச்ச உருவம் கொடுத்த தக்கலை கம்யுநெட் நிறுவனத்தின் உரிமையாளர் திரு. பெஞ்சமின் பிராங்களின் அவர்கள்.

(vii) அட்டை ஓவியத்தின் மூலம் 'ஃப்ரண்ட்லைன்' இதழ்.

(viii) தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம்.

தமிழ்நாடு மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு தலைமையிலான 'இ

தமிழ்நாடு மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு தலைமையிலான 'இ
- இ-மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு

தமிழ்நாடு மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு தலைமையிலான 'இ
- இ-மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு

தமிழ்நாடு மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு தலைமையிலான 'இ
- இ-மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு

தமிழ்நாடு மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு தலைமையிலான 'இ
- இ-மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு

தமிழ்நாடு மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு தலைமையிலான 'இ
- இ-மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு

தமிழ்நாடு மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு தலைமையிலான 'இ
- இ-மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு

தமிழ்நாடு மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு தலைமையிலான 'இ
- இ-மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு

தமிழ்நாடு மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு தலைமையிலான 'இ
- இ-மொழிபெயர்ப்பு அமைச்சு

தேசமும் நாகரீகங்களும்

“ஐாதிகளுக்கிடையிலுள்ள வேறுபாடுகளை இனங்களுக்கிடையே உள்ள வித்தியாசங்கள் என்று கொள்வதும், பல்வேறு “இனங்கள்” இருக்கின்ற போதே பல்வேறு ஐாதிகளாக பிரித்துக் கொள்வது அல்லது பிரிந்து கொள்வது, யதார்த்தங்களை, உண்மைகளை திரித்துக் கொள்வதாகும். பஞ்சாபிலுள்ள பிராமணருக்கும், சென்னையிலுள்ள பிராமணருக்கும் என்ன உறவு அல்லது என்ன தொடர்பு இருந்து விட போகிறது.வங்கத்திலுள்ள தீண்டத் தகாதவனுக்கும், சென்னையிலுள்ள தீண்டதகாதவனுக்கும் என்ன உறவு அல்லது தொடர்பு இருக்கிறது. இனவாரியாக பார்க்கும்போது, பஞ்சாபிலுள்ள பிராமணனும், அங்கு தீண்டத்தகாதவனாக கருதப்படும் சாமரும் (Chamar) ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் அதே போல் சென்னையை சேர்ந்த பிராமணனுக்கும், தலித்தும் (Eg. Pariach) இனவாரியாக பார்க்கும் போது ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆதலால் ஐாதி அமைப்பு முறை ஒருபோதும் இனவகை பாடுகளை (racing division) அல்லது இனங்களை வரையறுக்கவில்லை.”

அடையாளங்களின் அடிப்படையிலான அலகு என்பதே, அம்பேத்காரின் கூற்றுப்படி மொழிதான்.

இந்த வார்த்தைகளோடுதான், ஐாதியை நிர்மூலமாக்கும் (Annihilation of Caste)போராட்டத்தை 1936 -ல் அம்பேத்கார் துவக்கினார். ஐாதியின் வேர்கள், துவக்கம் அடையாளம் பற்றிய “ஆரிய கோட்பாடுகளைக் கடுமையாக மறுத்தார். அவருடைய வாதம் வேறொரு பிரச்சனையை சுட்டிக் காட்டியது. “மதராஸி” அல்லது “பஞ்சாபி” என்ற அடையாளங்களின் பின்னால் பொதிந்திருப்பது எது? “இனம்” (race) என்ற வார்த்தைப் பிரயோகமே விஞ்ஞானப்பூர்வமாக பொருத்தமற்றது அல்லது கூர்மையற்றது. பஞ்சாப் - தமிழ் வித்தியாசங்களுக்கிடையில் சில இனக்கூறுகளை (racial aspects) இன வித்தியாசங்களை காட்ட முடியுமென்றாலும், தெலுங்கு - தமிழ் பெங்களி, ஓரிசா அல்லது இன்னும் பல பெரிய குழுக்களைப் பற்றி என்ன சொல்வது?

அடையாளங்களின் அடிப்படை அலகு என்பதே, அம்பேத்காரின் கூற்றுப்படி மொழிதான். குடும்பம், ஐாதி, கிராமம் என்ற குறுகிய

எல்லைகளைக் கடந்து, பெரும்பான்மை இந்தியர்களை செயல்பட சிந்திக்கவும் வைத்தது மொழிவாரி சமுதாயங்கள்தான். 12 நூற்றாண்டிலிருந்து 17-ம் நூற்றாண்டுவரை, பக்தி இயக்கம் மூலக் கொஞ்சமும், மற்ற கலாச்சார வடிவங்கள் மூலமும் பொருளாதார தொடர்புகள் மூலமும், அதி அபூர்வமாக அரசியல் மூலமும் தமிழ் பேசுகின்றவர்கள், தெலுங்கு பேசுகிறவர்கள், குஜராத்தியர், மராத்தியர்கள் முதலிய சமூக குழுக்கள் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொண்டன.

ஆனால் அதனுடைய வேகமும், போக்கும், இடத்திற்கு இடம் வித்தியாசப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தது. காலனி ஆட்சி மட்டும்குறுக்கிடாவிட்டால், ஒருவேளை, ஐரோப்பாவைப் போல இந்தியாவும், துணைக்கண்ட அடையாளத்திற்குள் ஒரு தேசிய - மாநிலத்தை உருவாக்கியிருக்கும்.

மொழி அடிப்படையிலான மொழிவாரி இனங்கள் தான் உண்மையான இந்தியாவின் 'தேசிய' அடையாளத்தை பிரதிநிதித்துவ படுத்தின.

ஆனால், உண்மையில் இது நடைபெறவில்லை, ஏனென்றால் ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியம், காலனியாளர்களுக்கும், காலனியாதிக்கத்திற்கு உட்பட்டவர்களுக்குமாக சேர்த்து உலக வரலாற்றையே மாற்றியமைத்தது. இந்தியாவிற்குள் புதிய அடையாளமும், செயல்பாட்டு வடிவங்களும் உருவாயின. ஆங்கிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தகவல்பரிமாற்றங்கள், பொருளாதார தொடர்புகளையும், அகில இந்திய

தேசியவாத ஒருங்கிணைப்பையும் அகில இந்திய ராஜ்யத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தையும் தீவிரப்படுத்தியது. "இந்தியா" ஒரு புதிய பலத்தைப் பெற்று ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிரான ஆயுதமாகவும், அதிகமாக பேசப்பட்ட சமூக உண்மைகளை பிரச்சாரம் செய்யும் கருவியாகவும் மாறியது. இருந்தாலும் 19 மற்றும் 20-ம் நூற்றாண்டுவரை, இந்திய மேன்மக்களும், தலித்-பகுஜன் பிரதிநிதிகளும் தங்களுடைய மொழிகளிலே பேசியும், எழுதியும் செயல்பட்டு வந்தார்கள். தமிழ் பேசுபவர்கள், தமிழர்களாகவும், மராத்தி பேசுபவர்கள் மராத்திகளாகவும் மற்ற மொழிகளை பேசுபவர்கள் தத்தம் மொழி இன அடிப்படையிலும் ஒருங்கிணைந்தார்கள். இவையனைத்தும் ஒருமேலோட்டமான 'இந்தியன்' என்ற தேச அர்த்தத்தில்.

இந்த மொழி அடிப்படையிலான மொழிவாரி இனங்கள் தான் உண்மையான இந்தியாவின் 'தேசிய' அடையாளத்தை பிரதிநிதித்துவ

படுத்தின. அதில் திராவிட இயக்கத்தின் பெரும்பங்களிப்பு மறக்க முடியாதது. பழம்பெருமையும், தொன்மையும் வாய்ந்த தமிழ்மொழியையும், தமிழ்அடையாளம் மற்றும் கலாச்சாரம்-இவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட (அல்லது இவற்றை அழுக்கிய) வட இந்தியாவை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமஸ்கிருதமயமான “இந்து / இந்தி” பாரம்பரியத்திற்கும் இடையே 19-ம் நூற்றாண்டிலேயே பெரும் விவாதங்கள் நடந்தன. ஆனால் 1930-களில் தான் இது தமிழ் அல்லது திராவிட தேசியமாக வடிவமைக்கப்பட்டது.

1930-களின் பிற்பகுதியிலிருந்து, ஸ்டாலின் அவர்களின் எழுத்துக் களால் கோடிட்டு காட்டப்பட்ட, கம்யூனிச கருத்தியல்களின் படியான “தேசம்” உருவாகத் தொடங்கியது. “தேசங்கள்” இனங்களின் அடிப்படையில் அல்லாமல் மொழியின் அடிப்படையிலும், கலாச்சாரங்களின் அடிப்படையிலும் பார்க்கப்பட்டது. சுய நிர்ணய உரிமையுடையதாகவும் பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த மறைமுகமான சுயநிர்ணய உரிமை தேசிய இனங்களுக்கான சுதந்திரத்திற்கு துணைபோகக்கூடியது என்று பொருள்படும்படியாக, ரஷ்யாவிலும் சீனாவிலும் ஒரு போதும் விளக்கப்படவில்லை அதனால் இந்தியாவிலும் மறைமுகமாகவே இருந்தது. இந்தியா “பல தேசங்களின் நாடு” என்ற (Multinational country) கருத்தாக்கம் செய்யப்பட்டது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புதான் அதன் மையமாக இருந்தது. இது கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு மராத்தி, தமிழ், மலையாளி அல்லது வேறு எந்த தேசிய இனமாகயிருந்தாலும் சரி அவர்களுக்காக உழைப்பதற்கு ஒரு தளத்தையும் மேலும் மொழிவாரியாக நாடுகளை திரும்பவும் ஒன்றிணைக்கவும் மொழிவாரி - கலாச்சார உரிமைகளை பெறவும் துணைநின்றன. ஆனால் பெரியார் மற்றும் பலர் குறிப்பிட்டது போல, கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் மொத்தத்தில் தேசிய இனங்கள் என்ற கருத்தியலை (தவறாக) செயல்படுத்தினார்கள். ஒரு “இஸ்லாமிய பாகிஸ்தானை ஆதரித்தார்கள் ஆனால் ஒரு சுதந்திரமான தமிழ் நாட்டை ஆதரிக்கவில்லை”.

வழக்கமான மார்க்சிஸ்டுகளுக்கும், மற்றும் பிற்கால பல சமூகவியல் உருவாக்கங்களுக்கும் உள்ள அடிப்படையான பிரச்சனை என்னவென்றால், தேசிய இனங்களைவிட “சமூக - கலாச்சார சமுதாயங்கள் தான் பெரியது என்ற கருத்தாக்கத்திற்கு ஒரு தளத்தையுமே விடவில்லை”.

தமிழ்நாடும், ஆந்திரமும் மஹாராஷ்டிரமும் தேசிய இனங்கள் என்றால் இந்தியா என்பது என்ன?

தேசம் - மாநிலம் (நாடு) என்ற கருத்தாக்கம் உருவாகிய கால கட்டம், சுதந்திரமான மாநிலம் என்ற கோரிக்கையை சட்டபூர்வமாக்கியிருக்கும். ஆனால் அது இரு மாநிலங்களுக்கிடையேயான உறவுகளையே “அயல்நாட்டு உறவுகள்” என்ற நிலைக்கு இழுத்துச் சென்றுவிடும். “பல தேசங்களடங்கிய நாடு” என்பது முற்றிலும் சூட்சுமமானது. அல்லது வெறுமையான உருவாக்கம். அது இந்துத்தத்துவ சக்திகளின் கடும் விமர்சனத்தில் சென்று முடிந்தது. இடதுசாரிகள் மேற்கத்திய மதச்சார்பின்மையை காப்பியடிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களோ இந்திய சூழ்நிலைகளை, நிலைப்புத்தன்மையின் அர்த்தங்களை புரிந்து கொள்ளாதவர்கள், 5000 வருடகால புகழ்வாய்ந்த கலாச்சாரங்களைப் பற்றி

எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாக இடதுசாரிகள், நேருவின் சோசியலிச்டுகளிலிருந்து கம்யூனிஸ்டுகள் வரை ஹிந்துத்துவ கருத்தியல்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களாகவே இருந்தனர்.

அறியாதவர்கள் என்று குற்றம் சாட்டினர். அதேசமயம் எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாக இடதுசாரிகள், நேருவின் சோசியலிச்டுகளிலிருந்து கம்யூனிஸ்டுகள் வரை ஹிந்துத்துவ கருத்தியல்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களாகவே இருந்தனர். அடிப்படை கருத்துக்களான “இந்துயிஸம்” தான் இந்தியாவின் பெரும் பான்மை மதம் - அதுதான் இந்தியன் என்ற அடையாளத்திற்கான முக்கிய கலாச்சார அடிப்படை இந்துத்துவத்தின் சாரமே வேதங்களிலும், சமஸ்கிருதத்திலும், ஆரிய பாரம்

பரியங்களிலும் தான் என்பதை அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டார்கள்.

இந்தியாவிலுள்ள அனைத்து வேறுபாடுகளையும் தாண்டி, அதாவது மொழி சமுதாயங்களையும், தாண்டி, அவற்றிற்குண்டான பொதுவான பாரம்பரியத்திற்கும் மொழியியல் ஒருமைப்பாடுகளுக்கும், விரிந்து பரந்த கலாச்சார தொடர்புகளுக்கும் ஒரு போதும் தற்போதுள்ள “தேசம்” மற்றும் “தேசீய - மாநிலங்களை” உள்ளடக்கிய அமைப்பு முறையானது போதுமான அளவு பதிலளிக்கமுடியாது.

அதேசமயத்தில், மதச்சார்பற்ற இடதுசாரிகளைவிட பாரம்பரிய மிக்க பிராமணரல்லாத தலித் இயக்கங்கள் தான் இந்துத்துவாவை கலாச்சார ரீதியாக எதிர்கொள்ளமுடியும். மிகவும் சக்திவாய்ந்த, சமுதாய அடிப்படையிலான போராட்டங்களைப் போராடிய சத்தியசோதக (satya shodha) தலைவர்களான போலேயோ சுயமரியாதை இயக்கத் தலைவரான

பெரியாரோ வெறும் தமிழ் அல்லது மராத்தி யதார்த்தங்களை மட்டும் பேசவில்லை. ஆதி காலத்தின் மிகவும் பரந்த கலாச்சார-வரலாற்று பாரம்பரியம் பற்றியும் பேசினார்கள். அவர்கள் இயக்கத்திற்கு அகில இந்திய அளவில் கிளைகள் மற்றும் திட்டங்கள் இருந்தன. அல்லது அகில இந்திய அளவில் நிர்வாக தோற்றம் இருந்தது.

21-ம் நூற்றாண்டின் பார்வையில், தேசிய இனங்கள் பற்றிய விவாதங்களில் ஒரு நிச்சயமற்றத்தன்மை இருக்கிறது. வெளிப்படையாக, பலமாக பேசப்பட்ட, மொழி - கலாச்சார அடையாளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமுதாயங்கள் தான் இந்திய சமூக யதார்த்தங்களை முன்னிறுத்துகின்றன என்பது வரலாற்று உண்மை. அதே சமயம் மிகப் பரந்த அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய “இந்தியா”வின் இருப்பும் (existence) உண்மையே ; வட எல்லையில் பனிபடர்ந்த சிகரங்களில், எதிரிகள் ஆக்கிரமித்த இடங்களை மறுபடியும் கைப்பற்றுவதற்காக வீரர்கள் போரிடுவதும், உயிரைத் தியாகம் புரிவதும், அது தடங்கல் இல்லாமல் எல்லா இடத்திலும் ஓர் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பை உண்டாக்குவதும் ஏதோ சாதாரண விஷயமல்ல. கேள்வியெவ்வேறு அடையாளங்களான பிரதேச மொழி அடிப்படையிலான மற்றும் அகில இந்திய அடையாளங்களை எந்த வழிகளில் பகுப்பாய்வு மற்றும் கருத்தாக்கம் செய்வது என்பதுதான்.

வட எல்லையில் பனிபடர்ந்த சிகரங்களில், எதிரிகள் ஆக்கிரமித்த இடங்களை கைப்பற்றுவதற்காக வீரர்கள் போரிடுவதும், உயிரைத் தியாகம் புரிவதும், அது தடங்கல் இல்லாமல் எல்லா இடத்திலும் ஓர் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பை உண்டாக்குவதும் ஏதோ சாதாரண விஷயமல்ல.

கருத்தாக்கங்களான “தேசிய இனங்கள்”, “தேசம்” மற்றும் “தேசிய - மாநிலம்” முதலியன, அரசியல், பொருளாதார, தொழில் மயமாதல் மற்றும் கல்வியறிவின் தொடர்பால் உண்டான கலாச்சார முன்னேற்றம் ஆகியவற்றால் எழுந்தது. இன்றைய உலக கலாச்சாரத்தின் முரண்பாடுகளை உள்வாங்குவதையும் குறைத்துக்கொண்டது. சாமுவேல் ஹண்டிங்டனுடைய (Samuel Huntigton) புத்தகமான நாகரீகங்களின் போராட்டங்கள் (clash of civilisations) போன்ற உழைப்புகள் வேண்டுமானால் மிகப்பெரிய வெற்றி பெறாமல் போயிருக்கலாம். இந்தியாவின் யாதார்த்தத்தை அடைவதற்கு சிறந்த கருத்தாக்கமாக கொள்ளவேண்டியது “தேசமல்ல” ஆனால் நாகரீகம்” என்ற விவாதமும் எழலாம். இந்தியா, ஒரு பலம்வாய்ந்த, முதிர்ந்த நாகரீக சாரமுடையது. ஐரோப்பாவைப்போல பல மொழிகளையும், தேசிய இனங்களையும் உடையது ஆனால் தன்னுடைய தனித்தன்மையை

இழக்காதது. தேசிய இனங்கள், சுதந்திர தேசிய-மாநிலமாக முன்னேற்ற மடைந்தது, வரலாற்றின் சில காலகட்டங்களில், உலகின் சில பகுதிகளில் மட்டுமே நடந்த வரலாற்று உண்மையாகும். 21-ம் நூற்றாண்டின் யதார்த்தத்திற்கு பொருத்தமான அரசியல் அமைப்பு இனிமேல்தான் உருவாகவேண்டும். இந்தியாவில் பலமாக நிலை பெற்று விட்ட தமிழ் சமுதாயம், உலகளாவிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருக்கிறது. திராவிட கட்சிகளுக்கு பலமாக துணைநிற்கும் இந்த சமுதாயம், சுதந்திரத்திற்கான கோரிக்கைக்கு ஒரு போதும் அந்த கட்சிகளை தள்ளியதேயில்லை. எப்படி காஷ்மீர் மற்றும் காஷ்மிரியட் (Kashmiriyat) கள் அந்நிய நாட்டு தலையீடு இல்லாவிட்டால் இந்தியாவோ சுமுகமாக, சந்தோஷமாக இருந்திருப்பார்களோ அதேபோல.

பொருத்தமான அரசியல் அமைப்பு உருவாகவேண்டும். 21-ம் நூற்றாண்டின் யதார்த்தத்திற்கு பொருத்தமான அரசியல் அமைப்பு இனிமேல்தான் உருவாகவேண்டும்.

பொருத்தமான அரசியல் அமைப்பு உருவாகவேண்டும். 21-ம் நூற்றாண்டின் யதார்த்தத்திற்கு பொருத்தமான அரசியல் அமைப்பு இனிமேல்தான் உருவாகவேண்டும். 21-ம் நூற்றாண்டின் யதார்த்தத்திற்கு பொருத்தமான அரசியல் அமைப்பு இனிமேல்தான் உருவாகவேண்டும்.

பொருத்தமான அரசியல் அமைப்பு உருவாகவேண்டும். 21-ம் நூற்றாண்டின் யதார்த்தத்திற்கு பொருத்தமான அரசியல் அமைப்பு இனிமேல்தான் உருவாகவேண்டும். 21-ம் நூற்றாண்டின் யதார்த்தத்திற்கு பொருத்தமான அரசியல் அமைப்பு இனிமேல்தான் உருவாகவேண்டும்.

திராவிட இயக்கம்

வரலாற்று பாதையில் பல இயக்கங்களின் தோற்ற மறைவுகளுக்குறிப்பாக தமிழ்நாட்டில் பெரியார் தலைமையில் பிராமணியத்திற்கு எதிரான இயக்கம் இருந்தது. பெருமளவில் தலித்துகளை அந்த இயக்கம் தன்னுள் ஈர்த்துக் கொண்டது. ஆனால் அந்த இயக்கத்தின் விழுதுகளின் 30 ஆண்டுகால ஆட்சிக்குப் பிறகும் தாங்கள் பிராமணர்களின் கீழ் நடந்தது போல் மிக மோசமாக ஏன் மட்டரகமாக ஒதுக்கப்படுகிறோம் என்று உணர்ந்தார்கள். திராவிடர்களின் ஆட்சியிலேயே அவர்கள் கேவலமாக தாக்கப்பட்டார்கள் கொடூரமாக கொல்லப்பட்டார்கள். அரசாங்கத்தில் அவர்களுக்குரிய உரிமைகள் கூட கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் தென் தமிழ்நாட்டில் தலை நிமிர் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்று 'தேவேந்திர குல வேளாளர்' என்னும் தலித் சமுதாய போராட்ட இயக்கத்தின் தலைவர் டாக்டர். கிருஷ்ணசாமி கூறுகிறார். இவர் 'புதிய தமிழகம்' என்ற அரசியல் கட்சியை உருவாக்கியவர்.

முன்னைப்போலவே ஜாதி தன் அடையாளத்தை காத்துக் கொண்டு வருகிறது. ஜாதிவிட்டுதிருமணங்கள் நடைபெறுவதில்லை, சுயமரியாதைத் திருமணங்களும் நடைபெறுவதில்லை.

திராவிடக் கட்சிகளுக்கெதிரான இந்த எதிர்மறை எண்ண ஓட்டம் தலித்துகள் மட்டுமல்லாமல் பிராமணர்களுக்கெதிரான பல போராளிகளிடமும் இருக்கிறது. ஜாதிகளுக்கெதிரான முந்தைய இயக்கங்கள் அதனுடைய இலக்கை அடையவில்லை என்று டாக்டர். கிருஷ்ணசாமி கூறுகிறார். ஜாதிக் கொடுமைகளை எதிர்த்து போராடியவர்கள் சந்தித்த அடக்கு முறைகளையும், துன்பங்களையும் விவரித்து 'விடுதலைச் சிறுத்தைகள்' அமைப்பின் தலைவர் திருமாவளவன் மேலும் கூறுகையில், முன்னைப்போலவே ஜாதி தன் அடையாளத்தை காத்துக் கொண்டு வருகிறது. ஜாதிவிட்டுதிருமணங்கள் நடைபெறுவதில்லை, சுயமரியாதைத் திருமணங்களும் நடைபெறுவதில்லை.

டாக்டர். கிருஷ்ணசாமியைப் போலவே இவரும் இயக்கத்தினுடைய இலட்சியத்தை மறுக்கவில்லை. "தலித் போராட்டம் என்பதே தேசிய இனங்களின் விடுதலைக்காகத்தான்" என்றும் தமிழ் தேசியம் மூலம் தான் இந்துத்துவம் எதிர்க்கப்படவேண்டும் என்று வாதிக்கிறார். தற்போதைய திராவிட கட்சிகள் தலித்துகளை கைநெகிழ்த்துவிட்டதாக எண்ணுகிறார்.

மஹாராஷ்டிரத்தில் கூட, போலே தோற்றுவிட்டதாக தான் பிராமணிய எதிர்ப்பு போராளிகள் உணருகிறார்கள். இயக்கத்தின் ஓட்டம் தேக்கநிலையை அடைந்ததற்கான காரணத்தை அவசுகிறார்கள். எல்லோரும் ஒருவிதமான எரிச்சலுடன் இருக்கிறார்கள். இயக்கத்தின் உணர்வு இன்றும் உயிரோடு இருக்கிறது. நிறையபேர் வாழ்க்கையையே கொள்கைக்காக அர்பணித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பொதுமக்களும், சமூகத்தின் அரசியல் வாழ்வும், அது அடிமட்ட நிலையினாலும் சரி, மாநில அல்லது இந்திய அளவினாலும் சரி இன்னும் குறிப்பிடத்தக்க நிலையை அடையவில்லை. [இன்னும் பிராமணிய எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் வலுவடையாத பல கிராமங்களில்]

தமிழ்நாட்டில் திராவிடன் என்ற பெயரைக் கொண்ட கட்சிகள்

போராட்டங்களுக்குப்பிறகு பெயரளவில் ஒரு வெளிப்படையான அணுகுமுறை இருந்தாலும் சமுதாய சேர்க்கை உண்டானாலும் ஜாதி தொடர்ந்து தொழிலையும், அரசியல் அதிகாரத்தையும் சார்ந்தே இருக்கிறது.

ஆண்டகாலத்தில் ஊழலின் உச்சகட்ட உயரத்தை எட்டிப்பிடித்தார்கள். பல 'பெரிய' திராவிடக் கட்சிகள் ஆரிய மதவாத பி.ஜே.பி.யுடன் கூட்டணி வைத்துக் கொண்டார்கள். மஹாராஷ்டிராவில் அதனுடைய உயர்ந்த பாரம்பரியத்தில், மோசமாக வெறியூட்டப்பட்ட இந்துத்துவா பல வருடங்களாகவே ஆளும் சக்தியாக இருக்கிறது. மும்பை ராம் நகரில் நடந்த துப்பாக்கிச் சூடும், தமிழக தென்மாவட்டங்களில் நடந்த சாதிச் சண்டைகளும், ஏழை பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களிடையே கூட நிலை பெற்றுவிட்ட சாதிய அணுகுமுறையைக் காட்டுகிறது.

அதனால் சில பயன்களும் இருந்தன என்றாலும் அவை முழுமையாக கிடைக்கவில்லை. போராட்டங்களுக்குப்பிறகு பெயரளவில் ஒரு வெளிப்படையான அணுகுமுறை இருந்தாலும், சமுதாய சேர்க்கை உண்டானாலும் ஜாதி தொடர்ந்து தொழிலையும், அரசியல் அதிகாரத்தையும் சார்ந்தே இருக்கிறது.

இவ்வளவு பெரிய பலமான கலாச்சார மாற்றத்திற்கு பிறகும், பெரிய, பெரிய எதிர்ப்புக் கிளம்பிய இடங்களிலே கூட 'வேத சமஸ்கிருத' (Vedic Sanskrit) கலாச்சாரம் அதிகாரம் செலுத்தும் சக்தியாக இன்று இருக்கிறது. இத்தனை நாளும் தாழ்த்தப்பட்ட, புறந்தள்ளப்பட்ட மக்களிடமிருந்து ஜாதிக்கெதிராக மிகப்பெரிய அறைகூவல் விடப்பட்டும், ஜாதியொழிப்பு என்பது தூரத்துக் கனவாகவே இருக்கிறது.

ஆனால் தமிழ்நாட்டில் இந்தத் தோல்வியானது திராவிடக் கட்சிகளின் பலத்தில் மறைந்திருக்கிறது. மஹாராஷ்டிராவில் 1930-ல் எல்லா பிராமணிய இயக்கங்களும் காங்கிரஸில் ஐக்கியமாயின. அம்பேத்கார் மட்டும் தனியாக 'போலே' யின் சிந்தனைகளை தாங்கிய ஒரு தலித் இயக்கத்தை துவங்கினார்.

ஆனால் அதுவும் தலித்துகளுக்கு மட்டுமான குறிப்பாக மாகர்களை மட்டும் உள்ளடக்கிய இயக்கமாக உருவெடுத்துவிட்டது. ஆனால் அதேச் சமயம் தமிழ்நாட்டில் 1930, 40 களில் எல்லாசாதிகளையும் உள்ளடக்கிய பெரியார் இயக்கம் அதன் முழுவேகத்தை அடைந்தது. போலேயின் இயக்கத்தைவிட அதிக மக்களை கவர்ந்த இந்த இயக்கம் பெண்விடுதலைக் காக தன்னை அர்பணித்தது. மத ஆதிக்க நம்பிக்கைகளுக்கும் மூட நம்பிக்கைகளுக்கும் எதிராக பெரிய போராட்டத்தை நடத்தி ஒரு ஓட்டத்தோடு நின்றுவிடாமல் மேலும் நகர்ந்து தங்களுக்கென்று கட்சியை அமைத்துக் கொண்டது.

ஒரு பலம் வாய்ந்த இயக்கத்தின் இலட்சியங்கள் ஏன் எப்படி தோற்றன? பிராமணியஎதிர்ப்பு அல்லது திராவிட இயக்கங்கள் தோற்றதற்கு காரணம். அவர்கள் முதலாளித்துவ 'ஜனநாயகவாதி' களாகிவிட்டனர். என்று சிலரும், பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பார்வைகள் இல்லாததால், இயக்கம் 'அடையாளம்' பற்றிய பிரச்சினையை மட்டும் மையப்படுத்தியது. நேருவின் காங்கிரஸை வேறுபடுத்தும். எந்தப் பொருளாதாரத் திட்டமும் இல்லாததால்தான் என்று சிலரும், பிராமண எதிர்ப்பு என்ற மொத்த கருத்தாக்கமே போலியானது ஏனென்றால் பிராமணரல்லாத மற்ற ஜாதிகள் தான் முதலாவதாக தலித்துகளை அழித்தபவர்கள், அவர்களுடைய பெரும் எதிரி, என்று சிலரும் வாதிடுகிறார்கள்.

எந்த ஒரு விளக்கமும் போதுமானதாக இல்லை. மூன்று காரணங்களை உறுதியாகச் சொல்லலாம். ஒன்று ஒரு பலம் வாய்ந்த இயக்கம், தன்னுடைய சொந்த அரசியல் மற்றும் பொருளாதார பார்வைகளை உருவாக்கி அதை அடைந்திருக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக பாரம்பரிய மார்க்சியம் போதுமானதாக இல்லை. ஏனென்றால் அது ஒருபோதும் ஜாதிகளோடு முரண்படவில்லை,

மூன்றாவதாக தலித் மற்றும் பிற பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஒற்றுமை கட்டினமானது என்றாலும் தேவையானது சாத்தியமானதும் கூட ஏனென்றால் பிற்படுத்தப்பட்டோரும், பிராமணரல்லாதோரும் ஜாதி அமைப்பு முறைகளால் அழிக்கப்பட்டவர்களே.

பிராமணியம் அல்லது பிராமணிய சமூக அமைப்பு (Bramanical social order) தான் அடிப்படை சமூக அமைப்பு வெறும் கருத்தியல் சாரம் (Ideological effervesence) மட்டுமல்ல என்பதை ஒரு போதும் உணரவில்லை.

மூன்றாவதாக தலித் மற்றும் பிற பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஒற்றுமை கடினமானது என்றாலும் தேவையானது சாத்தியமானதும் கூட ஏனென்றால் பிற்படுத்தப்பட்டோரும், பிராமணரல்லாதோரும் ஜாதி அமைப்பு முறைகளால் அமுக்கப்பட்டவர்களே. இந்த அடிப்படையில், வரலாற்று ரீதியாக பலம் வாய்ந்த அமைப்புகளாக தமிழ்நாட்டிலும் மஹாராஷ்டிரத்திலுமிருந்த பிராமணரல்லாத இயக்கங்களின் பங்களிப்புகளையும் குறைபாடுகளையும் ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பது ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சிக்கு உதவும். பல வழிகளில் தமிழகமும், மஹாராஷ்டிரமும் இயக்கங்களில் அத்தீத பலமும் குறைபாடு

களையும் கொண்டிருந்தன. போலே, 19-ம் நூற்றாண்டில் ஒரு அடிப்படை உந்துசக்தியையும் (founding thrust) பலமான சிந்தனைகளையும் (powerful vision) புதிய இயக்கத்திற்கு அளித்தார், ஆனால் அப்போதைய சூழ்நிலையில் பெரும் மக்களை திரட்ட முடியவில்லை. முடிவில் அம்பேத்கார் ஒரு தலித் தலைவராக குறுக்கப்பட்டார். அவரால் முழு இயக்கத்தையும் வடிவமைத்து கொண்டு செல்ல முடியவில்லை. ஒருவகையில் பெரியாரின் எழுச்சியால், தமிழ்நாட்டில்,

முதலாளித்துவத்தையும் பிராமணியத்தையும் எதிர்த்து பிராமணரல்லாதோர் தலைமையில் ஒரு கூட்டணி அமைக்க அம்பேத்கார் அழைப்பு விடுத்தார்.

சூழ்நிலை மாறியது. எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பரந்த பார்வை, அவரிடமிருந்தது. தலித்துகளுக்காகவும், பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் பாடுபட்ட அவருக்கு எல்லா பிராமணரல்லாத மக்களின் செல்வாக்குமிருந்தது. அதனால் தமிழ் இயக்கங்களின் பலம் தான் பலவீனமாகவும் இருந்தது. மொத்த இயக்கத்திலும் அம்பேத்கார் போன்று தலித் மக்களுக்காக ஒரு தலைவரல்லாதது பலவீனமாக அமைந்தது. சுதந்திரத்திற்கு முன்புவரை மக்கள் எழுச்சியோ, தனி அமைப்புகளோ தலித் மக்களுக்கு தமிழகத்தில் இல்லை. மஹாராஷ்டிராவில் இது இருந்தது.

1930-40 -களில் மஹாராஷ்டிராவில் அம்பேத்கார் தலைமையில் தலித்துகள் அவர்களாகவே ஒன்றிணைந்தார்கள். பெருகிவரும் போராட்டமும், போராளிகளும் பிராமணியத்திற்கும், ஜாதிக்கும் எதிரானது என்று அவர்கள் புரிந்து கொண்டாலும், பெரும்பாலும் கீழ்மட்ட

பிராமணரல்லாதோர் அல்லது பிற்படுத்தப்பட்டோரோடுதான் நேரடியாகவும், உடல் ரீதியாகவும் போராடினார்கள். முதலாளித்துவத்தையும் பிராமணியத்தையும் எதிர்த்து பிராமணரல்லாதோர் தலைமையில் ஒரு கூட்டணி அமைக்க அம்பேத்கார் அழைப்பு விடுத்தார். பிராமணரல்லாத ஆதிக்க ஜாதிகளால் தலித் மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளை தன்னுடைய ஜனதா என்ற வார இதழில் எழுதினார். அம்பேத்காரிகள் (Ambedkarites) கலவரக்காரர்கள் என்று தேசிய அளவில் நடந்த பிரச்சாரத்தால் தூண்டப்பட்ட தலித்துகள் 1940 - நாக்பூரில், ஹிந்துக்களுக்கும், மாஹாக்களுக்கும் நடந்த கலவரத்தில் கற்கள், கம்பு, குத்துவாள் போன்ற ஆயுதங்களை பயன்படுத்தி தங்களைப் பாதுகாத்து கொண்டார்கள். அதோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல் 1941 -ல் 'ஹரிஜனங்கள்' என்று தங்களை தாங்கள் அழைத்துக்கொண்ட (Self-styled Harijans) சிலர் நடத்திய ஊர்வலத்தில் பங்கு கொள்ள வந்த காந்தியையும் மேடையிலிருந்து தூரத்தியடித்தார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் இன்றைக்கு சமூக அந்தஸ்திற்காக தமிழகத்தின் தென்னகமாவட்டங்களில் தேவருடன் நடைபெறும் போராட்டங்களை போன்று 1940-களிலே மஹாராஷ்டிராவில் அகில இந்தியாவிலேயே மாற்றம் கொண்டுவரும் முக்கிய போராட்டமாக அறிவித்து மாகர்கள் போராடினார்கள்

இந்தியாவின் மற்றபாகங்களை போல தமிழ்நாட்டிலும் தங்கள் சொந்த அமைப்புகளுக்காகவும் சமூக அந்தஸ்துகளுக்காகவும் தலித்துகள் இன்னும் போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்

முக்கிய பிரச்சனையே தலித்- பிராமணரல்லாதோர் ஒற்றுமை சாத்தியமா? என்பதல்ல. இந்தியாவின் மற்றபாகங்களை போல தமிழ்நாட்டிலும் தங்கள் சொந்த அமைப்புகளுக்காகவும் சமூக அந்தஸ்துகளுக்காகவும் தலித்துகள் இன்னும் போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதே.

மிகவும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு தனித்துவமும், சுயமரியாதையும், ஆட்சியில் உரிய பங்கும் கிடைத்துவிட்டால், பரந்த ஒற்றுமையையும், ஜாதி ஒழிப்பையும் முன்னிறுத்திய இந்த இயக்கம் எப்படி முன்னே செல்ல வேண்டும்? இங்கேதான் பெரியாராலும், தமிழ் பிராமணரல்லாதவர்களாலும் முன்மொழியப்பட்ட தீர்வை, ஆய்வும் மறுஆய்வும் செய்ய வேண்டும். நமது முன்னோக்கிய பாதையானது, ஒரு தேசிய விடுதலையை நோக்கி, அடுத்த சாத்தியமான அங்கீகரிக்கப்பட்ட மாற்று இனம் அதாவது

“திராவிட அடையாளம்” அல்லது “தமிழ் தேசிய அடையாளம்” என்பதை நோக்கி.

காலனியாதிக்கத்தின் போது தெற்கு மற்றும் மேற்கு இந்தியாவில் நடந்த பிராமணிய எதிர்ப்பு இயக்கம்தான், 1000 ஆண்டுகால ஜாதிய அடுக்குமுறைகளை எதிர்க்கவும், ஒழிக்கவும் அகில இந்தியாவையும் தூண்டியது. கிறிஸ்துவிற்கு பிந்தைய முதலாவது 1000 ஆண்டின் மத்திய காலங்களில் பிராமணியம் தங்களைத், தாங்களே அறிவுஜீவி எனக் கூறிக்கொள்ளுபவர்களால் ஆளும் வர்க்கத்தின் கருத்தியலாக வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது. ஏனென்றால் கலாச்சார தூய்மையும், புனிதமும் காப்பாற்றப்படுவதற்காக இந்த கருத்தாக்கமும், ஜாதிய அடக்குமுறையும் தான். 1000 வருடங்களுக்கு பிறகு அதன் முக்கிய எதிரியான புத்தமதத்தின் மேல் ஆளுமையை செலுத்த பயன்படுத்தப்பட்டது. மிகவும் மாறுபட்ட

ஜாதிவிட்டு திருமணம் செய்வதையும், சேர்ந்து உண்ணுவதையும், பல்வேறு பழக்க வழக்கங்களையும், உணவுகளையும், சடங்கு முறைகளையும் நிறுத்தி விட்டார்கள் அப்போதே அவர்களால் இனி ஒன்று சேர முடியாது.

இயந்திர சூழ்நிலையிலான காலனியாதிக்கத்திலும் சுதந்திரம் பெற்று 50 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் தன் ஆளுமையை, தாக்கத்தை தக்க வைத்துக் கொள்வதில் வெற்றிபெற்றது. காங்கிரஸ் மிதவாத பிராமண கருத்தியலையும், ஜனசங்கம் (தற்போதைய பி.ஜே.பி) தீவிரவாத பிராமண கருத்தியலையும் முன்னிறுத்தியது.

ஒருவகையில் இவை வெற்றியும் பெற்றுவிட்டது. இந்தியன் என்ற அடையாளத்தை அதனுடைய சட்டதிட்டங்களின்படி வரையறுத்தது. இந்திய கலாச்

சாரத்தின் அடிப்படை சாரம் சமஸ்கிருதத்திலும், வேத பாரம்பரியத்திலும் வேதாந்தத்திலும் தான் அடங்கியிருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டது. 19-ம் நூற்றாண்டிலிருந்தே இதுதான் இந்துத்துவம், உயர்ந்த பாரம்பரியம், தேசிய பாரம்பரியம் என்று முன்வைக்கப்பட்டது. மற்ற எல்லா போட்டிக் கலாச்சாரங்களும், அது பகுஜன் அல்லது தலித் கலாச்சாரங்களாகயிருந்தாலும் சரி அல்லது ஆதிவாசிகளின் கலாச்சாரமாக இருந்தாலும் சரி அல்லது மொழிவாரி தேச கலாச்சாரமாகயிருந்தாலும் சரி அவை பிரதேச கலாச்சாரம் அல்லது சாதாரண குட்டிக் கலாச்சாரம் என்று துரத்தப்பட்டது. முருகன் அல்லது விதோபா (Vithoba) போன்ற தெய்வங்கள் விஷ்ணு அல்லது சிவனுடைய வடிவங்களாக அறிவிக்கப்பட்டனர். ஆதிவாசி மதங்களும் இன்றைக்கு அதேபோல் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெரும்பான்மை மக்களுக்கு முன்னாலுள்ள 2 கேள்விகளில்

ஒன்று சமஸ்கிருத மயமாதல் அல்லது மேற்கத்திய மயமாதல் யாருமே தலித் அல்லது பகுஜன் அல்லது திராவிட தேசிய அடையாளத்தை முன்னிறுத்தவில்லை.

இந்த பிராமணிய எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் அவர்களுடைய வழியில் பிராமணியம் அமைத்த தேசிய கலாச்சாரத்தை எதிர்த்துநிற்கிறது. உதாரணத்திற்கு போலே, மேட்டுக்குடி மக்களின் கோரிக்கையான இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் உருவாவதை கடுமையாக விமர்சித்தார். கபட தந்திரதாரியான ஆர்யபாத் (Aryabhat) பிராமணர்களும், சுயநலமிக்க ஆரிய மதமும், அப்பாவி சூத்திரர்களையும், மாஹர்களையும் கீழ்த்தரமாக கருதினார்கள். அப்பாவி மாஹர்கள் அப்பாவி மங்கர்களை (Mangs) மோசமாக நடத்தினார்கள். எப்போது அவர்கள் ஜாதிவிட்டு திருமணம் செய்வதையும், சேர்ந்து உண்ணுவதையும், பல்வேறு பழக்க வழக்கங்களையும், உணவுகளையும், சடங்கு முறைகளையும் நிறுத்தி விட்டார்களோ அப்போதே அவர்களால் இனி ஒன்று சேர முடியாது. பின் எப்படி போலியான ஒற்றுமை மக்களை ஒன்றுதிரட்டி தேசம் என்ற பெயரில் மக்களை இணைக்க முடியும்? பெரும்பான்மை குடிமக்களை தனிமைபடுத்தி, முடமாக்கி ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு தேச ஒற்றுமையையே குலைத்த ஜாதி அடக்குமுறையையே தேசிய கலாச்சாரமாக தூக்கி பிடித்திருக்கும் பிராமண மயமாக்கப்பட்ட மேற்கட்டுமக்கள் ஜாதியை கீழே போடாமல் தேசம் என்ற ஒன்றே உருவாக முடியாது என்ற அடிப்படைபிரச்சனையை போலே எழுப்பினார். மக்கள் கலாச்சாரமாக ஒரு மாற்று கலாச்சாரம் உருவாக வேண்டியதன் அவசியத்தை போலே உணர்ந்தார். ஓர் உலகந்தழுவிய மாற்று மதத்தையே முன்னிறுத்தும் முயற்சிகளில் இறங்கினார். ஒரு மாற்று, முற்போக்கான சடங்குமுறைகளை கொண்ட, அவர்களுடைய இரட்சகனான பாலி அரசனால் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட உண்மையான சமத்துவம் வாய்ந்த ஆரியரல்லாத புகழ்வாய்ந்த உழைக்கும் வர்க்கத்தை உள்ளடக்கிய ஒரு மதத்தை உருவாக்கினார். ஆனால் அவருடைய குரல் ஒரு பிரதேச குரலாக மாறி மராத்தி எல்லைக்குள்ளேயே நின்றுபோனது. அவருடைய காலத்திலேயே அது புணை மாவட்டத்தை தாண்டி செல்லவில்லை. ஆனால் பிராமண மேட்டுக்குடிகளை கொண்ட இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் இந்தியா

பிராமணரல்லாத ஆதிக்க சக்திகளுக்கு சில அதிகார பங்கீடுகளை பெற்று கொடுத்தற்கு மேலாக இந்த பிராமண எதிர்ப்பு இயக்கம் செல்லமுடியவில்லை.

முழுவதும் பரவி தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்டது. ஆரியனல்லாதான் என்ற அடையாளம் மராத்தி எல்லைக்குள்ளேயே மிகவும் எதிர்மறையாகவும், தெளிவற்றதாகவும் மக்களின் சிந்தனை சக்திக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும் இருந்தது. போலே தோற்றார். பிராமணரல்லாத ஆதிக்க சக்திகளுக்கு சில அதிகார பங்கீடுகளை பெற்று கொடுத்தற்கு மேலாக இந்த பிராமண எதிர்ப்பு இயக்கம் செல்லமுடியவில்லை.

மாறாக, அம்பேத்கார் 1938-ல் பிராமணீயம் மற்றும் முதலாளித்துவத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தை மையப்படுத்தி ஒரு அகில இந்திய இயக்கத்தை கட்டியெழுப்ப ஆங்கிலத்தில் அறைகூவல் விடுத்தார். மஹாராஷ்டிரத்தில் பிராமண எதிர்ப்பாளர்களோடு ஒரு கூட்டணியை உருவாக்க முயற்சித்தார். வெளியே, பெரியார் மற்றும் பீகாரை சேர்ந்த சுவாமி சகாஜானந்த் போன்றோரை ஒன்றிணைத்து ஒரு பரந்த கூட்டணியை

பெரியார் மிக சாமர்த்தியமாக சுயமரியாதை இயக்கத்தை ஒரு மக்கள் இயக்கமாக மாற்றினார். எல்லா ஜாதியிலுமுள்ள ஆண்களையும் பெண்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பலம்வாய்ந்த சக்தியாக அதை உருவாக்கினார்.

காங்கிரஸிற்கு மாற்றாக உருவாக்க முனைந்தார். அவர் புத்தமதத்தை தேர்ந்தெடுத்தது கூட பழங்கால இந்தியாவில் புரட்சி மற்றும் எதிர்ப்புரட்சி என்ற வார்த்தைகளில் விவரிக்கப்படும் ஆயிரம் ஆண்டுகால வரலாற்று முரண்பாடுகளையும் பகுப்பாய்வுசெய்வதோடு சேர்த்துப்பார்க்கப்படுகிறது. பிரபுத்தா பாரத் (Prabuddha Bharat) என்று பெயர்மாற்றம் செய்யப்பட்ட அவருடைய வார இதழில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது போல புத்தமதம், மாஹர்களுக்கு மட்டுமல்ல அகில

இந்தியாவின் கலாச்சார மறு உருவாக்கத்திற்குமான ஒரு தேர்வாகத்தான் பார்க்கப்படுகிறது. அவருடைய குடியரசுக்கட்சி ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் கட்சியாக முன்னிறுத்தப்பட்டது. மஹாராஷ்டிராவிலுள்ள மாஹர் சமுதாயத்தின்மற்றும் வட இந்தியாவிலுள்ள சாமர் (Chamars) சமுதாயங்களின் சமூகவரையறைகளை அவரால் ஒருபோதும் தாண்டிச் செல்ல முடியவில்லை. அம்பேத்காரும் தோற்க வேண்டியதாயிற்று.

ஆனால் திராவிட இயக்கம்? பெரியார் மிக சாமர்த்தியமாக சுயமரியாதை இயக்கத்தை ஒரு மக்கள் இயக்கமாக மாற்றினார். எல்லா ஜாதியிலுமுள்ள ஆண்களையும் பெண்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பலம்வாய்ந்த சக்தியாக அதை உருவாக்கினார். இந்த மக்களைச் சார்ந்த சமூக அமைப்புக்கு மாற்று (Social alternative) தேவையான ஒரு பலம்வாய்ந்த அரசியல் பின்பலத்தையும் அளிக்க அவரால் முடிந்தது. தமிழ் மக்களின்

கலாச்சாரமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட திராவிட அடையாளத்தை முன்னிறுத்துவதிலும் அவர் வெற்றி பெற்றார்.

ஆனாலும் 'வேத ஆரிய பிராமணிய' சக்தியை எதிர்ப்பதற்கு ஒரு மாற்று சக்தியை உருவாக்குவதில் அசட்டையாக இருந்ததால் திராவிட இயக்கமும் தோல்வியுற்றது. அது பெண்விடுதலை, தலித்துகளுக்கு முழு மனித உரிமை முதலியவற்றை உள்ளடக்கிய தொடக்ககால சமுதாய தாக்கத்தை அது இழந்தது. மேலும் இயக்கம் தமிழ்நாட்டை தாண்டிச் செல்லவில்லை. தமிழ் தேசிய அடையாளத்தை மையப்படுத்துதலில், திராவிட நாகரீக அடையாளத்தை இழந்தார்கள். மற்ற தென்னக மாநில மக்கள் கூட தாங்கள் திராவிடர் என்ற அடையாளத்தை ஏற்க மறுத்தார்கள். மஹாராஷ்டிராவை சார்ந்த மிகபெரும்பான்மை மக்களும், குஜராத், ஒரிஸ்ஸா மக்களும் தனித்துவிடப்பட்டனர். திராவிட அல்லது தமிழ்மொழி பேசும் சிந்து சமவெளி நாகரீகம் (Indus Civilisation) வடஇந்தியாவை அடிப்படையாக கொண்டது என்ற உண்மையும், இந்தியா முழுக்க இருந்த புகழ் வாய்ந்த மத பழக்கவழக்கங்களும், கலாச்சார நடைமுறைகளும் ஆரியரல்லாத அதாவது திராவிடர் சிலசமயங்களில் ஆஸ்திரோ-ஆசிய (Austro-Asiatic) அல்லது வேறு பல கலாச்சாரங்களுக்கும் இருக்கும் பல்வேறு சாட்சியங்களும், மொழியியல் வல்லுநர்கள்கூறுவது போல மராத்தி மொழியின் மூலம் திராவிடம் தான் என்ற உண்மைகளைக் கண்டு கொள்ளாமல் பெரும்பான்மை இந்தியர்கள் தாங்கள் ஆதியில் வேத - ஆரிய பாரம்பரியம் வழிவந்தவர்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

புகழ்வாய்ந்த இந்தியக் காலச்சாரத்தின் விளைவுகள் நிர்வாணமாக இருக்கின்றன. ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கர்கள் கறுப்புதான் அழகு என்ற இயக்கத்தை துவங்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தியாவிலுள்ள திரைப்படங்களும் தொலைக்காட்சிகளும் வெள்ளை தான் அழகு என்று பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

கறுப்பு நிறமுள்ள பெண்கள் தாங்கள் அழகற்றவர்கள் என்று எண்ணுகிறார்கள். எந்தவித எதிர்ப்பும் இல்லாமல் தூர்தர்ஷனிலுள்ள எல்லா மதசம்பந்தமான தொடர்கள், கடவுள்களை வெள்ளையாகவும் அரக்கர்களை

தமிழ் தேசிய அடையாளத்தை மையப்படுத்துதலில், திராவிட நாகரீக அடையாளத்தை இழந்தார்கள். மற்ற தென்னக மாநில மக்கள் கூட தாங்கள் திராவிடர் என்ற அடையாளத்தை ஏற்க மறுத்தார்கள்.

கறுப்பாகவும் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் இந்தியாவின் பெரும் பான்மை மக்கள் திருமதி. சோனியா அவர்களை ஒரு அன்னியராக ஏற்றுக் கொள்ளாததில் வியப்பொன்றும் இல்லை. ஏனென்றால் ஒரு மனுசி எப்படி தோற்றமளிக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு கற்பிக்கப்பட்டது போல் திருமதி. சோனியா அவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இந்த நிலைக்கு காரணம், ஆரியரல்லாத இனங்களே ஆரியர் கற்பித்த இனக்கதைகளை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். இனக் கதைகளை தலைகீழாக மாற்றி ஆரியர் அல்லாதோரை உயர்ந்தவராக பார்க்கும் போது எழும் இனக் குறைபாடுகளை (Racial Limitations) போலே மறுக்க வில்லை. பெரியார் ஆரியர்களை தன்னுடைய எதிரிகளாக கருதினார். அது எல்லா பிராமணரும் ஆரியராகவும், பிராமணனை தவிர வேறு யாருக்கும் ஆரிய இரத்தம் இல்லாதது போலவும் தோற்றமளிக்க செய்தது.

பிராமணியத்தை அவர், “விடுதலையின் மதிப்பீடுகளையும், சமத்துவத்தையும், சகோதரத்துவத்தையும் மறுப்பது” என்று வரையறுத்தார்.

அம்பேத்கார் தெளிவுள்ள பார்வையாள ராக இருந்தார். ஆரியன் ஆரியனல்லாதோன் என்ற கோட்பாடுகளை வரலாற்று விளக் கமாக கொடுத்ததைப் புறந்தள்ளினார். ஜாதி இனத்திலிருந்து பெரிய அளவில் மாறுபடுகிறது என்று கூறினார். அவர்

பிராமணன் அல்ல எதிரி பிராமணியம் தான் எதிரி என்று தெளிவாக வித்தியாசப்படுத்தினார். அதை அவர் கடுமையாக எதிர்த்தார். பிராமணியத்தை அவர், “விடுதலையின் மதிப்பீடுகளையும், சமத்துவத்தையும், சகோதரத்துவத்தையும் மறுப்பது” என்று வரையறுத்தார். இந்த பிரச்சனையில் அம்பேத்கார் அவருடைய தொண்டர்களால் கவனிக்கப் படவில்லை.

வட இந்தியர்மேல் பிராமணர்கள் என்ற காரணமில்லாத இனவெறி அணுகுமுறையினால் அகில இந்திய விடுதலை இயக்கமாக மாற முடியாமல் தன்னை தானே ஒரு பிரதேச சக்தியாக சுருக்கிக் கொண்டு சொந்த மண்ணில் மட்டும் பலசாலியாக ஆனால் அகில இந்திய அளவில் ஒன்றும் செய்யமுடியாத முடவனாக இருக்கிறது.

கூட்டுக் கலாச்சாரம்

கூட்டுக் கலாச்சாரத்தை சிலர் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள், சிலர் எதிர்க்கிறார்கள். எல்லா மதத்திலுமுள்ள மத சுத்திகரிப்பாளர்கள் இதை கடுமையாக எதிர்க்கிறார்கள். இவர்கள் 'தூய்மையான இந்து' அல்லது 'தூய்மையான முஸ்லிம்' கலாச்சாரத்திற்கு கொஞ்சம் குறைவானதையும் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். கூட்டுக் கலாச்சாரம் மக்களை ஒன்றிணைக்கும்போது, தூய்மைக் கலாச்சாரம் மக்களை கூறுபோடுகிறது. பிரிவினைவாதிகளுக்கு இந்த கூட்டுக் கலாச்சாரத்தை ஒத்துக்கொள்ள முடிவதில்லை. அதனால் கலாச்சாரம் அதற்கென்று ஓர் அரசியலை உண்டாக்குகிறது. ஜனநாயகத்தில், கலாச்சாரம் மிகவும் அரசியலாக்கப் பட்டுவிட்டது.

இன்னும் பெரும்பான்மை மக்களின் கலாச்சாரம் கூட்டுக்கலாச்சாரம்தான். முகலாயர் ஆட்சிக் காலத்தில் கூட கூட்டுக்கலாச்சாரத்தைத் தான் பெரும்பான்மை மக்கள் பின்பற்றி வந்தார்கள். தொழில், வணிக, தகவல் தொடர்பு வளர்ச்சியின் விளைவாக 19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்தே 'கலாச்சார அரசியல்' தொடங்கியது. ஹிந்து, முஸ்லிம் தலைவர்கள் தங்களுக்கேயுரிய, கூர்மையான, வரையறுக்கப்பட்ட தனித்தன்மையை உருவாக்குவதற்கான தத்தமது கலாச்சாரத்தை சுத்தப்படுத்த போவதாக கூறினார்கள்.

ஏனெனில் இருமதத்தினரும், பல நூற்றாண்டுகளாக, பல்வேறு கலாச்சார, பாரம்பரிய அன்பளிப்புகளை செய்திருந்தார்கள். இருவரும் ஒருவர் ஒருவரிடமிருந்து தாராளமாக கலாச்சார கடன் வாங்கியிருந்தார்கள்.

இது எதனால் ஏற்பட்டதென்றால், அன்றைய அரசாங்கம் சிறிய அளவிலான தேர்தல் முறையை அறிவித்தது. ஹிந்து மதத்தின் கலாச்சாரத்தை சுத்திகரிப்பதற்காக 'சுத்தி இயக்கமும்' முஸ்லிம் கலாச்சாரத்தை சுத்திகரிப்பதற்காக 'தவ்லீப் பேரவையும்' நடைமுறை யதார்த்தத்தின் முகத்தில்லடித்தது போல் துவங்கப்பட்டது. ஆனால் சில இடங்களைத் தவிர பெரும்பான்மையான இடங்களில் ஒரு காலத்திலும் இவர்கள் சொல்லும் தூய்மையான கலாச்சாரம் இருந்ததில்லை. ஏனெனில் இருமதத்தினரும், பல நூற்றாண்டுகளாக, பல்வேறு கலாச்சார, பாரம்பரிய அன்பளிப்புகளை செய்திருந்தார்கள். இருவரும் ஒருவர் ஒருவரிடமிருந்து தாராளமாக கலாச்சார கடன் வாங்கியிருந்தார்கள். அது கலைத்துறையிலோ,

கட்டிடத்துறையிலோ, சமையல் துறையிலோ, உடைகளிலோ மட்டுமல்ல மதத்தின் மேலும் மதநம்பிக்கையிலும் கூட.

ஒரு பல்சமய சமூகத்தில் அல்லது பல்சமயச் சார சமூகத்தில், தூய அல்லது வேறு தாக்கங்களே இல்லாத சுத்தமான மதமோ கலாச்சார பாரம்பரியமோ இருக்க வாய்ப்பில்லை. பல மத நம்பிக்கைகளையுடைய, பல்வேறு கலாச்சார பாரம்பரியமுடைய மக்கள் சேர்ந்து வாழும்போது, அவர்களுடைய நடவடிக்கைகள் மட்டும் எப்படி தனித்தே நிற்கமுடியும்? உலமாக்களும், பிராமணர்களும், சுத்திகரிப்பு நிலையாக இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானமாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் 'சூபி' மற்றும் பக்தி துறவிகள் ஒரு கூட்டுக் கலாச்சாரத்தை உருவாக்க முயற்சிக்கிறார்கள்.

பிராமணர்களும், உலமாக்களும் சமஸ்கிருதத்திலும், அராபிய மொழியில் எழுதும் போது, சூபி, மற்றும் பக்தி இயக்க துறவிகள் அந்த அந்த

கவீரும், ஏனாஸ்வரும், துக்காரமும் மக்களோடு தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டதால், மதப்பழமைவாதிகளின் துன்பத்திற்கும், நெருக்கடிக்கும் ஆளானார்கள்.

பிரதேச மொழிகளிலே எழுதுகிறார்கள். பாபா பரீதும், கபீரும் துக்காரமும் பிரதேச மொழி (local language) களில் எழுதியதால்தான் மக்களுடன் நெருங்கிவர முடிந்தது. இவர்களுக்கு மக்களிடையே பெரும் செல்வாக்கு இருந்தது. அதனால் ஒரு கூட்டுக் கலாச்சாரத்தை உருவாக்க முயற்சித்தார்கள்.

முஜாதிக்க அல்ப்சானி ஜஹாங்கீர் காலத்தில் வாழ்ந்த மதம் மற்றும் கலாச்சார தூய்மை அல்லது தனிமையை வலியுறுத்தியவர். அதனால் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்டார்.

அவர் இஸ்லாத்தை இந்து மதத்தின் தாக்கத்திலிருந்து தூய்மைப்படுத்த நினைத்தார்.

சூபி துறவிகள் மக்களிடம் மிகவும் செல்வாக்குடனும், அதிகாரத்துடனும் இருந்தார்கள். ஏனென்றால் அவர்கள் தங்களை மக்களுக்கும் மக்களுடைய பாரம்பரியத்திற்கும் நெருக்கமானவர்களாக காட்டிக் கொண்டார்கள். இஸ்லாமிய, இந்து பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்து அல்லது இணைந்து போவதை அவர்கள் ஒரு போதும் மறுக்கவில்லை. மாறாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஆனால் பனாரஸில் உள்ள பண்டிட்டுகள் மற்றும் பல புனித தலங்கள் பெரும்பான்மை நடைமுறைகளிலிருந்து தங்களை தள்ளியே வைத்துக் கொண்டன. கபீரும், ஏனாஸ்வரும், துக்காரமும் மக்களோடு தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டதால், மதப்பழமைவாதிகளின் துன்பத்திற்கும்,

நெருக்கடிகளுக்கும் ஆளானார்கள். ஆனால் கடைசியில் பல அரசர்களும் பொறாமைப்படும் அளவிற்கு இவர்கள் மக்களிடையே பிரபலமாகவும், செல்வாக்குடனும் திகழ்ந்தார்கள்.

நிஜாமுதீன் அவ்லியாவின் சீடரும் பெரிய சூபி துறவியும், பெர்சிய கவிஞரும், சுல்தான்களின் காலத்திய அரசவைக் கவிபுமான, 'கஸ்ரோ' கூட்டுக்கலாச்சாரத்தை முன்மொழிந்து தூக்கி பிடித்தார். அவர் பெரும் பாலும் சாதாரண மொழியில் எழுதினார் சில வேளைகளில் பெர்சிய மொழியிலும் எழுதினார். பல இசை கருவிகளையும், ராகங்களையும் கண்டுபிடித்தவர். டில்லியில் வாழ்ந்ததற்காகவே பெருமைப்படுபவர், பல மத்திய ஆசிய நகரங்களோடு ஒப்பிட்டு டில்லிதான் மேன்மைக்கத்து என்று நிரூபித்தவர்.

இதுபோல் ராஸ்கான் மற்றும் ரஹீம் என்பவர்கள் 'அவ்தி' மொழியிலும் பிரதேசமொழிகளிலும் எழுதி இந்திய பாரம்பரியத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். மேலும் அவர்கள் கிருஷ்ண பரமாத்மாவுடன் உள்ள பக்தியையும் வெளிப்படுத்தினர். உருது கவிஞரும் சுதந்திரப் போராட்ட வீரருமான ஹஸ்திரத் மொஹானி என்பவர் ஒவ்வொரு ஜன்மாஷ்டமியிலும் தொடர்ச்சியாக 'பிரிந்தாபனுக்கு' செல்வார். இதுபோல பல நூற்றாண்டுகளாக இந்துக்களும், இஸ்லாமியர்களும் சேர்ந்து பல இந்திய விழாக்களை கொண்டாடியிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக 'ராம லீலாவில்' முஸ்லிம்களும் முகர்ரத்தில் இந்துக்களும் கலந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சில முஸ்லிம்கள் ராமனாகவோ அல்லது அனுமானாகவோ அந்த நாடகங்களில் நடித்திருக்கிறார்கள்.

இதுபோல பல நூற்றாண்டுகளாக இந்துக்களும், இஸ்லாமியர்களும் சேர்ந்து பல இந்திய விழாக்களை கொண்டாடியிருக்கிறார்கள்.

இன்னும் இம்மாதிரி சம்பவங்கள் நிறைய நடந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. குறிப்பாக சொல்ல வேண்டுமானால் அப்துல் ரஷீது இஸ்மாயில் (Abdul Reeshid Ismail) என்ற பரோபாவை சேர்ந்த நண்பர் பிறப்பால் இஸ்லாமியர் பிறகு இந்து மதத்தைத் தழுவினார். அவர் கணபதி பக்தர். M.S. பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள கணபதி கோவிலில் அவர் தான் ஆஸ்தான பூசாரி. சமஸ்கிருத பண்டிதர். சுவோகங்களில் புலமைப் பெற்றவர். அவர்தான் அந்த கோவிலில் பூஜையும் செய்கிறார். நான்தான் இங்குள்ள இஸ்லாமிய பிராமணன் என்று பெருமை பொங்க கூறுகிறார்.

பம்பாயில் எல்லா இந்து பண்டிதர்களாலும் மதிக்கபடுகிற குலாம் தஸ்கீர் (Mr. Glulam Destgir)என்ற சமஸ்கிருத பண்டிதர் இருக்கிறார். இவர் வேதங்களில் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்று ஆழ்ந்த வேத அறிவு உடையவர். இவர் பல இடங்களில் வேத சொற்பொழிவுகள் ஆற்ற அழைக்கப்படுபவர். அவரிடம் ஒரு சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பில் உள்ள குர்ஆன் இருந்தது.. பெரும்பாலானோர் இதை பற்றி கேள்வி பட்டிருக்கவே மாட்டார்கள். சீக்கிய குருவான குருநானக் இந்து இஸ்லாமிய சமயங்களால் மிகவும் கவரப்பட்டவர். அவருடைய மதமும் இந்த இரு மதங்களின் முற்போக்கான சிந்தனைகளின் சேர்வையாகும். பஞ்சாப் பிரிவினை வரை பெரும்பாலும் அங்குள்ள முஸ்லிம்களே 'குரு கிராந்த் சாகிப்' பாடல்களை பாடினார்கள். முகமதியர்களின் மிகமிக புனிதமான வழிபாட்டுத் தலமான காபா உட்பட பல புனித தலங்களுக்கு

ஹர்மந்திர் (Har Mandir) துவங்கப்பட்டபோது ஓர் இஸ்லாமிய சூபி மியான் மர் (Sufi Mian Mir) எல்லா சடங்கு களையும் செய்ய கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார்.

அவர் சென்றிருக்கிறார். அவர் பாக்தாத்திற்கும் சென்றிருக்கிறார். அங்கே அவருடைய பாதப்பதிவுகள் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. அங்குள்ள ஹர்மந்திர் (Har Mandir) துவங்கப்பட்டபோது ஓர் இஸ்லாமிய சூபி மியான் மர் (Sufi Mian Mir) எல்லா சடங்குகளையும் செய்ய கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். கர்நாடகாவிலுள்ள பாபாபுதங்கிரி (Bababudangiri) என்ற புனிதத்தலம் தற்போது விஸ்வஹிந்து பரிஷத்-ன் (Viswa Hindu Parishad)எதிர்ப்பால் சர்ச்சைக்குள்

ளாக்கப்பட்டிருக்கிறது. தத்தரேயா (Dattareya)

மக்களின் புனித தலமாகவும் சூபி முஸ்லீம் புனிதரின் அடக்க தலமுமான அந்த இடம், கூட்டுக் கலாச்சார பாரம்பரியத்தின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கிறது. அந்த இடம் முழுமையாக ஒரு இஸ்லாமியரால் பாதுகாக்கபடுகிறது. விஸ்வஹிந்து பரிஷத் அந்த தர்ஹாவை தாக்கியதன் முக்கிய நோக்கமே அதை இஸ்லாமிய பாதுகாவலரின் பிடயிலிருந்து விடுவிப்பதுதான். விஸ்வஹிந்து பரிஷத் அதை ஒரு சுத்தமான ஹிந்து புனிதத்தலமாக ஆக்க விரும்புகிறது. மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் உள்ள ஹாஜி மலாங் என்ற தர்ஹா ஹெத்கர் (Ketkar) வம்சாவழி பிராமணர்களால் காலங்காலமாக பராமரிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், சிவசேனாவோ இது ஒரு தர்ஹாவே அல்ல இந்து துறவி மச்சிந்திரநாத்(Machhindarnath) அவர்களின் சமாதி என்று சொல்கிறது. கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்புவரை

இந்துக்களும், முஸ்லிம்களும், கிறிஸ்தவர்களும், பார்ஸிகளும் அந்த இஸ்லாமிய துறவி பாபாமலாங்-ன் இறந்த தினத்தை கொண்டாடுவார்கள். ஆனால் இப்போது எல்லா ஆண்டு இறந்த தினத்திலும், கலவரத்தை தடுப்பதற்காக ஒரு பெரிய போலீஸ் படையே நிறுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு மாநில அரசு தள்ளப்பட்டுவிட்டது.

எல்லா இந்து பண்டிகைகளையும் மொஹலாய அரசர்களும் மிகச் சிறப்பாக கொண்டாடினார்கள். இன்றைக்கு பெரிய மதசண்டையில்துடிவடையும் ஹோலி முகலாய அரசர்களால் கோலாகலமாக கொண்டாடப்பட்டது. குறிப்பாக அன்றைய முஸ்லிம் ராணிகள் அல்லது அந்தப்புரத்து பெண்கள், நவாப்கள், நிலச்சுவான்தார்கள் ஹோலி பண்டிகையை வெகுச்சிறப்பாக கொண்டாடுவார்கள் என்று ஆக்ராவைச் சேர்ந்த நவீர் அக்பரபாடி என்ற உருது புலவரின் கவிதையிலிருந்து தெளிவாக தெரிகிறது. இப்போதும் கூட்டுக்கலாச்சாரம், பல கிராமங்களில் உயிரோடு இருக்கிறது. கட்ச் -லுள்ள (Kutch) திக்கரியா (Thikariyah) என்ற வாங்கனேர் தாலுக்கிற்குட்பட்ட பகுதியில் அஸ்மல் பீர்(Asmal Pir) என்ற இஸ்லாமியத் துறவியின் இறந்த தினத்தை இந்துக்கள் சிறப்பாக கொண்டாடுகிறார்கள். எந்தவித மத, இன, மொழி வேறுபாடின்றி அவர்கள் சேர்ந்திருந்து உணவருந்துகிறார்கள். ஆனால் நாம் மட்டும் இன்றும் மதத்தின் பேரால் பிளவுபட்டு நிற்கிறோம். ஒன்றுமட்டும் நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த மண்ணில் அதிக ரத்தம் சிந்தப்பட்டது மதத்தின் பெயரால்தான் ஒவ்வொரு முறை வரலாறு நம்மால் புரட்டப்படும் போதும் மத வெறியர்களைக் கெட்டவார்த்தையால் ஏசி முட்டாள்கள் என்கிறோம்.

இன்றைக்கு பெரிய மதசண்டையில்துடிவடையும் ஹோலி முகலாய அரசர்களால் கோலாகலமாக கொண்டாடப்பட்டது

சுயநலத்தின் கோரமுக்கமாக ஜாதி

கடந்த சில மாதங்களில் நடந்த ஐந்து சம்பவங்கள் ஒரே முடிவை சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அது ஜாதி அமைப்பை கட்டிகாப்பது ஆதிக்கவர்க்கத்தின் சுயநலமென்பதும், மதமாற்றம் என்பது அதிலிருந்து விடுதலையை தேடி ஓடுவது என்பதும் தான். முதல் நிகழ்ச்சி ஹரியானா மாநிலத்தின் ஜிந்த் (Jind) என்ற இடத்தில் 200 தலித்து குடும்பங்கள் கிறிஸ்தவத்திற்கு மாறிவிடுவோம் என்று அச்சுறுத்தினர். இரண்டாவதாக இந்திய தேசிய கிறிஸ்தவ கவுன்சலுக்கு (National Christian Counsel of India) அனுப்பப்பட்ட மிரட்டல் கடிதமும், துண்டு பிரசுரமும், மூன்றாவது கோவா மாநிலத்திலுள்ள உயர்ஜாதி கோவர்கள் (Gaonkars) தங்களது கிராமத்திலுள்ள கோவில் பங்குப் பேரவையில்

தலித்துகள் சேர்க்கப்பட்டால் இந்துமதத்திற்கு சென்றுவிடுவதாக மிரட்டினார்கள். நான் காவதாக பங்களிப்பதை ஒரு மாணவர் குழு தாக்கப்பட்டது. போப்பாண்டவர் வருகையின் போது அவரது நற்செய்தி அறிவிப்பு அறைகூவலை ஓட்டி எழுப்பப்பட்ட சர்ச்சை.

தங்களைவிட சுய அடையாளத்துடன் சமூகநீதிக்கான போராட்டத்திலும், அக்கிரமங்களுக்கு எதிராக குரல் கொடுப்பதிலும், கல்வியிலும் பல படிகள் தங்கள் இன கிறிஸ்தவ சகோதரர்கள் முன்னேறி விட்டதாக உணருகிறார்கள்

ஹரியானா மாநிலத்திலுள்ள ஜிந்த் என்ற இடத்தில் தலித்துகள், பல நூற்றாண்டுகளாக அமுக்கப்பட்டவர்கள், தங்கள் சகோதரர்கள் பலர் நூற்றாண்டுகளுக்கு

முன்னரே கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறினாலும், இன்னும் ஜாதிக்கொடுமையிலிருந்து முற்றிலும் விடுபடவில்லை என்பது அவர்களுக்கு தெரிந்திருக்கிறது. இருந்தாலும் தங்களைவிட சுய அடையாளத்துடன் சமூகநீதிக்கான போராட்டத்திலும், அக்கிரமங்களுக்கு எதிராக குரல் கொடுப்பதிலும், கல்வியிலும் பல படிகள் தங்கள் இன கிறிஸ்தவ சகோதரர்கள் முன்னேறி விட்டதாக உணருகிறார்கள். அதனால் மதமாற்ற விளைவை எதிர்கொள்ள அவர்கள் தயாராகி விட்டார்கள். ஆனால் உயர்ஜாதியினர் அவர்களை “நீங்கள் கிறிஸ்தவர்களாக மாறினால் இந்த கிராமத்தை விட்டே விரட்டியடிக்கப்படுவீர்கள்” என்று மிரட்டி அவர்கள் முடிவை தள்ளி வைத்திருக்கிறார்கள். புதிதாக வந்த செய்திகளின் படி வி.ஹெச்.பி தொண்டர்கள் அந்த கிராமத்திற்கு சென்று கிறிஸ்தவர்களாக மாறிவிடாதீர்கள் என்று ‘அறிவுரை’ கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால்

அவர்களால் கிராமத் தலைவர்களிடம், ஜாதி வித்தியாசம் பார்க்காமல் 'சமநிலையோடு' நியாயவுணர்வோடு நடந்து கொள்ள சொல்ல முடியவில்லை.

இந்த கோணத்தில் தான், இந்திய தேசிய கிறிஸ்தவ பேரவையின் தலைவர் டாக்டர். R.K. ராஜரெத்னம் அவர்களுக்கு வந்த ஒரு கடிதத்தை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கடுமையான, மோசமான வார்த்தைகளுடன் வந்த அந்த துண்டுப் பிரசுரம் கிறிஸ்தவர்களை இந்த நாட்டின் ஆபத்தாக பிரகடனப்படுத்தியது. அன்னை தெரசாவும், கொடூரமாக எரித்துக் கொல்லப்பட்ட ஆஸ்திரேலிய மிஷினரிகிரஹாம் ஸ்டீவர்ட் ஸ்டெயினும் நீண்டகாலத் திற்கு முன்பே வெளியே விரட்டியடிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று சொன்ன அந்த பிரசுரம் மேலும் மக்கள் மதமாற்றத்தை எதிர்க்கிறார்கள். ஏனென்றால் "கிராமமக்களின் ஒரே குடும்ப பெருமைகளையும், பாரம் பரியத்தையும், கிராம திருவிழாக்களையும், இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யும் முறையையும் குடும்பத்திருமணங்களையும் அவர்கள் நிராகரிக்கிறார்கள்". ஆம் இது தான் பிரச்சனையின் உட்கரு. உயர்ஜாதி குடியினரின், இல்ல திருமணங்களுக்கும், இறப்பிற்கும் பறையடிக்க தலித்துகள் தேவைப் படுகிறார்கள். அவர்களின் சவ அடக்கத் திற்கும் மற்றும் 'சுத்தமற்ற' (அசுத்த) சடங்குகளை செய்வதற்கும் தலித்துகள் தேவைப்படுகிறார்கள். இந்த நிகழ்ச்சிகள்தான் தலித்துகளை அடிமைக் குறியீடாகவும், சமனற்ற அமைப்புகளை பாதுகாக்கும் கருவியாக பயன்படுத்துகின்றன. ஆதலால் மதமாற்றம் என்பது இந்த தலித் மக்களின் ஏழ்மை என்ற ஒரே காரணத்தால், அல்லது அவர்களின் ஏழ்மையால் பணக்காரர்களாகவும் அதிகாரமுள்ளவர்களாக மாறிவிட்டவர்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கிறது.

அடுத்ததாக கோவாவிலுள்ள கோவா கோன்கர்கள் (Goa Gaonkars), காலணியாளர்கள் தங்கள் பொருளாதார தொழில்முயற்சிகளில் அந்தந்த ஊரிலுள்ள ஆதிக்க ஜாதியினரோடு இணைந்து கொண்டார்கள். பிராமணர்களையும் சர்தோக் (Sardok) களையும் (இவர்கள் ராஜபுத்தரர்கள் என்றழைக்கப்படுகிறார்கள்) கிறிஸ்தவர்களாக்கினார்கள். பிரிட்டிஷார் பல பிராமணர்களை தங்கள் நிர்வாகத்திற்குள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். சுயாட்சி மாகாணங்களுக்கு தலைவர்களாக்கினார்கள்,

உயர்ஜாதி குடியினரின், இல்ல திருமணங்களுக்கும், இறப்பிற்கும் பறையடிக்க தலித்துகள் தேவைப் படுகிறார்கள். அவர்களின் சவ அடக்கத் திற்கும் மற்றும் 'சுத்தமற்ற' (அசுத்த) சடங்குகளை செய்வதற்கும் தலித்துகள் தேவைப்படுகிறார்கள்.

இன்னும் சிலரை ராணுவத்தில் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஆனால் நேர்மையற்ற சமூக அமைப்புமுறையை அப்படியே விட்டுவிட்டார்கள். அதுவரை இந்துக் கோயில்களை நிர்வகித்துவந்த பிராமணர்களும், ராஜபுத்திரர்களும் கிறிஸ்தவர்களான பிறரும் தொடர்ந்து தேவாலயங்களையும் அதன் நிலங்களையும் தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கீழ் கொண்டு வந்தார்கள். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒவ்வொரு குழுவையும் சேர்ந்த மக்களையும் பிரதிநிதியாக கொண்ட பங்குப்பேரவை துவங்கப்பட்டது. ஆனால் கோவர்கள் (Gaonkars) அதிகாரத்தை பகிர்ந்துகொள்ள தயாரில்லை. ஏனென்றால் சில பங்குகளில் தலித்துகள் பங்குபேரவையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் அதிகாரங்களை தக்கவைத்து கொள்வதற்காக மீண்டும் இந்துமதத்திற்கு மாறிவிடுவதாக மிரட்டினர். எங்களுடைய கருத்து இதுதான். “மதம் என்பது

உங்கள் சுயநலத்தின் கருவியாகவும், ஏழை

இந்தக்கோணத்தில்தான் போப்பாண்டவரின் பிரகடனமான மனமாற்றமும், ஆசியாவின் புதிய மறைபரப்பும் அல்லது நற்செய்தி அறிவிப்பும் (New Evangelisation) புரிந்து கொள்ளப்பட்டு கூச்சல் எழுப்பப்படுகிறது. நிறையபேர் இந்த சொற்பிரயோகத்தை (Terminology) தவறாகப் புரிந்து கொண்டுவிட்டார்கள்,

களை அடக்கியாண்டு அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்து கொள்ளும் கருவியாகவும் நீங்கள் கருதினால் தயவு செய்து இந்துவாக மாறி விடுங்கள் வணக்கம்”.

பங்களுர் தூய வளனார் மாலை நேர கல்லூரியைச் சார்ந்த 26 மாணவமாணவியர் கடுமையாக தாக்கப்பட்டதிலிருந்தும் இந்த செய்திதான் கிடைக்கிறது. 1999-ம் ஆண்டும் நவம்பர் 20-ம் தியதி இரவு அனேகல் (Anekal)

என்ற கிராமத்திற்கு சமூக சேவை முகாமிற்காக சென்றார்கள், இரவு உணவிற்காக அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்தபோது சுமார் 40 பேர் அடங்கிய வி.ஹெச்.பி தொண்டர்கள் காட்டுமிராண்டித்தனமாக உட்புகுந்து மாணவ மாணவியரை மிருகத்தனமாக தாக்கினார்கள். நிறையபேர் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். காரணத்தைக் கேட்டால் சொன்னார்கள், அந்த கிராமத்திலுள்ள தலித்துகளை கிறிஸ்தவர்களாக மாற்ற முற்பட்டனர் என்று. செய்தி மிக தெளிவாக சொல்லப்பட்டு விட்டது அது என்னவென்றால், தலித்துகள் சமூகமாற்றத்தை பற்றி அறிந்து கொள்ள அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள் என்பதுதான், மாணவமாணவியரில் பலர் ஹிந்துக்களும், இஸ்லாமியர் என்ற உண்மை கண்டு கொள்ள படவில்லை. மதமாற்றம் என்ற சாக்குபோக்கு சொல்லப்பட்டது.

இந்தக்கோணத்தில்தான் போப்பாண்டவரின் பிரகடனமான மனமாற்றமும், ஆசியாவின் புதிய மறைபரப்பும் அல்லது நற்செய்தி அறிவிப்பும் (New Evangelisation) புரிந்து கொள்ளப்பட்டு கூச்சல் எழுப்பப்படுகிறது. நிறையபேர் இந்த சொற்பிரயோகத்தை (Terminology) தவறாகப் புரிந்து கொண்டுவிட்டார்கள், ஏனென்றால் அவர்களுக்கு இதைப்பற்றி அவ்வளவாக தெரியாது. அதனால் அவர்களின் ஆத்திரம் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதுதான். கிறிஸ்தவர்களுக்கு மாற்றம் என்பது இன்றைக்கு இதயபூர்வமானது தான். புதிய நற்செய்தி அறிவிப்பது என்பது அடிப்படையாக சமூக தளத்தில் தான். அதாவது நற்செய்தியின் கோட்பாடுகளான சமூக விடுதலை, சேவை, மன்னிப்பு, அன்பு இவற்றை பரப்புவதுதான். இந்த சொற்பிரயோகங்களை பற்றி தெளிவாக அறிந்து கொள்ளாதவர்கள் இதை எளிதில் தவறாக அர்த்தப்படுத்தி கொள்வார்கள். ஏனென்றால் இதனோடுவந்த வாக்கியங்கள்,

முதலாவது ஆயிரமாவது ஆண்டில் ஐரோப்பாவிலும், இரண்டாயிரமாவது ஆண்டில் ஆப்பிரிக்க அமெரிக்காவிலும் நற்செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது என்பதாகும். அந்த சொற்பிரயோகங்களுக்கு அப்போது வேறு அர்த்தங்கள் இருந்தன.

ஆனால் தொடர்ந்து கிறிஸ்தவர்களை தாக்குபவர்களுக்கு இதெல்லாம் தேவையில்லை. அவர்களுக்கு தங்கள் பாதுகாப்பும், உயர்ஜாதி அந்தஸ்தும் கேள்விக்கு

உள்ளாகப்பட்டுவிட்டன. அதைத்தவிர்ப்பதற்கு சிறுபான்மையினரைதாக்கி திசைதிருப்புகிறார்கள். போப்பாண்டவரின் பிரகடனத்தின் முழு தகவல்களும், அடிப்படை அம்சமும் “ஆசியாவில் திருச்சபை” (Church in Asia) என்ற சங்க பத்திரத்தில் இருக்கின்றது. ஆனால் சங்கப்பரிவார் இதைப்பற்றி கவலைப்படாமல் வேறு கோணத்திலேயே பிரச்சனையை அணுகுகிறது. இந்த சொல்லாட்சி எடுக்கப்பட்ட சங்க ஏட்டின் அடிப்படை அம்சமே “இயேசு கிறிஸ்து என்ற பாதுகாவலரும் ஆசியாவில் அவருடைய சேவையும் அன்பும்” (Jesus Christ Saviour and his Mission of Love and service in Asia). புதிய நற்செய்தி அறிவிப்பு என்பது இந்த சேவை மற்றும் அன்பு என்ற கோணத்தில்தான் அறிவிக்கப்பட்டது. சங்க ஏட்டின் ஆரம்பமே ஆசியாவை அதன் மத, சமூக, பொருளாதார கோணத்தில்தான் பார்க்கிறது. ஆசியா மதங்களின் தொடர்பில் என்று தான் துவங்குகிறது.

நற்செய்தியின் கோட்பாடுகளான சமூக விடுதலை, சேவை, மன்னிப்பு, அன்பு இவற்றை பரப்புவதுதான். இந்த சொற்பிரயோகங்களை பற்றி தெளிவாக அறிந்து கொள்ளாதவர்கள் இதை எளிதில் தவறாக அர்த்தப்படுத்தி கொள்வார்கள்.

பெரும் மதங்களான யூதம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம், இந்துமதம் மற்றும் புத்தம் ஆகியவை இங்குதான் தோன்றின. இந்த ஆசிய மண் மிகவும் மதிக்கப்பட எல்லா தகுதியும் வாய்ந்தது. ஏனென்றால் இதன் ஆழ்ந்த தத்துவமும், ஞானமும் தான் ஆசியாவை இன்றைய உன்னத நிலைக்கு கொண்டு வந்துள்ளது. மேலும் சமூக-பொருளாதார தளத்திலும் தன் பார்வையை செலுத்துகிறது. உலகமயமாக்கலும், அதன்வெறும் இலாபநோக்கோடு கூடிய பொருளாதார கொள்கைகளும் அதற்கு பலியாகி கொண்டிருக்கிற பெருமளவு ஆசியநாடுகளை பற்றியும் அது கருணையோடு விசாரிக்கிறது. விரிவான விவாதங்களை நடத்துகிறது. ஆசியாவின் இன்றைய மோசமான பொருளாதார சூழ்நிலைக்கு காரணம் இங்குள்ள சமயின்மை அதாவது ஏற்றத்தாழ்வுகள் தான் என்று தெளிவாகச் சொல்லுகிறது. ஆசியாவையே உலுக்கிய கிழக்கு ஆசிய

‘புதிய நற்செய்தி அறிவிப்பு’ என்ற வார்த்தை சமூக அநீதிகளுக்கும், ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கும் எதிரான போராட்டம் என்று தான் கிறிஸ்தவர்களால் அர்த்தப்படுத்தப்படுகிறது. அதனால் தான் இந்த துன்பங்களுக்காக பல வேத சாட்சிகள் நம் நாட்டிலேயே இரத்தத்தால் மண்ணை நனைக்க வேண்டியிருந்தது.

பொருளாதார நெருக்கடியை இந்த கோணத்தில்தான் ஆராய்கிறது. அதன் விளைவால் ஏற்பட்ட துன்பத்தாலும், மற்ற வன்முறைகளாலும், அடக்குமுறைகளாலும், ஏழ்மையாலும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் வேதனையான பல கேள்விகளை பற்றி தெளிவாக பேசுகிறது. இவற்றிற்கு பலியான, இன்னும் பாதிக்கப்பட்டு கொண்டிருக்கிற பெரும் பான்மை ஆசிய மக்களை அக்கரைபுடன் விசாரிக்கிறது. மாற்றத்திற்கான அழைப்பும்

‘புதிய நற்செய்தி அறிவிப்பும்’ (New Evangelisation) இந்தகோணத்தில்தான் ஓங்கி ஒலிக்கப்பட்டன. கடந்த சில பத்தாண்டுகளாகவே ‘புதிய நற்செய்தி அறிவிப்பு’ என்ற வார்த்தை சமூக அநீதிகளுக்கும், ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கும் எதிரான போராட்டம் என்று தான் கிறிஸ்தவர்களால் அர்த்தப்படுத்தப்படுகிறது. இயேசு கிறிஸ்து இறந்ததே நாம் இன்னொரு வாழ்வை பெறுவதற்காகத்தான் என்று நம்புகிறார்கள். அநீதிகளை சமூக மரணம் (Social death) என்று தான் பார்க்கிறார்கள். “கிறிஸ்தவராக மாறுவது இந்த துன்பங்களுக்கு முடிவு என்று ஒரு போதும் எண்ணவில்லை”. அதனால்தான் இந்த துன்பங்களுக்காக பல இரத்த சாட்சிகள் நம் நாட்டிலேயே இரத்தத்தால் மண்ணை நனைக்க வேண்டியிருந்தது. உதாரணத்திற்கு அருட்சகோதரி. சனிதா மேரி இந்நூரில் 1995 லும் அருட்திரு. ஏ.ஹ்ரி. தாமஸ் ஹசாரிபாலும் (Hazaribah) 1997-ம் ஆண்டு படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். காரணம் கொத்தடிமைகளுக்காக

இவர்கள் குரல் கொடுத்தார்கள். அவர்களின் விடுதலைக்காக போராடினார்கள். அதனால் வீதியில் வெட்டியெறியப்பட்டார்கள். ஏனென்றால் சிலரின் ஆடம்பரத்திற்கும், சுயநலத்திற்கும் அடிமைகளின் ஏழ்மை தேவைப்பட்டது. 1998 கிறிஸ்துமஸ் தினத்தன்று குஜராத் மாநிலத்திலுள்ள அவா என்ற இடத்திலுள்ள டப்தர்சன் உயர்நிலை கல்வி சாலை, சங்க்பரிவார் வெறியர்களால் அடித்து நொறுக்கப்பட்டது. அதை ஆராய்ந்த ஒரு சுதந்திரமான குழு ஒன்று தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. தாக்குதலுக்கு காரணம் அந்த பள்ளியில் படிக்கும் பெரும்பாலானோர் பழங்குடிகள். வெறும் 10% தான் கிறிஸ்தவர்கள். நிர்வாகத்தின் குற்றமாக வெறியர்கள் சமத்தியவை, அவர்கள் ஆதிவாசிகளுக்கு எழுத்தறிவிக்கிறார்கள். வனச்சட்டங்களை பயிற்றுவிக்கிறார்கள், தங்கள் பெற்றோரை போலீசார் பிடித்துவிட்டால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு சொல்லி கொடுக்கிறார்கள். அதனால் இந்த கல்வி சுயநலன்களுக்கு எதிரானது. ஆதிவாசிகள் இந்தவிதமாக உலக அறிவுபெறுவதை தவிர்ப்பதற்கும், சமய சார்பற்ற கல்வி பெறுவதை தடுப்பதற்குமாக வேண்டி மதமாற்றம் ஒரு கடத்தியாக பயன்படுகிறது. நற்செய்தி அறிவிப்புக்கும், மாற்றங்களுக்கும் எதிராக குரல் கொடுப்பவர்களின் பின்னாலிருப்பது சுயநலம் தான். கூச்சலிடுபவர்கள் திருசங்க ஏடுகளை புரட்டி அதைப்பற்றி தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால் சமத்துவத்தை நோக்கி செல்லும் எந்த பயணத்தையும் தடை செய்யும் நோக்கில்தான் இவை திரித்துக் கூறப்படுகின்றன. சிறுபான்மையினரான உயர்ஜாதியினர் பதவியில் இருக்கவேண்டுமென்றால் ஜாதி பாதுகாக்கப்பட வேண்டும், ஏழைகள் மேலும் அழுக்கப்பட வேண்டும். அதை எதிர்ப்போர் தாக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் கீழ்மனிதர்களாக கருதப்படும் மக்களுக்கு நியாயமும், சமத்துவமும் கிடைக்க தங்களை அர்ப்பணிக்கிறார்கள் இந்த புதிய நற்செய்தி அறிவிப்புக்கும், இதய மாற்றத்திற்கும் சரியான விதத்தில் பதிலளிப்பார்கள்.

அநீதிகளை சமூக மரணம் (Social death) என்று தான்பார்க்கிறார்கள் “கிறிஸ்தவராக மாறுவது இந்த தான்பங்களுக்கு முடிவு என்று ஒரு போதும் எண்ணவில்லை”

தலித் தற்கொலைகள்

கடந்த இரண்டு வருடங்களாகவே, இந்திய பத்திரிகைகளிலும், மற்ற ஊடகங்களிலும், விவசாயிகளின் தற்கொலைகள் பற்றிய செய்திகள் நிறைந்திருந்தன. அரசியல் தலைவர்கள் சம்பவ இடத்திற்கு 'பறந்து' சென்றார்கள். பாராளுமன்றத்தில் மிகப்பெரிய விவாதங்கள் நடந்தன. கடன்தொல்லை தட்பவெட்பநிலை பிரச்சனைகளையும் விலைவாசி நிலவரம், விவசாயிகளின் பொதுவான பிரச்சனைகள் அலசியது குறித்து சோதனை செய்து ஆய்வு நடத்தப்பட்டது. தாராள சந்தையும், பன்னாட்டு கம்பெனிகளும் தான் இவற்றிற்கு காரணம் என்று தாராள மயமாக்கலுக்கு எதிரானவர்களும், வாங்கப்பட்ட பூச்சிக்கொல்லி

திரு. பி. ஜி. மொஹந்தி என்ற அந்த இளம் ஆய்வாளர் யோத்மால் (Yeotmal) மற்றும் அம்ரோட்டி (Amraoti) ஆகிய மாவட்டங்களில் நடத்திய முதற்கட்ட ஆய்விலேயே ஒரு அதிர்ச்சியுட்டும் உண்மை வெளிப்பட்டது. அதாவது தற்கொலை செய்கு கொண்ட 75 பேரில் 62 பேர் தலித்துகள்

மருந்துகளில் எதுவுமே அன்னியநாட்டை சார்ந்ததல்ல எல்லாமே இந்தியகம்பெனிகளில் தயாரிக்கப்பட்டது தான் என்று கூறி தாராள மயமாக்கலுக்கு ஆதரவானவர்கள் மற்ற வர்களையும் ஏகடியம் செய்தார்கள். விவசாயத்தோடு எந்த சம்பந்தமே இல்லாத சில வெளிநாட்டு இந்தியர்களும் பிரச்சினைக்கு அவர்களது முடிவை தெரிவிக்க தயங்கவில்லை.

ஆனால் மஹாராஷ்டிராவின் பூனே நகரிலுள்ள கோகலே அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நிறுவனத்தை சார்ந்த ஒரு இளம் ஆராய்ச்சியாளர் நடத்திய ஆய்வில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விஷயங்கள் இதற்கு முன்பு காரணங்களாக காட்டப்பட்ட அனைத்து கருத்துருவாக்கங்களையும் கேள்விக்குள்ளாக்கியது. திரு. பி. ஜி. மொஹந்தி என்ற அந்த இளம் ஆய்வாளர் யோத்மால் (Yeotmal) மற்றும் அம்ரோட்டி (Amraoti) ஆகிய மாவட்டங்களில் நடத்திய முதற்கட்ட ஆய்விலேயே ஒரு அதிர்ச்சியுட்டும் உண்மை வெளிப்பட்டது. அதாவது தற்கொலை செய்துகொண்ட 75 பேரில் 62 பேர் தலித்துகள்.

இரண்டு விதங்களில் இந்த உண்மைகள் அதிர்ச்சியூட்டுகின்றன. ஒன்று ஒருவகையிலும் இது சமனில்லாத, எளிதில் உட்கிரகிக்கமுடியாத உண்மையாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் வேறெந்த மாநிலத்திலுமில்லாத அளவுக்கு மஹாராஷ்டிராவில் தலித்துகள் நிலங்களின் உடமையாளர்களாக

இருக்கிறார்கள். ஆனால் மொத்தத்தில் மேல்ஜாதி இந்துக்களை விட குறைவாகத்தான் நிலங்களின் உரிமையாளர்களாக உள்ளனர். 1992-ல் பொருளாதார நிபுணர் எஸ். கே. தோரத் (Thoratsk) கோடிட்டு காட்டியது போல மாநிலத்தின் மொத்த ஜனத்தொகையில் 11.5% உள்ள தலித்துகள் வெறும் 8.5% நிலங்களை கொண்டுள்ளார்கள். ஆனால் தற்கொலை செய்து கொள்வோரில் 82% தலித்துகளே. தெளிவாகவே, சில வேளாண் பிரச்சனைகள் இருந்தாலும் ஏன் அதுவும் தீவிரமாகவே இருந்தாலும் அதையும் தாண்டி சில காரணங்கள் தான் அவர்களை இந்த முடிவுக்கு கொண்டு வந்திருக்கிறது.

சமூக யதார்த்தங்களை விவரிப்பதில் இந்திய கல்வியாளர்கள் மற்றும் பொருளாதார நிபுணர்களும் 'ஜாதிக்குருடுகளாகவே' இருந்து வருகிறார்கள். இது பிரச்சனையை திசைத்திருப்பி விடுகிறது. சில வருடங்களுக்கு முன் ஆந்திராவில் அடுக்கடுக்காக நெசவாளர் தற்கொலைகள் நிகழ்ந்த போது, கல்வியாளர்களும், சிந்தனையாளர்களும், மொத்த நெசவு தொழில் துறை பிரச்சனைகளையே காரணமாக காட்டினார்கள். நூல் விலையேற்றம், காதி மற்றும் கிராம தொழில் முனைவோர் கழகம் முதலியவற்றை காரணமாக காட்டினார்கள். ஆனால் முக்கியமான ஒன்றை கண்டுபிடிக்க வே இல்லை. அது 'நெசவுத்தொழில்' அது ஒரு ஜாதிமீன் வாழ்வியல், - வாழ்க்கைப் போராட்டம் என்பது தான். பல கிராமங்களில் நெசவாளர்கள் ஏழ்ப்பையோடு போராடி பார்க்கிறார்கள். இறுதியில் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களைச் சுற்றியிருக்கும் விவசாயிகளோ அல்லது வேறு தொழிலை சார்ந்தவர்களோ இவர்களைவிட நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்கள். இங்கு தெளிவாக, ஏன் இன்னும் கூட, நெசவாளர்கள் வேறு தொழிலை தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வதற்கு படைமுறைச் சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. அதாவது சிக்கல்கள் ஜாதி அமைப்பு முறையைச் சார்ந்தது.

ஏன் தலித் விவசாயிகள் மட்டும் அதிகமாக தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டும்? அல்லது தலைமுறை தலைமுறையாக பண்ப்பயிர்களை மட்டும் உற்பத்தி செய்யும், உயர்ஜாதி விவசாயிகளை தவிர்த்து தலித் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட ஜாதி (Bc's) விவசாயிகள்

மட்டும் தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டும்? தலித்துகள் மிகக் குறைவான நிலங்களின் சொந்தக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது சரியான பதிலாக இருக்க முடியாது.

தலித்துகள் பாரம்பரிய விவசாயிகளல்ல. மஹாராஷ்டிராவில் மாஹர்கள் பாரம்பரியமாக நிலங்களை வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் மிகக்குறைவாகவே விவசாயம் செய்தார்கள். பொதுவான வழக்கமென்பது பண்ணையார் உற்பத்தி செய்வார் பிறகு அதை அவரே 'பாட்டம்' என்ற பெயரில் எடுத்துக்கொள்வார். ஆனால் தலித்துகளுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள வேலையோ விவசாய உற்பத்தியின் ஒரு பகுதிதான். அதில் அவர்கள் தனித்துவம் பெற்றிருந்தார்கள். தலித்துகள் பல துறையில் சிறந்து விளங்கினார்கள். மஹாராஷ்டிராவிலுள்ள மாஹர்கள், விவசாய நிலங்களுக்கு எல்லையை நிர்மாணிப்பதில் வல்லவர்களாக இருந்தார்கள்.

தலித்துகள் பல துறையில் சிறந்து விளங்கினார்கள். ஆனால் மிகக்குறைந்த அளவிலே தலித்துகள் மொத்த நிலத்தின் விவசாயத்தை கட்டுபடுத்தும் அல்லது நிர்வகிக்கும் சக்தி பெற்றிருந்தார்கள்.

மரம் வெட்டுவதிலும், நிலங்களுக்கு வேலியமைப்பதிலும் நிபுணர்களாக இருந்தார்கள். மாதர்கள் (Matangs) கயிறு செய்வதில் வல்லவராய் இருந்தனர். சாம்பவர்கள் அல்லது சாமர்கள் (Chambhars or Charamakars) தோல் வேலைகளில் சிறந்து விளங்கினார்கள். வேறு பல மாநிலங்களிலும் இந்தமாதிரி ஜாதிகளாந்து நிபுணத்துவம் பெற்ற தொழில்களுண்டு. கேரளாவில் பாரம்பரியமாக அடிமையாகயிருந்த புலையர்கள் என்னும் ஜாதியினர் விவசாயம் செய்கின்றனர்.

தமிழ்நாட்டில் சக்கலியர்கள் (Chakkaliyars) நீர்ப்பாசனத்தில் பல திறமைகளைப் பெற்றிருந்தார்கள். ஆனால் மிகக்குறைந்த அளவிலே தலித்துகள் மொத்த நிலத்தின் விவசாயத்தை கட்டுபடுத்தும் அல்லது நிர்வகிக்கும் சக்தி பெற்றிருந்தார்கள்.

பிரிட்டிஷார் காலத்திலிருந்தும், அதன்பிறகு சுதந்திர இந்தியாவிலும், நிலங்களுக்காக தலித்துகள் பல இடங்களில் போராடினார்கள். நாக்பூர் மற்றும் மும்பையிலுள்ள பல மில் தொழிலாளர்கள் சின்ன சின்ன நிலங்களை வாங்கினார்கள். தங்களிடமுள்ள பாட்ட நிலங்களின் உரிமை தங்களுக்கு வேண்டுமென்று போராடினார்கள். அரசாங்கம் பயன்படுத்தாமல் வைத்திருக்கும் நிலங்களை விவசாயத்திற்கும் கேட்டார்கள். சில சமயங்களில் பெரிய பெரிய சத்தியாகிரகங்களையும் நடத்தினார்கள். விளைவு நிலத்தின்மீது கொஞ்சம் உரிமை அவர்களுக்கு

கிடைத்தது. ஆனாலும், பாரம்பரிய ஜாதிய பிரதிகூலங்களிலும், போதுமான அளவு உற்பத்தி பயிற்ச்சி இல்லாததாலும் பெரிதாக எதுவும் சாதிக்க முடியவில்லை.

நவீன தொழில்முறை விவசாயிகளாக மாறும் முயற்சியில், ஜாதி இந்துக்களோடு ஒப்பிடும் போது மிகமோசமான நிலையில் தலித்துகள் உள்ளனர். புதிய புதிய தொழில் நுட்பங்கள், அவை பூச்சிக்கொல்லி மருந்தாக இருந்தாலும் சரி, நவீன உரமாக இருந்தாலும் சரி பெருகிவரும் நீர்ப்பாசன முறைகளானாலும் சரி அது அரசாங்கம் அளிக்கும் சேவையின் அளவும், சில நேரங்களில் தனியார் ஒருங்கிணைக்கும் சேவையின் அளவும் அதிகப்படுத்தப்பட வேண்டும். ஒரு கிராமத்தில் ஒரே ஜாதியை சார்ந்த மக்களாக இருக்கும் பட்சத்தில் இந்த நவீன தொழில் முறைகள் பரிமாறிக் கொள்ளப்படும் சாத்திய கூறுகள் அதிகம். மேலும் தங்கள் சொந்த அனுபவத்திலிருந்தும் தகவல்கள் கொடுக்கப் படலாம். ஆனால் புறஜாதியாக இருக்கும் தலித்துகளுக்கு இந்த வாய்ப்பு இல்லை. அவர்கள் அதிகம் அரசாங்கத்தை சார்ந்திருக்கிறார்கள். இது அவர்களை முற்றிலுமாக தோல்வியடைய வைத்துவிட்டது.

நவீன தொழில்முறை விவசாயிகளாக மாறும் முயற்சியில், ஜாதி இந்துக்களோடு ஒப்பிடும் போது மிகமோசமான நிலையில் தலித்துகள் உள்ளனர்.

தலித் விவசாயிகள் சந்திக்கும் இந்த ஜாதி இந்த அமைப்பு முறையின் விளைவுகள். அது பல படிநிலைகளாக அமைக்கப்பட்டு உற்பத்தியையும், பயிற்சியையும் துண்டுதுண்டாக்கிவிட்டது. அல்லது சிதறடித்து விட்டது. 'உள்நாட்டு அறிவை' (Indigenpous Knowledge) புகழ்பவர்களோ அல்லது தலித்துகளின் பாரம்பரிய நுட்பங்களை போற்றுபவர்களோ இதை மறந்துவிடுகிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கு மேலாக இந்த தலித் தற்கொலைகள் மூன்றை தெளிவாக காட்டுகின்றன. அது, சிதறடிக்கப்பட்ட உள்நாட்டு அறிவு. கடனாளிகளை பற்றிய தகவல்களை பார்க்கும்போது போதுமான அளவு மூலதனம் இல்லை என்பதை விடவும் போதுமான அளவு உற்பத்தி அறிவு இல்லை என்பதே முக்கியமானது. லோன்கள் மூலம் மூலதனத்தை சேகரித்துவிட்டு, உற்பத்தி பற்றிய அறிவோ, தொழில் முறைகளோ, அதை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற வழிகாட்டுதலோ இல்லாவிட்டால் அது மிகவும் கொடூரமானது. சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட பாரம்பரிய அறிவும், குறிப்பிட்ட ஜாதிக்குள்ளாகவே அவை பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட விதமும் முன்னேற்றத்தை

நிர்மூலமாக்கியதோடு, புதியபுதிய கண்டுபிடிப்புகளையும் அமுக்கியது. தொடர்ச்சியாக திணிக்கப்பட்ட ஜாதிய படிநிலைகளில் யாருமே தங்கள் ஜாதிக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த தொழில் தவிர வேறு தொழிலை செய்வதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. அதனால் எந்தவிதமான புதிய கண்டுபிடிப்புகளும், தொழில்நுட்பங்களும், ஏன், சின்ன சின்ன முன்னேற்றங்களும் கூட இந்த அமைப்பு முறைக்குள் தான் நடத்த முடியும் அல்லது நடத்த வேண்டியிருந்தது. ஒருமுறை கூட இந்த அமைப்புமுறையை தாண்டி சிந்திப்பதற்கோ, இதை தாண்டி வருவதற்கோ, சுதந்திரமாக புதிய வழிமுறைகளை உருவாக்குவதற்கோ புதிய தொழில் நுட்பங்களை கண்டுபிடிப்பதற்கோ அனுமதிக்க படவில்லை. அப்படி மீறுகிறவர்கள், ஏகலைவனை போலவும் சம்பக்கை (Shambuk) போலவும் கொடுமையாக தண்டிக்கப்பட்டார்கள்.

தொடர்ச்சியாக திணிக்கப்பட்ட ஜாதிய படிநிலைகளில் யாருமே தங்கள் ஜாதிக் கொண்டு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த தொழில் தவிர வேறு தொழிலை செய்வதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை.

பாரம்பரிய தொழில் நுட்பங்களையும், ஜீவாதார விவசாயத்தையும் பாராட்டும் பசுமை விரும்பிகள் ஓர் உண்மையை மட்டும் கண்டு கொள்ளாமல் ஒதுக்கித்தள்ளி விடுகிறார்கள். அது வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு விவசாயத்தை மட்டுமே நம்பியிருக்கும் இந்த மக்கள் உச்சகட்ட ஏழைகளாகவும், அவர்களின் பாரம்பரியம் ஒரு கொடூரமான, மனிதத்தன்மையற்ற ஜாதிய படிநிலைகளில் அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதுதான் அது. இந்த உள்நாட்டு

தொழில்நுட்பங்கள் சமூகத்திற்கு எவ்வளவு தேவையானதாக இருந்தாலும், தலித்துகள் மற்றும் பகுஜன்களை பொறுத்தவரை இந்த ஜாதிய படிநிலைகளுக்குள் அகப்பட்டுவிட்ட உள்நாட்டு தொழில்நுட்பங்கள் அவர்களை சுற்றி பொதியப்பட்ட கட்டுகளாகவே உணருகிறார்கள். இதனால் மிகவும் பாதிக்கபடுகிறவர்கள் தலித்துகள் தான். ஏனென்றால் உள்நாட்டு தொழில் நுட்பங்களின் மேன்மைகளை அவர்கள் பறைசாற்றி கொண்டிருக்க முடியாது. அதற்கு வேண்டிய அவசியம் அவர்களுக்கு இல்லை. இதைப்பாதுகாக்க வேண்டிய தேவையும் இல்லை. ஆகவே இதை உதறிவிட்டு பண்ப்பயிர்களை மட்டும் பயிரிட்டு மிகப்பெரிய தொழில் வினைஞர்களாக வர அவர்களுக்கு எல்லா தேவையும் உரிமையும் இருக்கிறது.

ஆனால் அதே சமயம் அவர்கள் அரசுகளால் புறக்கணிக்கப்

படவும் கூடாது. நிலச்சீர்திருத்தத்திற்கான குரல்கள் மிகவும் நியாயமானது என்று எல்லேராலும் ஒத்துக்கொள்ளப் பட்டுவிட்டது. விவசாயத்தை நம்பி இருப்பவர்களையே பெரும்பான்மையாக கொண்டுள்ள ஒரு சமூகத்தில், சுயசார்புக்கு நிலம் ஒரு முக்கியமான காரணியாகும். ஆனால் அதேசமயம் நிலம் இருந்து அதை எப்படி விளைச்சலை கொண்டு வர வேண்டும் என்று தெரியாவிட்டால் அதில் பயனில்லை. அதனால் நிலம்வைத்திருப்பவர்களுக்கு குறிப்பாக புதிதாக நிலம் வழங்கப்பட்ட தலித்துகளுக்கு, பொதுவான கல்வி மட்டுமல்லாமல், உற்பத்திக்கான தொழில் நுட்பம் சம்பந்தப்பட்ட பயிற்சிகளும் குறிப்பாக நவீன பொருளாதாரத்திற்கு ஏற்ற சுற்றுச்சூழலுக்கு தகுந்த நோய்களை தாக்குப்பிடிக்க கூடிய விவசாய முறைகளை பல சிறப்பு முகாம்கள் மூலம் கற்பிக்க வேண்டும்.

இந்தமாதிரியான பயிற்சிகள், ஏழை தலித்துகளுக்கு இடஒதுக்கீடை விட அதிக பயனுள்ளதாக இருக்கும், நீண்டகால நோக்கில் இட ஒதுக்கீட்டினால் ஏற்பட்ட சமூக மாற்றம், சாத்தியபாடான மாற்றங்கள் மறுத்தலுக்கு அப்பாற்பட்டவை. ஆனால் உண்மை, என்னவென்றால் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட தொழில்கள் மொத்த தொழில் சக்தியின் 10% மட்டும் தான் கொண்டுள்ளது. பொதுத்துறையோ இவற்றில் 3-ல் 2 பங்கு தான். அதனால் பெரும் பான்மையினருக்கு தேவை என்னவென்றால் பயிற்சி, தொழில்நுட்பங்கள், குறைந்த பட்ச கடன்வசதி, மற்றும் சுய தொழில்கள். இன்றுமட்டுமல்ல இன்னும் கொஞ்சகாலத்திற்கு விவசாய உற்பத்திதான் வேலைவாய்ப்பில் மிகப் பெரிய பங்கு வகிக்க போகிறது. இதுதான் 1998-ல் நடந்த தலித் விவசாயிகள் தற்கொலை நமக்கு கற்பிக்கும் பாடம்.

நிலச்சீர்திருத்தத்திற்கான குரல்கள் மிகவும் நியாயமானது என்று எல்லேராலும் ஒத்துக்கொள்ளப் பட்டுவிட்டது. விவசாயத்தை நம்பி இருப்பவர்களையே பெரும்பான்மையாக கொண்டுள்ள ஒரு சமூகத்தில், சுயசார்புக்கு நிலம் ஒரு முக்கியமான காரணியாகும்.

தலித்துகளுக்கும் தேர்தல்களுக்கும்

தேர்தல்களிலிருந்து இதுவரை தலித்துகளுக்கு ஏதாவது பலன் கிடைத்திருக்கிறதா? தேர்தல்களில் அவர்களது பங்களிப்புதான் என்ன? பிற ஜாதியினரைவிட, தலித்துகள், அதிகமாக ஓட்டுப்பதிவு செய்வதற்கும், மற்ற ஜாதியினரைவிட வித்தியாசமாக வாக்குப்பதிவு செய்வதற்கும் போதுமான தெளிவான ஆதாரங்கள் கிடைத்திருப்பதனால் இந்தக் கேள்விகள் முக்கியத்துவம் அடைகின்றன. தில்லியைச் சார்ந்த ஜனநாயக சமூகத்தை பற்றிய கல்வி மையம் (Centre for the Study of Democratic Societies {CSDS}) நடத்திய ஆராய்ச்சி தலித்துகள் மிக அதிகமாக வாக்களிக்கிறார்கள் என்பதை தெளிவாக்குகிறது.

பெரும்பான்மை தலித்துகள், தங்களுடைய ஜனநாயக உரிமையைப் பயன்படுத்த ஒரு வாய்ப்பாகவே கருதி தேர்தல்களை சந்திக்கிறார்கள்

“முதலாளித்துவ தேர்தல்களைத் தீவிரமாக புறக்கணிக்கும்படி பல அமைப்புகள் வற்புறுத்தினாலும் பெரும்பான்மை தலித்துகள், தங்களுடைய ஜனநாயக உரிமையைப் பயன்படுத்த ஒரு வாய்ப்பாகவே கருதி தேர்தல்களை சந்திக்கிறார்கள். ஆந்திரா மற்றும் பீகாரில் நக்ஸ்லைட்டு இயக்கங்கள் அதிகம் தலித மக்களிடம் தான் பரவியுள்ளன. அடிக்கடி ஆதிக்கஜாதியினரால் வாக்குரிமையை நிலைநாட்ட அனுமதிக்கப்படாவிட்டாலும் பெரும்பாலும் வாக்களிக்க முன்வருகிறார்கள்.

இரண்டாவதாக, தலித்துகளின் வாக்களிப்பு முறை மற்ற இந்துக்களைவிட மிக வித்தியாசமாக இருக்கிறது. ஜாதி இந்துக்களைவிட மிகக் குறைந்த அளவிலே தலித்துகள் பா.ஜ.க விற்கு வாக்களிக்கிறார்கள். இந்த மாற்றம் அதிகரித்துக்கொண்டே வருகிறது. 1996 அறிக்கைகளின்படி வெறும் 13.2% தலித்துகளே பா.ஜ.க விற்கு வாக்களித்திருந்தார்கள், ஆனால் ஜாதி இந்துக்களோ 27.1% வாக்களித்திருந்தார்கள். 1998-ல் இது தலித்துகள் 13.5% மாகவும், ஜாதி இந்துக்கள் 34.5% மாகவும் மாறியது. 1999-லும் ஏறக்குறைய இதே நிலை தான். ஏனென்றால் 1999-ல் வாக்குச் சாவுடையிலிருந்து வெளியரும்போது எடுக்கப்பட்ட கணிப்புகள் சர்ச்சைக் குள்ளானது மட்டுமல்லாமல் அட்டவணை பிரிவு சாதியினர் மற்றும் பழங்குடிமக்களை ஒரே பிரிவாக இணைத்து முடிவுகளைவெளியிட்டார்கள், மட்டுமல்லாமல் பா.ஜ.க கூட்டணியையே ஒரேவகையாக (Category)

கணக்கிட்டார்கள் இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள். காங்கிரஸிற்கும் சாதகமாக இல்லை ஒப்பீட்டு அளவில் கூட மற்ற மொத்த மக்களை விடவும் தலித்துகள் காங்கிரஸை விட்டு அகன்று போகிறார்கள் என்பதையே காட்டுகிறது. 1967-ல் 45.2% தலித்துகள் காங்கிரஸிற்கு வாக்களித்திருந்தார்கள். 1980-ல் இது 52.8% ஆக உயர்ந்தது. ஆனால் 1996-ல் இந்த பங்கு 31.4% ஆக குறைந்தது 1998-ல் 29.9% ஆக தாழ்ந்தது.

பின் யாருக்குத்தான் தலித்துகள் வாக்களிக்கிறார்கள்? இடது சாரிகளுக்கு ஓரளவுக்கு வாக்களிக்கிறார்கள். 1998-ல் 10.6% இடது சாரிகளுக்கு வாக்களித்தார்கள். ஆனால் ஜாதி இந்துக்களோ வெறும் 8.6% தான் இடதுசாரிகளுக்கு வாக்களித்திருந்தார்கள். ஜனதாதளமும் ஒரு நல்ல பதிவை தலித்துகளிடம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ஆனால் முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் பிரதேசத்துக்கு பிரதேசம் இவை மாறுபடுகிறது. மிக முக்கியமான நிலைமை என்ன

வென்றால் எங்கெல்லாம் சாத்தியமோ அங்கெல்லாம் தலித்துக்கள் தங்கள் சொந்த கட்சிகளுக்கு வாக்களிக்கிறார்கள். அந்த கட்சிகள் தங்கள் அடையாளங்களை வெளிப்படையாக தலிதென்று சொல்லிக் கொள்வதோடு மட்டுமல்லாமல், தலித்துகளால் தலைமை தாங்கப்பட்டு வழிநடத்தப்படுகிறது. மஹாராஷ்டிராவில் இவர்கள் வாக்குகள் பாபாசாகேப் அம்பேத்கார் அவர்களால் துவங்கப்பட்ட குடியரசுக்கட்சிக்கு செல்கிறது.

எங்கெல்லாம் சாத்தியமோ அங்கெல்லாம் தலித்துக்கள் தங்கள் சொந்த கட்சி களுக்கு வாக்களிக்கிறார்கள். தலித் வாக்களிப்பு முறையில் இன்னும் பல வித்தியாசமான பார்வைகள் உள்ளன

ஆனால் அங்கு ஆய்வு முடிவுகள் தவறாக முன் வைக்கப்படுகின்றன. தலித்துகளின் ஒரு பகுதியான முன்னாள் மாஹர் புத்தர்கள் பெரும்பாலும் அட்டவணை பிரிவினராக கருதப்படுவதில்லை. தேசிய அளவில் இதற்கு உதாரணம் பகுஜன் சமாஜ் கட்சி. இந்த கட்சி உத்திரபிரதேசத்தில் பலமான அடிப்படைக் கொண்டது. பஞ்சாபிலும், மத்திய பிரதேசத்திலும் ஓரளவு பலம் பெற்று விளங்குகிறது. ஆக இக்கட்சி தலித்துகளை பொறுத்தவரை தெளிவாக ஒரு வளர்ந்துவரும் சக்தி ஏன் பிறப்படுத்தப்பட்டவர்களைபொறுத்தவரையும் ஓரளவுக்கு இது தான் உண்மை.

தலித் வாக்களிப்பு முறையில் இன்னும் பல வித்தியாசமான பார்வைகள் உள்ளன. தலித் இளைஞர்கள் பெரும்பாலும் பகுஜன் சமாஜ் கட்சிக்கு வாக்களிக்கிறார்கள். 36 முதல் 45 வயது வரை உள்ள வாக்காளர்கள் பெரும்பாலும் காங்கிரஸ் மற்றும் பா.ஜ.க.விற்கு

வாக்களிக்கிறார்கள். அதே சமயம் 26 முதல் 35 வரை வயதுள்ளோர்கள் இடதுசாரிகளுக்கு பெருவாரியாக வாக்களிக்கிறார்கள். பெண்கள் பெரும்பாலும் காங்கிரஸிற்கே வாக்களிக்கிறார்கள். ஆண்கள் பெரும்பாலும் பகுஜன் சமாஜ் மற்றும் இடதுசாரி ஏன் பா.ஜ.க வுக்குகூட வாக்களிக்கிறார்கள். மேலும் தெளிவான நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற வித்தியாசங்களும் இருக்கின்றன. நகர்ப்புற மக்கள் வாக்கு இரண்டு பெரிய கட்சிகளுக்கும், கிராமப்புற மக்கள் வாக்கு முழுமையாக பகுஜன் சமாஜ் கட்சி இடதுசாரி அல்லது ஜனதாதன் ஆகியவற்றிற்கு பகிர்ந்து செல்கிறது. வர்க்கப் பார்வையில், மிக ஏழைகள் இடதுசாரிகளை மற்றும் சோசியலிஸ்டுகளை தீர்க்கமாக ஆதரிக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த நிலைமை வேகமாக மாறிக்கொண்டு வருகிறது. நடுத்தர ஏழைகள் பகுஜன் சமாஜ் கட்சியையும், மத்தியதர வர்க்க தலித்துகள் காங்கிரஸ்

மற்றும் பா.ஜ.க வையும் ஆதரிக்கிறார்கள். அதேசமயம் 'பணக்கார தலித்துகள்', ஆம் கொஞ்சம்பேரே இருந்தாலும் பா.ஜ.கவிற்கு வாக்களிக்கிறார்கள்.

தலித் வாக்களிப்பு அரசியலை பொறுத்தவரை ஒரு பொதுவான குற்றச்சாட்டு உண்டு, அதாவது தலித்துகளின் வாக்களிப்பு முறை என்பது சந்தர்ப்பவாதம் பொதிந்ததாகவும், எதிர்நிலை கலந்ததாகவும் இருக்கும் என்பதுதான்.

எந்தவிதமான குறிப்பிட்ட வாக்களிக்கும் முறைப்படி பார்த்தாலும், தலித் மக்கள் திசைகாட்டக்கூடிய ஒரு அளவில் அரசியல் சக்தியாக வளர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு மிகக்குறைவாகவே சாட்சியங்கள் உள்ளன. தலித் வாக்களிப்பு அரசியலை பொறுத்தவரை ஒரு பொதுவான குற்றச்சாட்டு உண்டு.

அதாவது தலித்துகளின் வாக்களிப்பு முறை என்பது சந்தர்ப்பவாதம் பொதிந்ததாகவும், எதிர்நிலை கலந்ததாகவும் இருக்கும் என்பதுதான். ஆனால் அதே சமயம் தலித்துகள் சந்திக்கும் சூழ்நிலை தெளிவாக நம்மால் புரிந்து கொள்ளவும் படவேண்டும்.

'சந்தர்ப்பவாதம்' கைகொடுத்தது. ஆம் இந்துத்துவ சக்திகளோடு கூட்டணி வைப்பதற்கு, ஆனால் மதசார்பற்ற நிலையை பற்றி தெளிவான முன்னுரிமைகளும், சிந்தனையும் பெரும்பாலும் எல்லா தலித்துகளிடமும் இருந்தபிறகும் அந்த கூட்டணி ஏற்பட்டது. காரணத்தின் ஒருபகுதி தலித்துகளுக்கிடையே உள்ள ஜாதி வித்தியாசத்தில் இருக்கிறது. அவை தலித் வாக்களிப்பின் மொத்த அமைப்பு முறையில் காட்டப்படவில்லை. குறிப்பாக தலித்துகளுக்கிடையே உள்ள ஒற்றுமையின்மை, சில மாநிலங்களிலுள்ள கூர்மையான கருத்து வேறுபாடுகள்-மஹாராஷ்டிராவில்

புத்தர்களுக்கும், மட்டங்கர்களுக்கும் (Matangs) இடையேயும் ஆந்திராவில் மலாஸ் (Malas) மற்றும் மதிகாஸ் (Madigas) இடையேயும் உள்ள கருத்து வேறுபாடு தெளிவாக தேர்தல் பங்கேற்பு 9 முறைகளில் (Patterns of electrol participation) எதிரொலித்தது. மஹாராஷ்டிராவில் மட்டங்கள் மற்றும் சாமர்கள் (Chamarkar) (தோல் - வேலை செய்வோர் ஆகிய ஜாதிகள் முழுமையாக அம்பேத்காரின் இந்திய குடியரசு கட்சியை விட்டுவிட்டுகாங்கிரஸ் அல்லது பா.ஜ.க-சிவசேனா கூட்டணிக் வாக்களித்தார்கள்.

இந்துத்துவ சக்திகளுக்கு பணிவிடை புரியும் சில பிரிவுகள் தலித்துகளுக்குள்ளேயும் இருக்கின்றன. ஆனால் இது புதிதா முளைத்ததல்ல. இந்த நிலைமை காலனியாதிக்கத்தின் போதே தோன்ற விட்டது. ஹிந்து மஹாசபை போன்ற இந்துத்துவ சக்திகள், வால்மீ. மற்றும் பல தலித் முன்னோர்களும் இந்து மதத்தை தோற்றுவித்தவர்களில் அடங்குவர் என்று கூறி தலித்துகளை உற்சாகப்படுத்தினர். ஆரியசமাজத்தின் 'சுத்தி இயக்கம்' மிக முக்கியமான மக்கள் பிரச்சாரத்தை தீவிரமாக நடத்தி தலித்துகளை இந்துக்களோடு இணைத்தனர். (தலித்துகளை குத்திரர்களாக மாற்றுதல் மூலம்) அதன் மூலம் 'இந்து' அடையாளப் பரவலுக்கு ஓர் அடிப்படையை, தளத்தை உருவாக்கினர்.

பெரும்பாலும் எல்லாக் கி. சி.களுமே அடிப்படையி. தலித் மக்களின் நலன்களு. கெதிரான என்ற பார்வை வலு பெற்று வருவதா தோன்றுகிறது

அதற்கு முன்னாலேயே பல தலித்துகள், பிராமணிய அமைப்பு முறைகளுக்கு உள்ளாலிருந்து கொண்டே மனித பற்றியும், தங்கள் மொழி பற்றியும், விருப்பு வெறுப்புகளை வெளி. படுத்தினார்கள். குறிப்பாக மஹாராஷ்டிராவில் கவிஞரும்-சன்னியாசிமுமாவ சொக்கமேளா (Chokamala) போன்றோர் நவீன இந்துத்துவ சக்திகளில் பல முயற்சிகள், அதாவது நாராயணகுருவை அம்பேத்காரருக்கு மாற்றாக தூக்கிபிடிப்பது அல்லது அயோத்தி ராமர் கோவிலுக்கு ஒரு ஹரிஜனைவைத்து அடிக்கல் நாட்டுவது போன்றவை எல்லாம் தலித்துகளை தங்களில் ஒருவராக காட்டுவது அல்லது இந்து மயமாக்குவது (Hinduisation) என்ற திட்டத்தின் ஒருபகுதியாகும்.

ஆனால் அந்தமாதிரி முயற்சிகள் எல்லாம் தோற்று கொண்டுதான் இருக்கின்றன. ஓர் உதாரணம் தமிழ் நாட்டில் தேவேந்திரகுலவேளாளரின் உறுதியைச் சொல்லலாம் தென் தமிழகத்தில் சில மாவட்டங்களில்

பெரும்பான்மையினராக விளங்கும் 'பள்ளர்' சமுதாய மக்கள் தங்கள் பெயரை 'தேவேந்திரகுல வேளாளர்' என்று மாற்றிக் கொண்டனர். இது தெளிவாகவே அவர்களை இந்திரனின் வேத பாரம்பரியத்தோடு தொடர்பு படுத்துவதாகும். ஆனால் இந்தப் பெயரும் காலனியாதிக்கத்தின் போது ஏற்பட்டது தான். அப்போதைய இந்துத்துவ சக்திகள் தலித்துகளுக்கு சில மேல்நிலையாக்க, நீண்ட வரலாறுகளை அளித்து உற்சாகப்படுத்தினார்கள். இன்று தேவேந்திர குல வேளாளர்கள் மற்றும் டாக்டர். கிருஷ்ணசாமி போன்றோர் தேவேந்திரனை வெறும் 'மாமன்னன்' என்று விவரித்துவிட்டு, தங்களை உறுதியான அம்பேத்காரிஸ்டுகளாக அறிவித்து விட்டார்கள். தேவேந்திரகுல வேளாளர்கள், மற்றும் மந்திகாஸ், மட்டங்ஸ் இன்னும் பல தலித் குழுக்களின் 'இந்து' அடையாளம் என்பது சுயமரியாதை என்ற இலக்கை நோக்கிய நீண்ட பயணத்தின் தற்போதைய நிலை என்று தான் தோன்றுகிறது.

தேர்தல் கூட்டணி என்பதே குறுகிய கால அல்லது அரசியலிலிருந்து உடனடியாக மறைந்து போகாமல் நிகழ்ந்து நிற்பதற்கான ஊன்றுகோல்

பெரும்பாலும் எல்லாக் கட்சிகளுமே அடிப்படையில் தலித் மக்களின் நலன்களுக்கெதிரானது என்ற பார்வை வலுபெற்று வருவதாக தோன்றுகிறது. காங்கிரஸ் பேரியக்கமே மிகப்பெரிய மற்றும் ஆபத்தான எதிரி என்ற எண்ணம் பரவிவருகிறது. அவ்வியக்கம் ஒரு மேல்ஜாதிஆதிக்கம் நிறைந்த, பா.ஜ.க போன்றே இந்துத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கட்சி ஆனால் வெளிதோற்றத்திற்கு மட்டும் ஏழைகளின் சக்தி என்று பகட்டாக

காட்சியளிக்கிறது. அதனால் தான் பகுஜன் சமாஜ் கட்சி தலைவர் ஆல்பர்ட் கன்ஷிராம் காங்கிரஸை 'புல்லில் இருக்கும் பாம்பு' என்று அழைத்தார். தலித் குரல் (Dalif Voice) என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியரே ஒருபடி மேலே போய் தூய பிராமணர்கள் (Sacred Brahmins) விட சோசலிச பிராமணர்களே (Socialist Brahmins) மிக ஆபத்தானவர்கள் என்று விவாதிக்கிறார். இந்த வகையில், பெரும்பாலான தலித் தலைவர்களின் கோணத்தில் பார்க்கும்போது காங்கிரஸினுடனான அல்லது பா.ஜ.க உடனான கூட்டணி என்பது அரசியல் அர்ப்பணிப்போடு, முழுமனதோடு ஏற்படுவதல்ல. அல்லது இந்துத்துவ சக்திகளை ஏற்றுக் கொள்வதென்பதோ அல்லது காங்கிரஸ் மதசார்பற்றது என்ற தோற்றமோ அல்ல. மாறாக ஒரு புதிய தலித் அரசியல் சக்தியை உருவாக்கும் நீண்ட காலத்திட்டம். தேர்தல் கூட்டணி என்பதே குறுகிய கால அல்லது

அரசியலிலிருந்து உடனடியாக மறைந்து போகாமல் பிடித்து நிற்பதற்கான ஊன்றுகோல். தற்போது பெரும்பாலான தலித் கட்சிகள் தனியாக அரசியல் நடத்த முடியாத நிலையில் உள்ளன. உத்திர பிரதேசத்தில் பகுஜன் சமாஜ் கட்சி பா.ஜ.க வின் ஆதரவை பெற்றது என்றால் அது அப்போது சக்தியற்றதாக இருந்தது. மேலும் சமாஜ்வாதி கட்சி இதன் இருப்பையே பயமுறுத்தி கொண்டிருந்தது. அதனால் கூட்டணி என்பது 'சந்தர்ப்பவாதமல்ல' 'தந்திரம்' அல்லது சிறந்த தந்திரோபாயம். இவ்வளவெல்லாம் இருந்தாலும், ஒரு நீண்ட கால பார்வையான, சமதர்ம, சுதந்திரமான, முற்றிலும் மாற்றமடைந்த சமூகம் என்ற திட்டம், அதை எப்படி சாதிப்பது என்ற கேள்வி இன்னும் உயிரோடு, அதே வேகத்தோடு இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

பாகம் II

எதிர்நிலைதன்மை அல்லது முரண்தன்மை என்ற தலித் அரசியல் மீதான குற்றச்சாட்டு. இன்றைய சமூக மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலைகளின் கோணத்தில் ஓர் ஆரோக்கியமான எதிர்நிலைவாதம் என்று தான் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். அதாவது புதிய ஆக்கபூர்வமான சமூக சக்திகள் உருவாவதற்கான தளங்களை உருவாக்கப்படும் போதே பழைய சமூக சக்திகளுடனும் போராட வேண்டும் என்ற இயங்கியல் செயல்பாட்டின் ஒரு கூறாகத்தான் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும்.

எதிர்நிலை என்பது உடனடி எதிரியோடு போராடுவது என்பதுதான் அதற்காக சிவசமயங்களில் நீண்டகாலத் தேவையான கூட்டணிகளைக் கூட தியாகம் செய்ய வேண்டியிருக்கும். ஆனால் தலித்துகளின் சொந்த அடையாளம் மற்றும் அதிகாரம் என்பது தவிர்க்க முடியாதது. எதிர்நிலைவாதமும் பல வழிகளில் பார்க்கப்படலாம். தேர்தல் நடவடிக்கைகளின் தேவைகளுக்காகவும் மற்றும் பிரபலமான அதிகார நாட்டங்களுக்காகவும் கூட.

கட்சி பலமில்லாத இன்றைய சூழ்நிலையில் தலித்துகளுக்கு தேர்தல் என்பது அந்த 'தேர்தல்' என்ற செயலோடு முடிந்து போவதுதான் ஆவலோடு பெரிய சாதகமான முடிவுகளை எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆல்பர்ட் கன்சிராம் அவர்களின் சொல்லாடலான 'நாங்கள் நிலையற்ற அரசுகளை வரவேற்கிறோம்' என்பதிலிருந்து இது தெளிவாக விளங்கும். எல்லா வருடத்திலும் தேர்தல் வரட்டும். ஏனென்றால் அவை தலித்துகளுக்கு கொஞ்சம் பரிசுகளையும், சந்தோஷங்களையும் கொண்டு வரும். குறைந்தபட்சம் ஒரு முறையாவது தலித்துகளை அரசியல் தலைவர்கள் மரியாதையோடு நடத்த வேண்டியிருக்கும், அவர்களின் ஓட்டுக்காக கெஞ்ச வேண்டியிருக்கும் ஏனென்றால் மற்ற நேரங்களில் அரசியல் தலைவர்களின் ஆதரவிற்காகவும், வேலைவாய்ப்பிற்காகவும், பிற வசதிகளுக்காகவும் அரசியல் தலைவர்கள் பின்னால் தலித்துகள் செல்ல வேண்டியிருக்கும்.

உண்மையில் வேலைவாய்ப்பற்ற கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புற மக்களுக்கு தேர்தல் என்பது உடனடி வருவாய்க்கான வழி. இன்று தேர்தல் ஆணையத்தின் கீழ் தேர்தல் நடவடிக்கைகள் பல முக்கியமான மாற்றங்களை கொண்டு வருகிறது. வெளிப்படையான வன்முறைகளும் வாக்குச் சாவடி கைப்பற்றலும் நடந்த காலங்கள் மாறிவிட்டன. வாக்குப்பெட்டி கொள்ளையிடப்படுவதும், ஆயிரக்கணக்கான ஓட்டுகளை முறையற்ற முறையில் போடுவதும், வேட்பாளர்கள் கொல்லப்படுவதும் குறைந்து விட்டன. ஆயிரக்கணக்கில் தலித் வாக்காளர்கள் தடுக்கப்படுவதும் அல்லது நக்சலைட்டுகள் அறிவிக்க தேர்தல் நிராகரிப்பு, துப்பாக்கி முனையில் மிரட்டல் முதலியனவும் குறைந்துவிட்டன. பெரும்பாலும் தேர்தல் அமைதியாக நடைபெறுகிறது. இதுவே ஏழைகளுக்கு மிகுந்த நிம்மதியை தருகிறது.

தேர்தலின் போதுள்ள இரைச்சலும் ஏன் ஆடம்பரமும் கூட குறைந்து கொண்டே வருகிறது. பெரிய, பெரிய கட-அவுட்கள், அலறும் ஒலிபெருக்கிகள் இவைகளின் எண்ணிக்கை குறைந்துள்ளது. இவை என்ன உண்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன என்றால் ஜனநாயக அமைப்பின் மைய நாடுகளான அமெரிக்காவை விடவும்

தங்களுடைய ஜனநாயக பூர்வமான வாக்குளால் பயன்படுவது, விட தலித்துகள் இந்த தேர்தல் நடைமுறைளால் அதிகம் பயன்பெறுகிறார்கள்

தடைகளையும், துன்பங்களையும் மக்களுக்கு குறைவாகவே அளிக்கின்றன அமெரிக்காவில் தொலைக்காட்சி விளம்பரங்கள் மூலம் மக்களுக்கு ஒருவித அழுத்தம் கொடுப்பது தவிர்க்க இயலாததாகிவிடுகிறது (இப்போது இங்கும் எதிர் வேட்பாளர்கள் மேல் தொடுக்கின்ற தனிநபர் தாக்குதல்கள் ஒருவித அமெரிக்கத்துவத்தை அல்லது அமெரிக்க மயமாதலை வெளிப்படுத்துகின்றன, ஏனென்றால் குற்றச்சாட்டுகள், பதிர் குற்றச்சாட்டுகள், எதிர்வேட்பாளர்களை தேசதுரோகி, மக்கள் விரோதி, பொய்யன், மோசமானவன் என்ற மாதிரியான விமர்சன செயல்பாடுகள் அதன் உச்சத்தை அடைந்துவிட்டன).

இதையும் தாண்டி இந்தியாவில் சில கூர்மையான, விறுவிறுப்பான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. தேர்தல் ஆணையத்தின் கடுமையான சட்டதிட்டங்களால் வேட்பாளர்களால் வெளிப்படையான விளம்பரங்கள் செய்யமுடிவதில்லை. ஆதலால் ஆதரவாளர்கள் கட்சிப்பணியாளர்கள், வாக்கு எண்ணும் முகவர்கள், வாக்குச் சாவடி முகவர்கள்,

தொண்டர்கள் என எல்லா வகையிலும் பணத்தைச் செலவிடுகிறார்கள். முன்பெல்லாம் பெரும் பிரச்சினை இல்லாத தேர்தலில் கூட மஹாராஷ்டிராவில், வாகனங்களில் நிறைய தொண்டர்களை ஏற்றி கோஷம் போட வைப்பார்கள் இப்போது அதற்கும் பணம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது வெளிப்படையாகச் சொல்வதானால் தங்களுடைய ஜனநாயக பூர்வமான வாக்குகளால் பயன்படுவதை விட தலித்துகள் இந்த தேர்தல் நடைமுறைகளால் அதிகம் பயன்பெறுகிறார்கள். அதாவது தேர்தல் வேலை என்ற வகையில் சம்பளமும், அன்றாட வேலைச் சமையலிருந்து விடுதலையும். அது மட்டுமல்லாமல் சில சின்ன சின்ன உடனடி லாபங்களும் உள்ளன. அதாவது அமைச்சர்கள், முக்கிய தலைவர்கள் தொகுதிகளில் சாலை போடுதல் போன்ற பணிகள் நடக்கும். இவை தலித்துகளுக்கு வேலைவாய்ப்பை கொடுக்கும் வளர்ச்சி திட்டங்களாக மாறும்.

தலித்துகளால் நிர்வகிக்கப்படும் அரசுகள், அமைச்சகங்கள், மற்ற அரசு அமைச்சகங்களைவிட அதிகமாக மக்களுக்கு மக்கள் நலத்திட்டங்கள் அளித்துள்ளன.

ஜனநாயக நடைமுறைகள் தலித்துகளை அரசாங்கத்தில் பங்கெடுக்க வைத்துள்ளன. ஏதோ 'எம்.எல்.ஏ'களோ அல்லது எம்.பிக்களோ மட்டும், அதுவும் தனித்தொகுதியிலிருந்து மட்டும் தேர்வு பெற்று செல்வதில்லை அமைச்சர்கள் இருக்கிறார்கள் (வேறு துறைகளில்லா விட்டாலும் மக்கள் நல்வாழ்வு துறையிலேயே இருக்கிறார்கள்) ஏன் முதலமைச்சர்கள் கூட இருக்கிறார்கள். இந்த வகையில் எதிர்மறை எண்ண ஓட்டங்கள் கொஞ்சம் குறைகிறது. ஏனென்றால் மேலெழுந்தவாரியாக வாவது இந்த தலித்துகளால் நிர்வகிக்கப்படும் அரசுகள், அமைச்சகங்கள், மற்ற அரசு அமைச்சகங்களைவிட அதிகமாக மக்களுக்கு மக்கள் நலத்திட்டங்கள் அளித்துள்ளன. பங்களிப்புகள் தாராளமயமாக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அதேசமயம் பகுஜன்சமாஜ் கட்சியும் எந்த திட்டங்களை மிகக் குறிப்பாக வைக்கவில்லை. ஆனால் அம்பேத்காரின் பெரிய கனவுகளை விவரிக்கிறது. "நாம் ஆளும் இனமாக மாற வேண்டும், அரசியல் அதிகாரம் மட்டும் அதற்கு போதும்" எந்த ஒரு பொருளாதார அல்லது கலாச்சார பார்வையும் இல்லை. தவறு செய்தாலும் விட்டுக்கொடுக்காமல் தூக்கிப் பிடிப்பதற்கும், ஆரவாரங்களுக்கும் மட்டுமாக அரசியல் அதிகாரம் வந்துவிட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. அம்பேத்கார் சிலையை வைப்பதிலும், அதிகாரத்தில்

தலித்துகளை அதிகரிப்பதிலும், எதிர்ப்பு காட்டுகிற பிராமண அதிகாரிகளை இடமாற்றம் செய்வதற்கு மட்டும்தான் அரசியல் அதிகாரம் என்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். உத்தரபிரதேசம் போன்ற மாநிலங்களில் அமுக்கப்பட்ட தலித்துகளுக்கு, எந்தவிதமான பெரிய நல்வாழ்வும் கிடைக்கவில்லை. ரயில்வே அமைச்சராக தலித் வந்த போதும் ரயில்வே செயல்பாடுகள் எந்த முன்னேற்றமும் அடைந்ததாக தெரியவில்லை.

இங்குள்ள பெரிய கட்சிகளுக்கு மிகக்கூர்மையான, பூசி மெழுகப் பட்ட தேர்தல் அறிக்கைகள் மட்டுமே உள்ளன. இதை பெரிய விஷயமாக எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. வடஅமெரிக்க மற்றும் ஐரோப்பாவிலிருந்த, வலதுசாரி இடதுசாரி பிரிவுகளோடு கூடிய பாராளுமன்றமோ, அல்லது இந்த சமுதாயத்தை எப்படி வழிநடத்துவது, பொருளாதாரத்தை எப்படி மேம்படுத்துவது போன்ற நீண்டகாலத் திட்டங்களோ அல்லது அவை குறித்த கருத்து வித்தியாசங்களோ இங்கு இருப்பதாக தெரியவில்லை.

அரசுடமையிலும், அரசாங்க மயமாக்கலை அடிப்படையாக கொண்ட காங்கிரஸ் கட்சி தடுமாறி தாராள மயமாக்கலில் விழுந்தது

இடதுசாரிகளை விட்டுவிடுங்கள், ஏனென்றால் சமீபகாலமாக அவர்களின் சோசியலிசத் திட்டம் என்பது, வர்த்தக சங்கங்களின்(Trade Union)நலன்களை பாதுகாப்பதும், ஏதாவது பெரிய பொருளாதார மாற்றம் ஏற்பட்டால் அதை எதிர்ப்பதும் என்றாகி விட்டது. சரி, இந்த இரண்டு முக்கிய கட்சிகளுக்கு என்னவாயிற்று பா.ஜ.க மற்றும் காங்கிரஸிற்கும் இருவேறு சமூக தளங்கள் உள்ளன. பா.ஜ.க தனது பெரும்பாலான ஆதரவை மத்தியதர வகுப்புமக்களிடமிருந்தும், மேல்ஜாதி மற்றும் நகர்ப்புற மக்களிடமிருந்தும் பெறுகிறது. ஆனால் செவ்வியல் கூறுகளில் இந்த இரு கட்சிகளுக்கும் வலது இடது என்ற வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. சந்தை பொருளாதாரத்தை ஊக்குவிப்பதிலும், அரசை நிர்வகிப்பதிலும் கூட வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. அரசுடமையிலும், அரசாங்க மயமாக்கலை அடிப்படையாக கொண்ட காங்கிரஸ் கட்சி தடுமாறி தாராள மயமாக்கலில் விழுந்தது. பிராமண-பனியாக்களின் கட்சியான பா.ஜ.க தான் மிகத்தீவிரமாக சுதேசி-அரசாங்கத்தை முன்மொழிந்தது. ஆனால் இரண்டு கட்சிகளுமே இப்போது என்ன ஆனாலும் பரவாயில்லை "சீர்திருத்தங்களை தொடருங்கள்" என்கின்றன. ஆனால் இரண்டு

கட்சிகளிலுமுள்ள மிகச்சிலரே தங்களுடைய பொருளாதார கருத்துகளை நாட்டின் முன்னால் வைக்கிறார்கள்.

உசல் பிரச்சனையே ஒரு நல்ல முன் உதாரணம். மாசுபடுத்துகின்ற சுகாதாரமற்ற தேவையே இல்லா மானியம் வழங்கப்படுகிற உசல் விலையை அரசாங்கம் உயர்த்தியது சரியாக இருக்கலாம். ஏனென்றால் எளிதாகவும், குறைந்த செலவிலும் போக்குவரத்துகளுக்கு பயன்படும் இரயில்வே-க்கு முதலீடு செய்ய அவை பயன்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் மக்களுக்கு இவற்றைச் சொல்லி கொடுக்க யாருமே முன்வரவில்லை. அதற்கு பொறுப்பான அமைச்சர் மட்டும் “இந்த நடவடிக்கை பொருளாதாரத்திற்கு தேவை” என்று முணுமுணுத்தார். அமைச்சகங்கள் அரசியல் தகுதிக்கு ஏற்றாற்போல் பகிர்ந்தளிக்கப்படாமல் கட்சிக் கோட்டா அடிப்படையில் வழங்கப்படும்போது, தங்களுடைய கோட்டாக்கள் நிரப்பப்படுதிலேயே

தங்கள் மீது ஒடுக்குமுறையை திணிப்பவர் களுக்கெதிராக போராடுவது, ஒரு படி முன்னே போய் நிலைத்து நின்று சமூக அமைப்பை மாற்றுவது. இந்த இரண்டையும் இணைப்பது அம்பேத்கார் அரசியல் படிமிகமுக்கியமானது.

தலித்துகள் குறியாய் இருப்பதை குறை சொல்ல முடியாது. பகட்டு அரசியலே மித மிஞ்சி எல்லா இடத்திலும் இருப்பதாலும், எதிர்கட்சிகள் ஆதரவை பெறுவதற்காக மட்டுமே அரசின் நடவடிக்கைகளை விமர்சிப்பதாலும், குறுகிய கால பகட்டு அரசியலை முன்னோக்கி எடுத்துச் செல்வதற்காக தலித்துகளை குறைபட்டு கொள்ள முடியாது.

இறுதியாக மற்ற மக்கள் திரளை விடவும் தலித்துகள் ஆழ்ந்த எதிர்கால சிந்தனை உடையவர்களாக இருக்க வேண்டியுள்ளது. அவர்களுக்கென்று குறுகிய கால மற்றும் நீண்டகால நிகழ்ச்சி நிரல் உள்ளது. முதலில் தங்கள் மீது ஒடுக்குமுறையை திணிப்பவர்களுக்கெதிராக போராடுவது, ஒருபடி முன்னே போய் நிலைத்து நின்று சமூக அமைப்பை மாற்றுவது. இந்த இரண்டையும் இணைப்பது அம்பேத்கார் அரசியல்படிமிகமுக்கியமானது. கலாச்சாரம், அரசியல் மற்றும் பொருளாதார பிரச்சனைகள் குறித்த அவரது கருத்துக்கள் விவரமாகவும், நீடித்த வாழ்வையும் கொண்டது. புதிய புதிய மாற்றங்களோடு கூடிய புத்தாயிரமாண்டோடு நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் தலித்துகள், பழைய அரசியல் போக்குகளான வலது மற்றும் இடது நிலைகள் பலமற்று போய்விட்ட நிலையில், தொழிற்சாலை சார்ந்து உழைக்கும் வர்க்கம் மாறி நவீனதகவல் தொடர்பு சார்ந்த “சேவை துறைகள்” (Service Sector) ஆக உழைக்கும் சக்தியில் ஆழமாக

பதியும் இந்த நேரத்தில் புதிய புதிய பார்வைகளுக்கு பங்களிக்கக்கூடிய நிலையில் தலித்துகள் இருக்க வேண்டும்.

நல்வாழ்வுத் திட்டங்களுக்காகவும், அடிப்படைக் கல்வி மற்றும் சுகாதாரம் எல்லா மக்களுக்கும் அளிக்கக்கூடிய ஒரு அரசாங்கம் தலித்துகளுக்கு தேவைப்படுகிறது. மேலும் தீவிர செயல்பாடோடு கூடிய ஒரு சந்தையும் அவர்களுக்கு தேவைப்படுகிறது. நீண்டகால திட்டங்களை சமூக நீதியுடைய ஒரு சமுதாயத்தை நோக்கிய புதிய பாதையை நிலையான தோர்தல் பங்கேற்பை அடைவது தான் அவர்களுக்கு முன்னால் உள்ள சவால்.

தமிழ் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தமிழ் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தீவிரத்தினாலும், பொருளாதார தீவிரமயமாக்கலும்

பொருளாதார தாராளமயமாக்கலின் மீதுள்ள அதிருப்தியும், குழப்பங்களும் ; அதனோடு தலித்துகளின் (முன்னேற்றத்திற்கும்) பலப்படுத்தலுக்குமுள்ள உறவைபற்றி மறுபரிசீலனை செய்ய அழைப்பு விடுக்கின்றன. பொதுவாக இந்த இரண்டு தத்துவங்களுமே எதிர்மறையான ஒன்றாகவே இதுவரை உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வரலாற்று ரீதியாக, அரசு அதிகாரம் மூலமே உயர் ஜாதியினர் ஆதிக்க உரிமையைப் பெற்றார்கள் என்று வாதிடப்படுகிறது. இப்போது அந்த ஆதிக்கம் தங்கள் கையிலிருந்து நழுவுவதை அவர்கள் காண்கிறார்கள். ஆதலால் அரசு மயமாக்கலுக்கு அறைகூவல் விடுகிறார்கள்.

எப்போது தலித்துகள் சந்தை பொருளாதாரத்தின் பயன்பாடுகளில் பங்கெடுத்து அதன் தவிர்க்க முடியாத ஒரு பாகமாக வருகிறார்களோ அப்போதுதான் சந்தை பொருளாதாரத்தை நாம் அங்கீகரிக்கமுடியும்

சமூக அங்கீகாரம் என்பது, இன்றைய குழலில் அரசாங்கத்தில் நமக்கு எவ்வளவு பலமுள்ளது என்பதைவிட சந்தைப்பொருளாதாரத்தில் நமது பலம் என்ன என்பதை பொறுத்துத்தான் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. சந்தைப் பொருளாதாரம் உயர்ஜாதியினருக்கு சாதகமாக உள்ளது. ஆகவே பிற்படுத்தப்பட்டோர் அரசு அதிகாரங்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பங்கு பெறத்துவங்கும்போது, தனியார் மயமாக்கலுக்கு அறைகூவல்

விடுக்கப்படுவது சரியான கோணத்தில் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். ஏனென்றால் சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் வழியாக தங்கள் அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவே இந்த அறைகூவல். ஆனால் தாராளமயமாக்கலின் தேவையை விவரிப்பதற்காக, இந்த விவாதங்களின் கருத்துகள் ஓரங்கட்டப்படுகின்றன. ஆனால் இந்த விவாதத்தின் யதார்த்தங்கள் தீவிரமாக எடுக்கப்படவேண்டும்.

புதிதாக ஒன்றிணைந்த அல்லது சேகரிக்கப்பட்டுள்ள தலித் இனங்கள், சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் பயன்களோடு தங்களைத்தொடர்புபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும், இல்லையென்றால் அவர்களது சமூக முன்னேற்றத்திற்கான சாத்தியப்பாடுகள் குறைவு. எப்போது தலித்துகள் சந்தை பொருளாதாரத்தின் பயன்பாடுகளில் பங்கெடுத்து அதன் தவிர்க்க

முடியாத ஒரு பாகமாக வருகிறார்களோ அப்போதுதான் சந்தை பொருளாதாரத்தை நாம் அங்கீகரிக்கமுடியும் ; அதன் இருப்பை ஒத்துக் கொள்ள முடியும். ஏனென்றால், ஒரு நீண்டகால திட்டப்படி ; தலித்துகள் சமூகரீதியாகவும், பொருளாதார ரீதியாகவும் தங்களை பலப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் இந்த சந்தை பொருளாதாரத்தை கையாளக் கூடிய திறமை அவர்களுக்கு வசப்படவேண்டும். அரசுக்கு மிகக் குறைவான ஆதாரங்களே உள்ளன. சமுதாயத்தின் பெரும்பாலான சொத்துக்கள் அதன் வெளியிலே உருவாக்கப்படுகின்றன அரசு அதிகாரத் தோடு தொடர்பு என்பதுசமுதாய ஏற்றத்தாழ்வு மீண்டும் உருவாகாமல் இருக்க உதவிச் செய்யும்.

அரசு அதிகாரம் அதன் தற்போதைய நிலையிலேயே இருந்து கொண்டு, புதிய பொருளாதாரத்தில், ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தும் தலித் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் அனைத்து வழிவியல் கூறுகளையும் பிரதிநிதித்துவ படுத்தமுடியாது. பொருளாதார தாராளமய மாக்கல் என்பது தலித்துகளுக்கு நேரடியாக பயன்களை கொடுக்க வேண்டும். அதாவது அவர்களை தாராளமயமாக்கலுக்கு நண்பர்களாக மாற்ற வேண்டும். எதிரிகளாக மாற்றக் கூடாது.

பொருளாதார தாராளமய மாக்கல் என்பது தலித்துகளுக்கு நேரடியாக பயன்களை கொடுக்க வேண்டும். அதாவது அவர்களை தாராளமயமாக்கலுக்கு நண்பர்களாக மாற்ற வேண்டும்.

பொருளாதார தாராளமயமாக்கல் ஒரு முக்கியமான காலகட்டத்திலுள்ளது. பொதுத்துறை பயங்கரமான முதலீட்டு பகிர்தலை (Disinvestment) செய்து கொண்டிருக்கிறது. அதன்மூலம் மட்டுமே சுமார் ரூ. 10,000 கோடி வருமானத்தை 2000-2001 நிதியாண்டில் உருவாக்கலாம் என்று நம்புகிறது. அதில் மிக மிகக் குறைவாகவே தலித்துகளின் நலவாழ்வுக்கு நேரடியாகச் செல்லும்.

இந்த நடவடிக்கைகள் மூலம் உருவாக்கப்படும் வருமானம், அரசாங்கத்தால் எந்தவிதமான உருப்படியான காரியங்களுக்கும் செலவிடப்பட போவதில்லை. நமது நிதிப்பற்றாக்குறையின் அழுத்தத்தின் காரணமாகவும், பகட்டு அரசியலுக்காகவும், சிலரை திருப்திப்படுத்துவதற்காகவும் இந்த லாபங்கள் முழுங்கப்படும். முதலீடு பகிர்தல்மூலம் வரும் வருமானம் சமூக நோக்கங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட வேண்டும். நமக்கு ஒரு அரசியல் ஒத்தகருத்துணர்வு தேவை, அதாவது இந்த வருமானங்கள் தலித் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலவாழ்வுக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த பங்களிப்பும் மூன்றுவிதமாக செய்யப்பட வேண்டும். முதலாவதாக, வருமானத்தில் ஒரு பகுதி, கிராமப்புறங்களில் அடிப்படை கல்வி மற்றும் சுகாதார உதவிகளுக்காக செலவிடப்பட வேண்டும். குறிப்பாக எங்கு தலித்மக்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம். இரண்டாவதாக கல்வி உதவித்தொகை மற்றும் மானியங்கள் மூலம் இந்த தொகை தலித்துகளுக்கு செலவிடப்பட வேண்டும். அதுவும் நல்ல தரமுள்ள தனியார் நிறுவனங்களிலும் செயல்படுத்தப்படவேண்டும். வெறும் தனியார் கல்லூரிகள், தொழிற்கல்வி நிறுவனங்களையும் தாண்டி, தனியார் கணினி நிறுவனங்களுக்கும் நீட்டிக்கப்பட வேண்டும். ஏனென்றால், தகவல் தொழில்நுட்பயிற்சி என்பது இன்று தனியார்கையிலுள்ளது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களை அதோடு தொடர்புபடுத்திக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இரண்டாந்தர அரசு நிறுவனங்களோடு தலித்துகளின்

பொருளாதார தாராள மயமாக்கலின் நோக்கமே, அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில் இருப்பதை விட தனியார் கையில் வரும்போது பெருமளவில் வளங்கள் சேர்க்க முடியும் என்பதுதான்

வீச்சு, தடைபட்டுவிடக்கூடாது. தற்போது தலித்துகளை உள்ளே அனுமதிக்காத பல தனியார் நிறுவனங்கள் தலித்துகள் பணத்தோடு வரும்போது ஏற்றுக் கொள்ளும்.

மூன்றாவதாக, இந்த வருமானத்தில் ஒரு பகுதி, தகுதியுள்ள தலித் தொழில் முனைவோருக்காக ஒதுக்கப்படலாம். தற்போது பல மாநிலங்களில் பெண் தொழில் முனைவோருக்காக இந்த மாதிரி நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்படுகிறது. குறைந்த வட்டி விகிதம் மூலமாகவும், மானியங்கள் மூலமாகவும்

இந்த நிதி செலவிடப்படலாம். இந்த மாதிரி முயற்சிகள் தலித்துகள் தொழில் நியுணர்களாகவும், தொழிலதிபர்களாகவும் வர வாய்ப்பளிக்கும்.

இவ்வாறு முதலீடு பகிர்தல் மூலம் வரும் பணமானது நலத்திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கப்படுவது, அந்த பணத்தை பொருத்தமாக பயன்படுத்துவதாகாது என்று பொருளாதார நியுணர்கள் கோட்பாடு ரீதியாக வாதிடலாம். ஆனால் நடைமுறையில் இந்த நிதி ஒதுக்கீட்டிற்கு மூன்று காரணங்களைக்கூறலாம். முதலாவதாக இப்படியொரு ஒதுக்கீடு இல்லாத பட்சத்தில் அரசாங்கம் அந்த பணத்தை ஆக்கபூர்வமான திட்டங்களுக்கு பெரும்பாலும் பயன்படுத்த போவதில்லை என்பது அனுபவம். இரண்டாவது, பொருளாதார தாராள மயமாக்கலின் நோக்கமே, அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில் இருப்பதை விட தனியார் கையில் வரும் போது பெருமளவில் வளங்கள் சேர்க்க முடியும் என்பதுதான். ஆனால்

இந்த செல்வத்திலிருந்து வரும் பயன்கள் பகிர்ந்தளிக்கப் பட வேண்டும். அதுவும் தனியாரிடமிருந்து வலிந்து பறிக்கப்படுவதன் மூலம் அல்ல ஆனால் அந்த பணத்தின் மூலம் பல வாய்ப்புகள் உருவாக்கப்பட்டு சமுதாயத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு பகிர்ந்தளிப்பதன் மூலம்.

கடந்த பத்தாண்டுகளாக, இந்த பேரங்கள் எப்படி கடைபிடிக்கப்படும் என்பது பற்றி எந்தவிதமான உறுதியான சமிக்கைகளும் அரசிடமிருந்து வரவில்லை. முதலீடு பகிர்தல் மூலம் வரும் வருமானம் முக்கியமான சமூக நோக்கங்களுக்காக மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும் அதுவும் சந்தை பொருளாதாரத்தோடு தொடர்பு கொள்ள முடியாமல் இருக்கும் மக்களுக்காக பயன் அளிக்கும் விதத்தில் இருக்கும் என்று பரிந்துரைப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

மூன்றாவதாக, இந்தவிதமான செயல்பாடுகள், சீர்திருத்தங்களுக்கான அரசியல் ஆதரவை நிலைப்படுத்தும், நிச்சயமாக இந்த செல்வங்களை பகிர்ந்தளிக்க புதிய, புதிய வழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் ஒன்றுமட்டும் நிச்சயம், தலித்துகள் சந்தித்து கொண்டிருக்க கூடிய பல துன்பங்களுக்கு இவை மட்டுமே பதில் சொல்லிவிட முடியாது. அதேசமயம் முதலீடு பகிர்தல் மூலம் வரும் வருமானத்தை பயன்படுத்துவது என்பது மற்ற பல மாற்று வழி முறைகளை விட சிறந்தது.

மேலே கூறப்பட்ட அணுகுமுறை நிறைய பலன்களைத்தரும். அரசாங்கம் தன் ஆதாரங்களை தானே வீண் செய்யும் போக்கை மாற்றும். தனியார் பொருளாதாரத்தில் ஒரு சூதந்திரமான அல்லது தற்சார்பான நிலைக்கு தேவையான உறுதியான முயற்சிகளை பிரதிநிதித்துவ படுத்தும்.

இறுதியாக இந்த திட்டம் நீண்டகால அளவில் மண்டல் அளித்த பலன்களை விட அதிக பலன்களை அளிக்கும். அது அரசாங்கத்தோடு இணைந்து செயல்படுவதை விட தலித்துகளின் தனித்த முயற்சிகளை தீவிரமாக உற்சாகப்படுத்தும். அவை சமுதாயத்திற்கு சீர்திருத்த சொத்துக்களான கல்வி நிறுவனங்களை அளிக்கும். பொருளாதாரத்தின் பல துறைகளிலும் ஒரு விரிந்த பிரதிநிதித்துவத்தை அளிக்கும்.

சமூக நீதி தத்துவம் இந்தியாவில் நடைமுறை படுத்தப்பட்டதில் மிக முக்கிய குறைபாடு என்பது அது அரசாங்கத்தை மட்டுமே குறி

வைத்து செயல்பட்டது. இதனால் இந்த நடைமுறை சூன்யங்களின் கூட்டுத்தொகையாக போனது. ஒருவர் வெற்றிபெற வேண்டுமென்றால் மற்றொருவர் தோற்றாக வேண்டிய கட்டாயமிருக்கிறது. வளங்களை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய சந்தை நடவடிக்கைகளில் பல ஜாதிகளும் பங்கு கொள்ள அனுமதிக்கப்படுமென்றால் இந்த சூன்யங்களின் கூட்டும் இந்த அரசியல் போட்டிகளும் அழிந்து போகும்.

புதியபுதிய நடைமுறைகளை நோக்கி நகரும் போது, அதற்குவெறும் அரசு ஆதாரங்களை மட்டும் தேவைப்படுவதில்லை. சந்தையிலும் ஒரு முக்கியமான பங்கு தேவைப்படும். சமூக நீதி பற்றிய தங்களுடைய புரிதலை தலித்துகள் புரட்சிபடுத்த வேண்டும். சந்தை இல்லாமல் வளர்ச்சி என்பது சாத்தியமல்ல. சந்தையில் தலித்துகள் பங்கெடுக்காவிட்டால் சமத்துவத்தை ஒருபோதும் அடைய முடியாது.

சந்தை இல்லாமல் வளர்ச்சி என்பது சாத்தியமல்ல. சந்தையில் தலித்துகள் பங்கெடுக்காவிட்டால் சமத்துவத்தை ஒருபோதும் அடைய முடியாது.

ஒரு தூய்மையான, தெய்வீகமான சூழற்சிமுறையை நாம் உருவாக்குவோம். அதில் தாராளமயமாக்கல் என்பது தலித் பலம் பெறுதல் என்பதாகவும் ; தலித் பலம்பெறுதல் என்பது அரசாங்கத்தின் உபரிகளிலிருந்து நம்மை பாதுகாப்பதாகவும் பார்க்கப்படட்டும். உயர்ஜாதி சகோதரர்களால் ஏமாற்றப்படும் அரசியல் சாசன மதிப்பீடுகளில் தங்களுக்கு உச்சகட்டப்பங்கு உண்டென்று இப்போதாவது உணரட்டும். தனியார் பொருளாதாரத்திலும் அவர்கள் பங்கெடுப்பது

அதைவிட வரவேற்கத்தக்கது.

பழங்குடிகளும் மதமாற்றங்களும்

மதமாற்றம் குறித்த விவாதம் முடிவில்லாமல் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும்போதே குஜராத்தில் டங்ஸ் மாவட்டத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் மீதும் அவர்களது தேவாலயங்கள் மீதும் தொடர்த் தாக்குதல் நடத்தப் பட்டது. அதுவும் ஹிந்து ஜாக்ரன் மஞ்ச் உதவியோடு. பிரதமரின் பயணம் தாக்குதலை நியாயப்படுத்துவதை தவிர வேறெதற்கும் பயன்படவில்லை.

கிறிஸ்தவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து கொண்டுவருகிறது. ஏன் இடத்தில் கூட வற்புறுத்தியோ பணத்தாசை காட்டியோ மக்கள் மத மாற்றப்படவில்லை என்று புள்ளிவிவரங்களை காட்டி இந்துத்துவ சக்திகளை சமாதானப்படுத்த கிறிஸ்தவ நிறுவனங்கள் முயன்றன. ஆனால் இந்துத்துவ சக்திகள் இவற்றைக் கண்டு கொள்வதாக தெரியவில்லை. மத்தியில் இருக்கும் பா.ஜ.க. கூட்டணி அரசை பயன்படுத்தி ஓரளவுக்கு பலமுள்ள தென்னக மாநிலங்களில் தங்களது சமூக அடிப்படையை விரிவுபடுத்த விரும்புகிறார்கள்.

ஆதிவாசிகளை இந்துத்துவா வளையத்திற்குள் கொண்டுவர, புதிய காழ்ப்புணர்ச்சி இலக்குகள் தேவைப்படுகின்றன. கிறிஸ்தவர்கள் எளிதில் கிடைத்தார்கள். கடந்த தேர்தலில் கிறிஸ்தவர்கள் முழுமையாக பா.ஜ.க விற்கு வாக்களித்திருந்த பிறகும் அவர்களே தாக்குதலுக்கான இலக்காக ஆக்கப்பட்டார்கள். கடந்த டங்ஸ் ஜில்லா பஞ்சாயத்து தேர்தலில் கிறிஸ்தவர்கள் பா.ஜ.க வுக்கு வாக்களித்தார்கள் அவர்கள் வெற்றியும் பெற்றார்கள். ஜிவராம் ராத் தோட் (Jivram Rathod) என்று ஜில்லா பஞ்சாயத்தின் காரிய கமிட்டி தலைவர் ஒரு கிறிஸ்தவர். அதுவும் பா.ஜ.க வின் கட்சியின் சார்பில் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்றவர். இந்த தாக்குதல்களுக்கு பிறகும் அவர் அந்த கட்சியில் இருப்பார் என்று நாம் நியாய உணர்வோடு எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஆதிவாசிகளிடம் 1989 முதல் 1993 வரையிலான என்னுடைய நான்கு வருடகால பணியிலும், இன்றும் அடிக்கடி தொடரும் பயணத்தின் மூலமும் நான் கவனித்ததெல்லாம் மக்கள்வடக்கத்திய திருச்சபை (CNI), R.C, FMBP, IEM மற்றும் பெந்தேகோஸ்தே போன்றவர்கள் நடத்தும் கல்விக் கூடங்கள் சுகாதார மையங்கள், மற்றும் பல்வேறு சேவைகளை

ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள், பங்கு கொள்கிறார்கள். ஆனால் யாரும் மதம் மாறுவதில்லை. கிறிஸ்தவ நிறுவனங்களும் அவர்கள் மதம்மாறுவதை எதிர் பார்ப்பதில்லை. ஆதிவாசிகள் தங்களுடைய சொந்த வித்தியாசமான கலாச்சாரத்தையும், அடையாளங்களையும், தங்கள் தெய்வங்களான வக் தெய்வம் (Waghdev), சிமாரிதேவி (Simaridevi), கன்சாரி தேவி (Kansaridevi), கோன்தெய்வம் (Goandev) மற்றும் டுங்கார் தெய்வம் (Dungardev) போன்றவைகளைக் குறித்து திருப்தியும் பெருமையும் கொள்கிறார்கள். ஒருவகையில் இந்த தெய்வங்களுக்கு நிறைய முக்கியத்துவங்கள் உள்ளன. அதாவது தெய்வங்களின் மொத்தமான சமூக இருத்தலும், அவைகளின் தனித்துவமான புரிதலும் மிக முக்கியமானது. தங்கள் குழந்தைகளின் படிப்பு, சுகாதாரம், மருந்து அல்லது வேறெதற்காகவும் தங்கள் வாழ்க்கையின் அடிப்படைகளை

மதமாற்றம் என்பதே எப்போதாவது, ஏதாவது ஒன்றி ரண்டுதான் நடைபெறுகிறது. அதற்கான காரணங்களுக்கூட கிறிஸ்தவ தெய்வ நம்பிக்கையால் அடைந்த சுகம், குடிப்பழக்கத்திலிருந்து விடுதலை, சமூக அங்கீகாரம் மற்றும் மதிப்பு இவைகள் தான்.

வில்லைபேசமாட்டார்கள். மற்றபடியும் பள்ளி படிப்பை பாதியில் நிறுத்துபவர்கள் ஏராளம். மட்டுமல்ல டங்ஸ்-ன் மொத்த மக்கள் தொகையில் கிறிஸ்தவர்கள் வெறும் 1.33% தான். டங்ஸ்-லுள்ள எந்த கிராமத்திலும்கிறிஸ்தவர்கள் பெரும்பான்மையினராக இல்லை. இந்த சூழ்நிலையில் பலவந்தப்படுத்தியோ, பலம் பிரயோகித்தோ தங்களுடைய நம்பிக்கையை பரப்புகிறார்கள் என்பது நம்பும் படியாக இல்லை.

மதமாற்றம் என்பதே எப்போதாவது, ஏதாவது ஒன்றிரண்டுதான் நடைபெறுகிறது. அதற்கான காரணங்களுக்கூட கிறிஸ்தவ தெய்வ நம்பிக்கையால் அடைந்த சுகம், குடிப்பழக்கத்திலிருந்து விடுதலை, சமூக அங்கீகாரம் மற்றும் மதிப்பு இவைகள் தான். நீண்டகால காயங்கள் அல்லது வலிகள்-முழுவளர்ச்சியடையாத அல்லது அதிக உடல் உழைப்பு செய்த உடம்பின் பிரச்சனைகள் அதுவும் அலோபதி அல்லது ஆதிவாசி பக்திகளால் குணமடையாத நோய்கள், போன்ற அவஸ்தைகள், தான் உழைத்தால் தான்குடும்பத்திற்கு உணவு ஊட்டமுடியும் என்ற நிலையுள்ள மனிதனை நிலைகுலைய செய்துவிடுகிறது. கூட்டப் பிரார்த்தனைகள் ஒருவேளை உளவியல் ரீதியாக கூட செயல்பட்டு அவருக்கு ஒரு விடுதலையை கொடுக்கிறது. அசுத்த ஆவியிடமிருந்து விடுபடுவதற்கு ஆதிவாசி சடங்குகள் உதவாத அதே சமயத்தில் கிறிஸ்தவ பிரார்த்தனைகளால் விடுபடும்போது

துன்பத்திற்கு காரணமே ஆதிவாசி சடங்குமுறைகள் தான் என்று உணருகிறான். அதனால் எல்லா தெய்வங்களோடு கூட அசுத்த ஆவி மீது 'இயேசு' தெய்வத்திற்கு உள்ள அதிக வல்லமையும் நிறுவப்படுகிறது. ஆனால் அந்த நோய்கள் திரும்பவும் வந்தால் பழைய மதத்திற்கே சென்று விடுகிறார்கள். கிறிஸ்தவ பிரார்த்தனைகளுக்கு வருவதை நிறுத்தி விடுகிறார்கள்.

கிறிஸ்தவ திருச்சபை குடிப்பழக்கத்தை கடுமையாக கண்டிக்கிறது. யாரெல்லாம் குடியை நிறுத்த விரும்பி ஆனால் அதற்குரிய மனோதிடம் இல்லாமல் இருக்கிறார்களோ அவர்களெல்லாம் கிறிஸ்தவ மதத்தில் இணைகிறார்கள், அங்கு கிடைக்கும் கூட்டுதவி அவர்களது மனோதிடத்தை அதிகரிக்கச் செய்து குடிப் பழக்கத்தை நிறுத்தச் செய்கிறது. எல்லா கிறிஸ்தவர்களாலும் குடிப்பழக்கத்தை விடமுடியாவிட்டாலும் 'இயேசு' என்ற தெய்வம் குடிப்பழக்கத்தை வெறுப்பதால் அதுவும் உளவியல் ரீதியாக உதவுகிறது.

டங்ஸ்-லுள்ள பெரும்பான்மை பழங்குடியினர் இரண்டு. பில்ஸ் (Bhils) மற்றும் கோக்னாஸ் (Koknas). பில்ஸ் பழங்குடியினர் தான் அந்த இடத்தின் உண்மையான உரிமை குடிமக்கள் என்று கருதபடுகின்றனர். டங்ஸ்-லுள்ள மலைகளும் காடுகளும் அவர்களுடையது என்று நம்புகிறார்கள். பாரம்பரியமாக அவர்கள் வேட்டையாடுதலையும், காடுகளில் கிடைப்பதையும் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தினார்கள். கோக்னார்கள் விவசாயத்தையே பெரிதும் நம்பி வாழ்ந்து வந்தார்கள், பில்ஸ் மன்னர்களுக்கு ஹால்பட்டி (halpatti) என்ற பெயரில் வரி செலுத்தினர். காலனியாதிக்கத்தின் போது பிரிட்டிஷார் நிலங்களை ஆதிவாசிகளிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டனர். ஆனால் அவர்களை விவசாயம் செய்ய அனுமதித்தனர். இந்த செயல் இரண்டு ஆதிவாசிகளுக்குமிடையில் ஒரு சமூக சமயின்மையை உருவாக்கியது. பில்ஸ் மக்கள் ஐந்து முறை காலடினி அரசை எதிர்த்து புரட்சி செய்தனர். ஐந்து முறையும் அடக்கப்பட்டனர். கோக்னர்களால் தாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டதாக எண்ணினர். கோக்னர்கள்கதந்திரத்திற்கு பின் வளர்ச்சி அடைந்தனர். பில்ஸ் மக்களோ வீழ்ச்சியடைந்தனர். கல்வி மற்றும் பல்வேறு நலத்திட்டங்களை பெறுவதில் கோக்னர்கள் முன்னிலையில் இருந்தனர்.

கிறிஸ்தவ திருச்சபை குடிப்பழக்கத்தை கடுமையாக கண்டிக்கிறது. எல்லா கிறிஸ்தவர்களாலும் குடிப்பழக்கத்தை விடமுடியாவிட்டாலும் 'இயேசு' என்ற தெய்வம் குடிப்பழக்கத்தை வெறுப்பதால் அதுவும் உளவியல் ரீதியாக உதவுகிறது.

தனியார் ஒப்பந்தக் காரர்கள் ஒழிக்கப்பட்ட போது, காடு சார்ந்த தொழிலாளர் கூட்டுறவு சங்கங்களில் இவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். அரசியல் ஒதுக்கீடுகளையும் தங்களுக்கு சாதகமாக பயன்படுத்தி கொண்டனர். மாட்டிறைச்சியுண்ணும் பில்ஸ் மக்களை கீழ்த்தரமாக பார்த்தார்கள்.

ஆகையால் கிறிஸ்தவத்திற்கு மாறுவதென்பது பில்ஸ் பழங்குடியினரை பொறுத்தவரை தங்கள் அந்தஸ்தையும், கோக்னர்களை விட தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற மனோதிடத்தையும் அளித்தது. கிறிஸ்தவத்திற்கு மாறிய பில்ஸ் பழங்குடியினர் தாங்கள் சுத்தமடைந்து நாகரீகமடைந்து விட்டதாக உணர்ந்தார்கள். கிறிஸ்தவ நிறுவனங்கள் நடத்தும் கல்வி நிறுவனங்களில் கோக்னர்கள் தான் அதிக அளவு நன்மையடைந்தாலும் டங்ஸ்-ல் மதம் மாறியவர்கள் பெரும்பாலும் பில்ஸ்

கிறிஸ்தவத்திற்கு மாறுவதென்பது பில்ஸ் பழங்குடியினரை பொறுத்தவரை தங்கள் அந்தஸ்தையும், கோக்னர்களை விட தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற மனோதிடத்தையும் அளித்தது

பழங்குடியினரே. பில்ஸ் பழங்குடியினர் தீவிரவாதத் தன்மையும், இயற்கையிலே போர்க்குணமும் கொண்டவர்கள். வற்புறுத்தலினாலும், நிர்பந்தத்தின் பேரிலும் கல்வி ஆசை காட்டியும் மதம் மாற்றம் நிகழ்ந்திருந்தால் கோக்னர் பழங்குடியினர் தான் அதிகம் மதம்மாற்றப்பட்டிருக்க வேண்டுமெயொழிய பில்ஸ் பழங்குடியினர் அல்ல.

ஒவ்வொரு வருடமும் சிலர் புதிதாக கிறிஸ்தவத்தில் சேருகிறார்கள். ஆனால் அநீத அளவில்கிறிஸ்தவத்திலிருந்து

வெளியேறுகிறார்கள். ஏனென்றால் அற்புத குணமளிப்புகள் நிலைத்து நிற்பதில்லை. அல்லது அவர்கள் திரும்பவும் குடிக்க விரும்புவார்கள் அல்லது வேறு ஏதாவது காரணங்கள் இருக்கும். புதியநம்பிக்கையை தழுவிதன் மூலம் அந்தஸ்தும், மரியாதையும் கிடைத்தவர்கள் அதற்கு நன்றியுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். பாதிரியார்களிடமிருந்து நேர்மையான நெறிமுறைகளை பெற்று தங்கள் குழந்தைகளுக்கு மேற்கத்திய பெயர்களைச் சூட்டுகிறார்கள். புதிய நம்பிக்கையை தழுவினவர்கள் ஒருபோதும் தாங்கள் வேறு இனம் என்று கருதியதில்லை. ஒரே இனங்களை சார்ந்த கிறிஸ்தவ மற்றும் கிறிஸ்தவரல்லாதார் உறவுகள் இன்னும் தொடர்ந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது. சில உறுப்பினர்கள் கிறிஸ்தவத்தை தழுவுவதால் வழக்கமாக குடும்பங்களில் எந்த பிரச்சனையும் எழும்புவதில்லை. டங்ஸ் மக்களுக்கு மதமாற்றம் என்பது

ஆதிவாசி கலாச்சாரம் அல்லது பாரம்பரியத்தை நிராகரிப்பது அல்லது பிரிந்து போவது என்பதல்ல. அது அவர்களது கூட்டுணர்வை பலப்படுத்தி உறுதிபடுத்துகிறது. பல வழிகளில் அவர்களுடைய அடையாளத்தை ஸ்திரபடுத்துகிறது. மதம்மாறிய பிறகும் தங்களுடைய ஆதிவாசி கலாச்சாரம் மற்றும் பண்பாட்டோடு அவர்களுக்குரிய பற்று மாறாததன் பெருமை திருச்சபையை விட ஆதிவாசிகளையே சாரும்.

கிறிஸ்தவ ஆதிவாசிகள் மற்றும் அவர்களால் கட்டப்பட்ட தேவாலயங்கள் தாக்கப்படுவதால், மதத்தினுடைய இனத்தினுடைய எல்லைகள் கூர்மையடையும் ஆபத்து இருக்கிறது. எங்கெல்லாம் மதமாறிய ஆதிவாசிகளை 'கிறிஸ்தவமயமாக்கல்' அவர்களது அடையாளத்தை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டார்களோ, அங்கெல்லாம் தாக்குதல் தோல்வியடையும். ஏனென்றால் அதுவரை 'இயேசு' தெய்வத்திற்கு மட்டுமாக மாற்றப்பட்டவர்கள் தாக்குதலுக்கு பிறகு திருச்சபைக்கும் (Church) மாக மதம் மாறுவார்கள். ஹொலியை விட கிறிஸ்து மஸ் சிறப்பாக கொண்டாடப்படும். கடந்த காலங்களில் சில திருச்சபை நிறுவனங்கள், உருவ வழிபாடு அல்லது விக்கிரக ஆராதனை போன்றவற்றை தவிர்ப்பதற்காக வேண்டி, மதம் மாறிய ஆதிவாசிகளிடம் இத்தகைய கிராம சடங்குகளுக்கும், கொண்டாட்டங்களுக்கும் பணம் கொடுக்க வேண்டாம் என்று கூறினர்.

டங்ஸ் மக்களுக்கு மதமாற்றம் என்பது ஆதிவாசி கலாச்சாரம் அல்லது பாரம்பரியத்தை நிராகரிப்பது அல்லது பிரிந்து போவது என்பதல்ல

ஆனால் அதை குறைந்த அளவு மக்களே ஏற்றுக் கொண்டனர். நிதியுதவிமறுத்தால் சில அதிருப்தி எழுமென்றாலும், விழா தொடங்கியவுடன் எல்லாம் மறைந்து அனைவரும் பங்குகொள்வர்.

உண்மையான மதமாற்றம் என்ற ஆபத்து திருச்சபையிடமிருந்து அல்ல, ஏனென்றால் அது கவனிக்கப்பட கூடிய அளவிற்கு சக்தி வாய்ந்த தல்ல. உண்மையான ஆபத்தே இந்துத்துவா தொண்டனிடமிருந்துதான், ஆதிவாசிகளின் அடையாளங்களை பலம் பிரயோகித்து அழித்து தங்களுடைய 'திட்டங்களுக்காக' அரசு அதிகாரத்தை கூட துஷ்பிரயோகம் செய்யக் கூடிய நிலையிலிருப்பவர் ஹிந்துத்துவா தொண்டர்தான். ஏற்கனவே 'நாம்', 'அவர்கள்' என்ற சொல்லாடல்கள் துவங்கியாயிற்று. நாம் என்ற சொல்லாடல் ஆதிவாசிகளையும் அவர்கள் என்ற சொல்லாடல் கிறிஸ்தவர்களையும் குறிக்கும். வெகுவிரைவில் நாம் என்ற சொல்லாடல் 'இந்துக்களாகிய நாம்' என்று மாற்றப்படும். ஹிந்துக்

களுக்குள்ளாகவே இருந்து ஆதிவாசிகளை தனிமைபடுத்தும் சக்திகளென்பது கந்துவட்டி காரர்கள், வியாபாரிகள், தனியார் ஒப்பந்தக்காரர்கள். இவர்களெல்லாம் ஆண்டுக்கணக்கில் ஆதிவாசிகளை சுரண்டியவர்கள். இவர்கள் தான் ஹிந்துத்துவாவை உற்சாகமாக ஆதரிக்கிறார்கள். ஏனென்றால், புதிதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இந்து ஒற்றுமை ஆதிவாசிகளை சுரண்டுவதற்கான, தவறாக பயன்படுத்துவதற்கான வெளியை அதிகப்படுத்தும். 'சாதுக்கள்' என்ற பாவனையில் ஆரவாரத்துடன் திரியும் ஹிந்துத்துவா தொண்டன், பெரும்பான்மையான கிராமங்களுக்கு சென்று, எளிதில் வசப்படும் ஆதிவாசிகளிடம், மேட்டுக்குடி சலாச்சார நடைமுறைகளை திணிக்க முயற்சி செய்கிறார். அவர்கள் இனிப்பும் தடியும் என்ற கொள்கையை பின்பற்றுகிறார்கள். வனவாசி கல்யாண் ஆஸ்ரம், (Vanavasi Kalyan Ashram) நவராத்திரியில்

நாம் என்ற சொல்லாடல் ஆதிவாசிகளையும் அவர்கள் என்ற சொல்லாடல் கிரிஸ்தவர்களையும் குறிக்கும். வெகுவிநைவில் நாம் என்ற சொல்லாடல் 'இந்துக்களாகிய நாம்' என்று மாற்றப்படும்.

விழாக்களுக்கு பணம் அளிப்பது-இனிப்பாகவும் பஜ்ரந்தள் மற்றும் வி.ஹெச்.பி முதலியவற்றை தடியாகவும் பயன்படுத்துகிறார்கள். பெரும் எண்ணிக்கையிலான ஆலயங்கள் கட்டப்படுகின்றன. அங்கு ஆதிவாசி அல்லாத தெய்வங்களான சங்கரன் (Shankara) மற்றும் ஹனுமான் (Hanuman) போன்ற தெய்வங்கள் வணங்கப்படுகின்றன. ஆதிவாசி நடனங்களும், கலாச்சாரங்களும், பழக்கவழக்கங்களும், பண்பாட்டு தொகுப்புகளும், மதிப்பீடுகளும்,

பிற்போக்குத்தனமானது என்று பெயரிட்டு தூரளறியப்படுகின்றன. வனவாசி கல்யாண் ஆஸ்ரமத்தில் குழந்தைகளுக்கு பெற்றோர்களை வணங்குவதற்கு சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். இந்த பழக்கம் தூய்மையானதாகவும் நல்லதாகவும் படும். ஆனால் சமத்துவ மதிப்பீடுகளையும் கூட்டுணர்வையும் இயல்பிலே கொண்ட பழங்குடி குடும்பங்களைச் சார்ந்த வஞ்சகமற்ற ஆதிவாசி குழந்தைகளுக்கு படிநிலைகளை அல்லது மேல்நிலையாக்கங்களை கற்றுத் தருகிறார்கள். ஒருக்கால், இந்த படிநிலைகள் வீட்டில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமானால், சமூக படிநிலைகளும் எளிதில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிடும். மிக மிக வேகமாக, உற்சாகத்திலிருக்க கூடிய இந்துத்துவ தொண்டர், ஆதிவாசிகளை பிராமணிய மயமாக்குவது கொந்தளிப்புகளை சமூகத்தில் உண்டாக்கலாம். புரட்சிகர சமூக மாற்றங்கள் ஒருவேளை போட்டிபோட கூட முடியாமல் போய் விடலாம்.

அரசியல் மத அடையாளங்களுக்கும்

ஞாபகத்திற்கெட்டாத காலத்திற்கு முன்னாலிருந்தே மத அடையாளங்கள் இருந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. ஆனால் ஒருபோதும் இன்றைய அளவிற்கு சர்ச்சைக்குள்ளாகவில்லை. இன்று மதம் என்பது அரசியல் ஆதாயத்திற்கான பண்டமாற்றாக மாறிவிட்டது. ஏதாவது ஒரு மதத்தை சார்ந்தவராக இருப்பதிலும், அதே மதத்தில் தீவிரப்பற்றாளராக இருப்பதிலும் உள்ள வித்தியாசம் உங்கள் அரசியல் எதிர்காலத்தையே பெரும்மாற்றத்திற்குள்ளாக்குகிறது. அதனால் தீவிர மத ஆர்வலர்கள் அதிலும் குறிப்பாக ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தை சார்ந்தவர்கள் தங்கள் தலைவர்களின் கட்டளைப்படி சமூகத்தின் ஒவ்வொரு தளங்களையும் ஆக்கிரமிக்க முயற்சிப்பதில் வியப்பேதுமில்லை. தேசிய சின்னங்கள் அனைத்தும் மதக்கருத்துக்கள் கக்கும் அரசியல் செய்திகளை வெளிப்படுத்துவதாகவும் கடந்தகாலங்கள் தேடி கண்டு பிடிக்கப்பட்டு ஏதாவது ஒரு அர்த்தங்கொடுக்கப்பட்டு மத மற்றும் அரசியல் ஆதாயங்களுக்காக பரப்பபடுகிறது. மாறிவரும் அரசியல் சூழ்நிலைகளால் ஒவ்வொரு கலாச்சார விழாக்களுக்கும் புதிய புதிய அர்த்தங்கள் கற்பிதம் செய்யப்படுகின்றன. விழாக்கள் நடத்தப்படும் அளவும், விதமும், ஆர்ப்பாட்டமும் அரசியல் விழாக்களை போலாகிவிட்டன. மிகவும் வருத்தத்திற்குரிய சம்பவம் என்னவென்றால் கண்மூடித்தனமாக கட்டப்பட்டுவரும் கோவில்கள் அதுவும் பெரும்பாலும் பெரும்பான்மை சமூகத்தாரால், மற்றும் கிறிஸ்தவ மிஷினரிகள் மேல் பெருகிவரும் காட்டுமிராண்டித்தனமான தாக்குதல்கள், சந்தேகமேயில்லாமல் முன்னெப்போதுமில்லாத அளவிற்கு மதம் அரசியலாக்கப்பட்டுவிட்டது. தற்போதைய அரசியல் சூழ்நிலையில் பிரதமர் வாஜ்பாய் R.S.S தலைமை அலுவலகத்திற்கு சென்றதும் (நாக்பூர் R.S.S தலைமை அலுவலகத்திற்கு சென்ற முதல் பிரதமர் இவர்தான்) பா.ஜ.க-வுக்கும் R.S.S-க்கும் உள்ள தொடர்பு குறிப்பாக அரசுக்கும் ஒரு மதத்திற்குமுள்ள தொடர்பு, இந்திய அரசின் பன்முகத் தன்மை மற்றும் சமயசார்பின்மை போன்றவற்றை ஐயத்திற்குள்ளாக்குகிறது.

தேசிய சின்னங்கள் அனைத்தும் மதக்கருத்துக்கள் கக்கும் அரசியல் செய்திகளை வெளிப்படுத்தவதாகவும் கடந்தகாலங்கள் தேடி கண்டு பிடிக்கப்பட்டு ஏதாவது ஒரு அர்த்தங்கொடுக்கப்பட்டு மத மற்றும் அரசியல் ஆதாயங்களுக்காக பரப்பபடுகிறது

நமது பழங்காலத்தின் மீதான ஒரு மேலோட்டமான பார்வையே, சகிப்புத் தன்மைதான் நமது மதப் பாரம்பரியத்தின் சிறப்பம்சம் என்று கூறும். முகலாயர் ஆட்சிகாலத்தில், இந்துக்கள் மற்றும் இஸ்லாமியர்களிடையே பல்வேறு பட்ட கலாச்சார பரிமாற்றங்கள் இருந்தன. பெரும்பான்மையான கிராமப்புற இஸ்லாமியர்கள் அதிலும் இந்துப்பாரம்பரியமுள்ளவர்கள் தங்களது முந்தைய மதப்பழக்கங்களை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். நிறைய இந்துக்கள் எந்தவித பயமும் இல்லாமல் இஸ்லாமிய கோவில்களுக்கு சென்றார்கள். வணங்கும் முறைகளிலும், விருப்பங்களிலும் நிறைய ஏற்ற இறக்கங்கள் இருந்தன. அரசியல் மற்றும் மதம் ஆகியவற்றை பிரிக்கும் கோடு மிகமெல்லியதாக இருந்தாலும், முகலாய அரசர்கள் ஒருபோதும், உலமாக்கள் அல்லது இஸ்லாமிய துறவிகள் தங்களை கட்டுபடுத்த அனுமதிக்கவில்லை. மிகவும் அவதூறு

மிகவும் அவதூறு கற்பிக்கப்பட்ட ஓரங்கசீப் தன்னுடைய 575 உயரதிகாரிகளில் 175 இந்துக்களை வைத்திருந்தார். கடந்த காலங்களிலும் பல மதமாற்றங்கள் மற்றும் மறுமதமாற்றங்கள் நடந்திருக்கின்றன. ஆனால் ஒருபோதும் அதில் தலையிடவோ, கேள்வி கேட்கவோ சர்ச்சையிலோ ஈடுபடாமல் அதை கண்டு கொள்ளவோ இல்லை.

ஏன், மதம் அரசியலுக்கான கருவி என்று கருதப்பட்ட பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்தில் கூட அரசு மதம் பற்றிய சர்ச்சைகளிலிருந்து விலகியே இருந்தது. மிக மிக முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், சுயநலமே வெளிப்படையான நோக்கமாக கொண்ட பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கூட ஒருபோதும் மதத்தோடு அரசை ஒட்டவில்லை, குறிப்பாக 1857-ற்கு பிறகு (சிப்பாய் கலகம் மூலம் இது ஒரு தீவிரமான விஷயம் என்றறிந்ததால்) ஆனால் இந்த மதச் சண்டைகளினால் ஏற்பட்ட ஆதாயங்களை அவர்கள் தாராளமாக பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள். இந்தியாவின் பழங்கால சமூகத்தை இவர்கள் கட்டமைத்ததன் மூலம் - காலாணியாதிக்கத்தின் முன்புள்ள பிளவுபட்ட சமூகத்தை இந்தியா என்ற பெயரில் ஒன்றிணைத்தனர். இது எப்படி சாத்தியமாயிற்று என்றால், சேர்ந்து வாழ்ந்து சில பகிர்தல் அனுபவம் இருந்தாலும், சில பொதுவான பாரம்பரிய கூறுகள் இருந்தாலும், இரண்டு சமுதாயங்களுக்கிடையிலும் சில சமூக இடை

வெளிகள் இருந்தன. உதாரணமாக இரண்டு சமூகத்திற்குள்ளும் திருமண உறவுகள் பெரும்பாலும் இருந்ததில்லை. சமூக பிரதிபலிப்புகள் அமைப்புக்குள்ளாகப்பட்டு, ஒவ்வொரு சமூக நடவடிக்கைகளும் வரையறைக்குட்பட்டிருந்தன. இச்சூழ்நிலை பிரிட்டிஷாருக்கு மிகுந்த பலனைக் கொடுத்தது. இந்த இரண்டு மதக்குழுக்களும் தங்களுக்குள் வெவ்வேறான முழுமையான அடையாளங்களையும், தேவைகளையும் கொண்டுள்ளது என்றுக்கூறி ஒன்றையொன்று திருப்பிவிட்டனர்.

ஆனால் ஒருபோதும் காலனி அரசின் செயல்திட்டத்தில், எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தையும் ஆதரிக்கும் ஏற்பாடு இருந்ததே கிடையாது. மிஷினரிகளின் வருகை என்பது, மிகப்பெரிய ஏகாதிபத்திய செயல்திட்டமான பிரிட்டிஷ வருகையை ஊக்குவிக்கும் முகமாகவும், ஒரு புதிய (காலனிய) கலாச்சார ஒழுங்குமுறையை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் பிரிட்டிஷ வருகைக்கு அங்கீகாரம் தேடிக் கொள்வதும் தான். ஆனால் இன்றைக்குபாராளுமன்றத்தில் காவியுடை தரித்த உறுப்பினர்கள் இருப்பது போல், அன்றைக்கு நிர்வாக ரீதியாக மிஷினரிகளுக்கு தொடர்பு இருந்தது கிடையாது. எந்த நிலையிலும் மிஷினரிகள் காலனியரசிடமோ, அல்லது காலனியரசு மிஷினரிகளுக்கோ அரசியல் ஆதரவு கோரியதோ கொடுத்ததோ கிடையாது. அதே போல் எந்த சூழ்நிலையிலும் மிஷினரிகள் தங்கள் சேவைக்கு, தியாகங்களுக்கு அரசியல் அங்கீகாரம் கேட்டது கிடையாது. அது வரலாற்றில் தவறு எனக் கொள்ளப்பட்டது. இல்லையென்றால் இன்று அந்த பதிவுகளே அவர்களுக்காக பேசியிருக்கும்.

எந்த சூழ்நிலையிலும் மிஷினரிகள் தங்கள் சேவைக்கு, தியாகங்களுக்கு அரசியல் அங்கீகாரம் கேட்டது கிடையாது. அது வரலாற்றில் தவறு எனக் கொள்ளப்பட்டது. இல்லையென்றால் இன்று அந்த பதிவுகளே அவர்களுக்காக பேசியிருக்கும்.

கிறிஸ்தவ மதமாற்றங்கள் நிகழ்ந்த விதம் மிகவும் பிரபலமானது. ஒரு இடத்தை மையமாக வைத்து அந்த இடத்தைச் சுற்றியுள்ள மக்களை தத்தெடுத்து அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம், கல்வி மற்றும் சுகாதார நிலைமைகளை மேம்படுத்தினார்கள். அவர்களுடைய தூய அணுகுமுறையும் தியாகமும் சாகசங்களை நினைவுபடுத்த கூடியது. மதமாற்றம் என்ற அவர்களின் மீதான குற்றச்சாட்டே இந்த அர்த்தமுள்ள சீர்திருத்தங்கள் வழியாகத்தான் பார்க்கப்பட வேண்டும். இச்சீர்திருத்தங்களின் மொத்த விளைவு மக்களை மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குள்ளாக்குகிறது. ஒருக்கூட்டத்தில் கிறிஸ்தவத்தை தழுவுவதை ஒரு கடமையாகவே உணருகிறார்கள்.

அதுவும் கூட தங்கள் கலாச்சாரத்தை ஏன் மதச் சுதந்திரத்தை, சுயநிர்ணய சக்தியை இழந்துவிடுவோமோ என்ற துளியளவு பயமும் இல்லாமலே சேரமுடிகிறது. தேவாலயத்திற்கு ஒழுங்காக சென்றுகொண்டேபழங்குடிகள் தங்கள் சொந்த தெய்வத்தையும் வணங்குகிறார்கள். ஆகவே மிஷினரிகள் வருகையால் ஏற்படும் மதமாற்றங்களில் வற்புறுத்தி மதமாற்றம் என்ற சொல்லாடலுக்கே இடமிருப்பதில்லை. ஏனென்றால் மிஷினரிகள் கிராம மக்களோடு முழுமையாக கலந்துவிடுகிறார்கள். தங்கள் சொந்த கலாச்சாரத்தை எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவிற்கு விட்டுவிடுகிறார்கள்.

கிறிஸ்தவர்களிடம் முரண்படும் மதக்குழுக்களில் முக்கியமானது ஆர்ய சமாஜம் மற்றும் இந்து மஹாசபா மிஷினரிகள் எங்கெல்லாம் சென்றார்களோ அங்கெல்லாம் இவர்கள் தொடர்ந்தார்கள். அவர்களின் முதல் முக்கிய வேலையே மிஷினரிகளின் நடவடிக்கைகளை எதிர்ப்பது

ஒருக்கட்டத்தில் கிறிஸ்தவ வத்தை தழுவுவதை ஒரு கடமையாகவே உணருகிறார்கள் அதுவும் கூட தங்கள் கலாச்சாரத்தை ஏன் மதச் சுதந்திரத்தை, சுயநிர்ணய சக்தியை இழந்துவிடுவோமோ என்ற துளியளவு பயமும் இல்லாமலே சேரமுடிகிறது

தான் ஆனால் சொல்வதை போல இது அத்தனை எளிதான வேலையல்ல. ஏனென்றால் மிஷினரிகளின் சேவையின் வீச்சோடு ஒரு ஒப்பீட்டளவில் கூட இவர்களால் நெருங்கவோ அல்லது மிஷினரிகள் தேர்ந்தெடுத்து வேலை செய்த கிராமப்புறங்களில் செய்தபிரமிக்கத்தக்க சீர்திருத்தங்களையோ அல்லது கிராம மேம்பாட்டு திட்டங்களையோ இவர்களால் நிராகரிக்க முடியவில்லை. ஆதலால் அங்கு காலுன்ற முடியாத ஆதங்கத்தில் இந்துமத

ஆர்வலர்கள் பலம் பிரயோகித்து மறுமதமாற்றம் செய்யத்தொடங்கினார்கள். பெரும்பாலும் இவை தேசியம் என்ற போர்வையில் நடந்தது. அதுவும் பழங்குடிகளின் சுய அடையாளம் மற்றும் தனித்துவங்கள் தான் இந்த துஷ்டத்தனத்தால் சிதறடிக்கப்பட்டது. காலனியாட்சியின் கடுமையான சட்ட ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளையும் தாண்டி, கொடூரமான செயல்களும், தேவாலயங்கள் தீக்கிரையாவதும் நடந்தன.

இன்றைய சூழ்நிலையில் அதுவும் மத உணர்வுகள் மிக மோசமான திசையில் செலுத்தப்படும் நிலையில் அரசாங்கம், எந்தவிதமான மத அடிப்படை வாத்தத்துக்கும் இடங்கொடுக்கவோ ஊக்குவிக்கவோ கூடாது. ஆனால் இன்றோ சில குறிப்பிட்ட மதத்தவரின் தவறுகளையும், தேச விரோத செயல்களையும் நியாயப்படுத்தக் கூடிய அளவிற்கு அரசு வந்து விட்டது. பாபர் மகுதி சிதைப்பு, அரசுக்கும் மதத்திற்கும் உள்ள கேடுகெட்ட

வெளிகள் இருந்தன. உதாரணமாக இரண்டு சமூகத்திற்குள்ளும் திருமண உறவுகள் பெரும்பாலும் இருந்ததில்லை. சமூக பிரதிபலிப்புகள் அமைப்புக்குள்ளாகக் கப்பட்டு, ஒவ்வொரு சமூக நடவடிக்கைகளும் வரையறைக்குட்பட்டிருந்தன. இச்சூழ்நிலை பிரிட்டிஷாருக்கு மிகுந்த பலனைக் கொடுத்தது. இந்த இரண்டு மதக்குழுக்களும் தங்களுக்குள் வெவ்வேறான முழுமையான அடையாளங்களையும், தேவைகளையும் கொண்டுள்ளது என்றுக்கூறி ஒன்றையொன்று திருப்பிவிட்டனர்.

ஆனால் ஒருபோதும் காலனி அரசின் செயல்திட்டத்தில், எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தையும் ஆதரிக்கும் ஏற்பாடு இருந்ததே கிடையாது. மிஷினரிகளின் வருகை என்பது, மிகப்பெரிய ஏகாதிபத்திய செயல்திட்டமான பிரிட்டிஷ் வருகையை ஊக்குவிக்கும் முகமாகவும், ஒரு புதிய (காலனிய) கலாச்சார ஒழுங்குமுறையை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் பிரிட்டிஷ் வருகைக்கு அங்கீகாரம் தேடிக்கொள்வதும் தான். ஆனால் இன்றைக்குப் பாராளுமன்றத்தில் காவியுடை தரித்த உறுப்பினர்கள் இருப்பது போல், அன்றைக்கு நிர்வாக ரீதியாக மிஷினரிகளுக்கு தொடர்பு இருந்தது கிடையாது. எந்த நிலையிலும் மிஷினரிகள் காலனியரசிடமோ, அல்லது காலனியரசு மிஷினரிகளுக்கோ அரசியல் ஆதரவு கோரியதோ கொடுத்ததோ கிடையாது. அதே போல் எந்த சூழ்நிலையிலும் மிஷினரிகள் தங்கள் சேவைக்கு, தியாகங்களுக்கு அரசியல் அங்கீகாரம் கேட்டது கிடையாது. அது வரலாற்றில் தவறு எனக் கொள்ளப்பட்டது. இல்லையென்றால் இன்று அந்த பதிவுகளே அவர்களுக்காக பேசியிருக்கும்.

எந்த சூழ்நிலையிலும் மிஷினரிகள் தங்கள் சேவைக்கு, தியாகங்களுக்கு அரசியல் அங்கீகாரம் கேட்டது கிடையாது. அது வரலாற்றில் தவறு எனக் கொள்ளப்பட்டது. இல்லையென்றால் இன்று அந்த பதிவுகளே அவர்களுக்காக பேசியிருக்கும்.

கிறிஸ்தவ மதமாற்றங்கள் நிகழ்ந்த விதம் மிகவும் பிரபலமானது. ஒரு இடத்தை மையமாக வைத்து அந்த இடத்தைச் சுற்றியுள்ள மக்களை தத்தெடுத்து அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம், கல்வி மற்றும் சுகாதார நிலைமைகளை மேம்படுத்தினார்கள். அவர்களுடைய தூய அணுகுமுறையும் தியாகமும் சாகசங்களை நினைவுபடுத்த கூடியது. மதமாற்றம் என்ற அவர்களின் மீதான குற்றச்சாட்டே இந்த அர்த்தமுள்ள சீர்திருத்தங்கள் வழியாகத்தான் பார்க்கப்பட வேண்டும். இச்சீர்திருத்தங்களின் மொத்த விளைவு மக்களை மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குள்ளாக்குகிறது. ஒருக்கட்டத்தில் கிறிஸ்தவத்தை தழுவுவதை ஒரு கடமையாகவே உணருகிறார்கள்.

அதுவும் கூட தங்கள் கலாச்சாரத்தை ஏன் மதச் சுதந்திரத்தை, சுயநிர்ணய சக்தியை இழந்துவிடுவோமோ என்ற துளியளவு பயமும் இல்லாமலே சேரமுடிகிறது. தேவாலயத்திற்கு ஒழுங்காக சென்றுகொண்டேபழங்குடிகள் தங்கள் சொந்த தெய்வத்தையும் வணங்குகிறார்கள். ஆகவே மிஷினரிகள் வருகையால் ஏற்படும் மதமாற்றங்களில் வற்புறுத்தி மதமாற்றம் என்ற சொல்லாடலுக்கே இடமிருப்பதில்லை. ஏனென்றால் மிஷினரிகள் கிராம மக்களோடு முழுமையாக கலந்துவிடுகிறார்கள். தங்கள் சொந்த கலாச்சாரத்தை எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவிற்கு விட்டுவிடுகிறார்கள்.

கிறிஸ்தவர்களிடம் முரண்படும் மதக்குழுக்களில் முக்கியமானது ஆர்ய சமாஜம் மற்றும் இந்து மஹாசபா மிஷினரிகள் எங்கெல்லாம் சென்றார்களோ அங்கெல்லாம் இவர்கள் தொடர்ந்தார்கள். அவர்களின் முதல் முக்கிய வேலையே மிஷினரிகளின் நடவடிக்கைகளை எதிர்ப்பது

ஒருக்கூட்டத்தில் கிறிஸ்தவ வத்தை தழுவுவதை ஒரு கடமையாகவே உணருகிறார்கள் அதுவும் கூட தங்கள் கலாச்சாரத்தை ஏன் மதச் சுதந்திரத்தை, சுயநிர்ணய சக்தியை இழந்துவிடுவோமோ என்ற துளியளவு பயமும் இல்லாமலே சேரமுடிகிறது

தான் ஆனால் சொல்வதை போல இது அத்தனை எளிதான வேலையல்ல. ஏனென்றால் மிஷினரிகளின் சேவையின் வீச்சோடு ஒரு ஒப்பீட்டளவில் கூட இவர்களால் நெருங்கவோ அல்லது மிஷினரிகள் தேர்ந்தெடுத்து வேலை செய்த கிராமப் புறங்களில் செய்தபிரமிக்கத்தக்க சீர்திருத்தங்களையோ அல்லது கிராம மேம்பாட்டு திட்டங்களையோ இவர்களால் நிராகரிக்க முடியவில்லை. ஆதலால் அங்கு காலுன்ற முடியாத ஆதங்கத்தில் இந்துமத

ஆர்வலர்கள் பலம் பிரயோகித்து மறுமதமாற்றம் செய்யத்தொடங்கினார்கள். பெரும்பாலும் இவை தேசியம் என்ற போர்வையில் நடந்தது. அதுவும் பழங்குடிகளின் சுய அடையாளம் மற்றும் தனித்துவங்கள் தான் இந்த துஷ்டத்தனத்தால் சிதறடிக்கப்பட்டது. காலனியாட்சியின் கடுமையான சட்ட ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளையும் தாண்டி, கொடூரமான செயல்களும், தேவாலயங்கள் தீக்கிரையாவதும் நடந்தன.

இன்றைய சூழ்நிலையில் அதுவும் மத உணர்வுகள் மிக மோசமான திசையில் செலுத்தப்படும் நிலையில் அரசாங்கம், எந்தவிதமான மத அடிப்படை வாதத்துக்கும் இடங்கொடுக்கவோ ஊக்குவிக்கவோ கூடாது. ஆனால் இன்றோ சில குறிப்பிட்ட மதத்தவரின் தவறுகளையும், தேச விரோத செயல்களையும் நியாயப்படுத்தக் கூடிய அளவிற்கு அரசு வந்து விட்டது. பாபர் மசூதி சிதைப்பு, அரசுக்கும் மதத்திற்கும் உள்ள கேடுகெட்ட

தொடர்பை நினைவுபடுத்தும் சாட்சியாக உள்ளது. தங்களுடைய அரசியல்புரவலர்களை திருப்திபடுத்துவதற்காக என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யக் கூடிய அளவிற்கு பெரும்பான்மை மதக் குழுக்கள் சென்று விட்டாலும், அரசு மட்டும் இவையெல்லாம் எதிர்பார்த்ததுதான் என்பது போல அமைதியாக உள்ளது. இது இந்த வெறியர்களை மேலும் தைரியப்படுத்தி உள்ளது. இது மைனாரிட்டிகள் மத்தியில் அச்சத்தையும், நம்பிக்கையின்மையையும் தோற்றுவித்து அவர்களை தற்காப்பை நோக்கி நகர்த்தியதோடு மட்டுமல்லாமல், இந்தியாவில் இந்துக்களை தவிர யாருக்கும் இடமில்லை என்ற வாதம் அவர்களை பிரிவினையை நோக்கி துரத்தியிருக்கிறது. மத அடையாளங்கள் அரசியல் சாயம் பூசப்பட்ட பிறகு மதம் என்பது இனியும் தனிநபர் நம்பிக்கைக்குரிய அமைப்பு என்று கூறமுடியாது. அது படிப்படியாக நகர்ந்து தனிநபர் தளத்திலிருந்து பொதுத்தளத்திற்கு வந்துவிட்டது. மட்டுமல்லாமல் எப்போதெல்லாம் மதம் அரசியல் ரீதியாக ஊக்குவிக்கப்படுகிறதோ அதுவரை காட்டு மிராண்டித்தனமான மத வழிபாட்டுத்தலங்கள் எளிப்பும், மிருகத்தனமான கொலைகளும் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கும்.

மத அடையாளங்கள் அரசியல் சாயம் பூசப்பட்ட பிறகு மதம் என்பது இனியும் தனிநபர் நம்பிக்கைக்குரிய அமைப்பு என்று கூறமுடியாது

சின்னப்ப ஆசான்

சேர வேந்தர்களின் அரசியல்.. சமுதாய ஆலோசகர்களாக விளங்கிய குடும்பம் பிரப்பன் கோட்டு ஆசான் குடும்பம். வழி வழி வந்த அப்பரம் பரையினர், சேரநாடு சிறு சிறு நாடுகளாக யினவுண்ட பின்னால் வேண்டி, மற்றும் ஆற்றிங்கல், கினிமானூர் அரசு குடும்பத்தாரிடம் நெருக்கமான தொடர்புடையவர்களாக விளங்கினர். அரசர்களோடு கொடுக்கல் - வாங்கல் செய்பவர்களாகவும் மாறினார். உமையம்மை மகாராணியின் அரசில் அவரது தலைமை ஆலோசகராகவும் ஒரு பிரப்பன் கோட்டு ஆசான் திகழ்ந்தார். இப்பரம்பரையில் வந்த சின்னப்பன் ஆசான் சிறந்த கல்விமானாகவும் பல்கலை வல்லுநராகவும் மாவீரராகவும் விளங்கினார். 17-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த அவரும் அவரது மூன்று சகோதரர்களும் ஈடில்லாப் புகழுடன் திகழ்ந்தார்கள். சின்னப்பன் ஆசானின் புதல்வர் மரியேந்திரன் ஆசானுக்கும் அரசவை ஆலோசகர் பணி தொடர்ந்து வழங்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. மரியேந்திரன் ஆசானின் மூத்த புதல்வர் வைத்தியநாதன் காண்ட்ராக்டர் கொட்டார காண்ட்ராக்டராகத் (Palace Contractor) திகழ்ந்தார். அவரது மேற் பார்வையில் அனைத்து அரண்மனைகளும் புதுவடிவு பெற்றன; ஓடுகள் வேயும் வழக்கத்தைத் துவக்கி வைத்தவர் இவரே. இவரது மூத்த புதல்வர் மரிய செபஸ்தியான்; செல்வாக்குடன் திகழ்ந்த, அவரது சகோதரி கிறிஸ்டினாள். புள்ளியியல் துறையில் அதிகாரியாக இருந்த இவரின் கணவர் திருவனந்தபுரத்தில் பிரமமாக அறியப்பட்ட பாப்பனங்கோட்டு கே.கே. நாடார் இவர்களின் புதல்வன் பிரபல வழக்கறிஞர் கே. சைமன் இவர் மகன் தான் இந்நூல் ஆசிரியர் எஸ். பிரேம் தாஸ்.

மாஸ்டர்விமைந்தன்
தக்கலை.

பின்னிணைப்பு :

தலித் தற்கொலைகள் தொகுப்பின் சில கட்டுரைகளை பிரசுரித்த இதழ், கட்டுரையின் தலைப்பு போன்றவை இங்கே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

- ☪ தேசமும் நாகரீகங்களும் - தடயங்கள் (நவம்பர் 1999)
- ☪ திராவிட இயக்கம் - சுந்தர சுகன் (மே 2000)
- ☪ கூட்டுக் கலாச்சாரம் - மனசு (செப்டம்பர் 1999)
- ☪ சுயநலத்தின் கோர்முகமாக ஜாதி - நம்வாழ்வு
(செப்டம்பர் 2000)
- ☪ தலித் தற்கொலைகள் - சுந்தர சுகன் சிறப்பிதழ்
(ஜூன் 2000)
- ☪ அரசும் மத அடையாளங்களும் - நம்வாழ்வு
(நவம்பர் 2000)

தமிழ் மொழிப்பெரியஞ்சல்

தமிழ் மொழிப்பெரியஞ்சல் - கல்வித்துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்டிருக்கிற
கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கல்வித்துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்டிருக்கிற

தமிழ் மொழிப்பெரியஞ்சல் - கல்வித்துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்டிருக்கிற
கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கல்வித்துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்டிருக்கிற
கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கல்வித்துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்டிருக்கிற
கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கல்வித்துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்டிருக்கிற

தமிழ் மொழிப்பெரியஞ்சல் - கல்வித்துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்டிருக்கிற
கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கல்வித்துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்டிருக்கிற

தமிழ் மொழிப்பெரியஞ்சல் - கல்வித்துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்டிருக்கிற
கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கவனம் ஈர்க்கும்படி செய்து, கல்வித்துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்டிருக்கிற

கட்டுரை ஆசிரியர் பெயர்
எஸ். பிரேம் தாஸ். கன்னியாகுமரி
மாவட்டம் தக்கலை சொந்த ஊர்.
வணிகவியலில் முதுகலை பட்டம்.
தமிழ் நாடு கலை இலக்கிய பெருமன்றம்
தக்கலை கிளையின் தலைவர் . இலக்கிய
சிறு பத்திரிகை வட்டாரங்களில்
தொடர்ந்து மொழி பெயர்ப்பு கட்டுரைகள்
எழுதி வருபவர்.

தலித் தற்கொலைகள் என்ற
இவரது இரண்டாவது கட்டுரை
நூல் மொழி பெயர்ப்பு நூலாக
வெளிவருகிறது.
மொழி பெயர்ப்பு துறைக்கு
கிடைத்திருக்கும் புதிய இளங்குருத்தை
திணை வெளியிட்டாக வாழ்த்துகிறது.